I. Gündüz
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

HALKIN KURTULUŞU

15 Mayıs 1978
400 KURUŞ

109

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Ecevit hükümeti emperyalistlerin ve egemen sınıfların direktiflerine boyun eğiyor

İşçi sınıfı ücretlerin dondurulmasına izin vermeyecektir

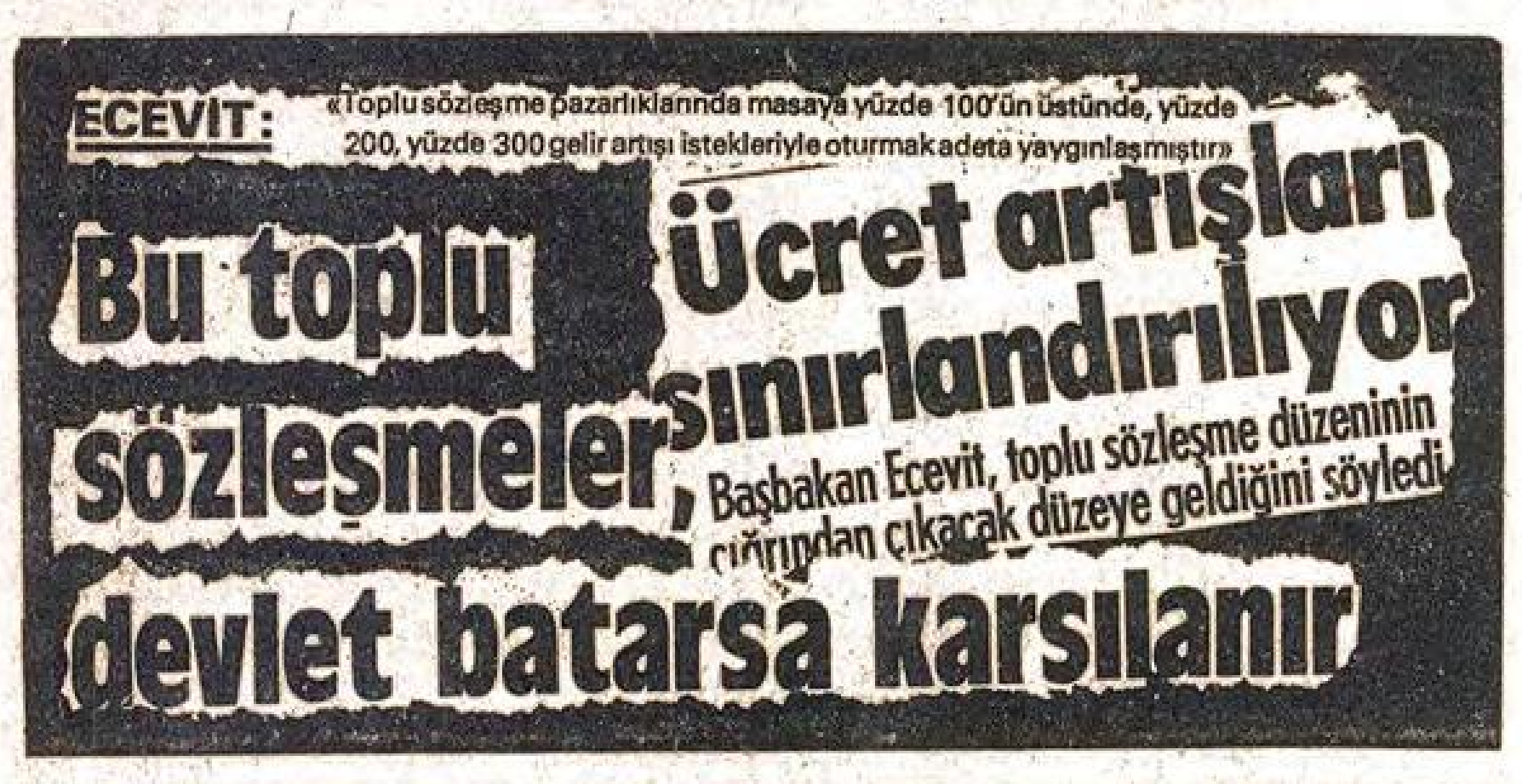

ECEVİT: «Toplu sözleşme pazarlıklarında masaya yüzde 100'ün üstünde, yüzde 200, yüzde 300 gelir artışı istekleriyle oturmak adeta yaygınlaşmıştır»

Bu toplu sözleşmeler devlet batarsa karşılanır

Ücret artışları sınırlandırılıyor

Başbakan Ecevit, toplu sözleşme düzeninin çığrından çıkacak düzeye geldiğini söyledi

- ★ BAŞBAKAN BÜLENT ECEVİT, ALMANYA GEZİSİNE BAŞLAMADAN ÖNCE YAPTIĞI BASIN TOPLANTISINDA "TOPLU SÖZLEŞMELERDEKİ AŞIRI İSTEKLERİN ANCAK DEVLET BATIRILARAK KARŞILANABİLECEĞİNİ" SÖYLEDİ VE İLK DEFA AÇIKÇA İŞÇİ ÜCRETLERİNİN DONDURULMASI GEREKTİĞİNDEN SÖZ ETTİ.
- ★ EMPERYALİSTLER, IMF VB. GİBİ MALİ KURULUŞLARI ARACILIĞIYLA UZUN BİR ZAMANDAN BERİ ECEVİT HÜKÜMETİNE İŞÇİ ÜCRETLERİNİN DONDURULMASI İÇİN DAYATIYORDU. KOMPRADOR BURJUVAZİNİN İSTEKLERİ DE BU YÖNDEYDİ. IMF'NİN BÜTÜN DİREKTİFLERİNİ YERİNE GETİREN ECEVİT HÜKÜMETİ, ŞİMDİ KOMPRADOR BURJUVAZİNİN İSTEKLERİNE DE BOYUN EĞEREK İŞÇİ ÜCRETLERİNİ DONDURMAYA HAZIRLANIYOR.
- ★ EMPERYALİSTLERİN VE EGEMEN SINIFLARIN BU İSTEKLERİ NASIL GEÇMİŞTE KURSAKLARINDA KALDIYSA, BUGÜN DE İŞÇİ SINIFI, BÜTÜN ALDATMA VE SENDİKA AĞALARININ OYALAMALARINA RAĞMEN ÜCRETLERİN DONDURULMASINA İZİN VERMEYECEKTİR.

YAZISI 3. SAYFADA

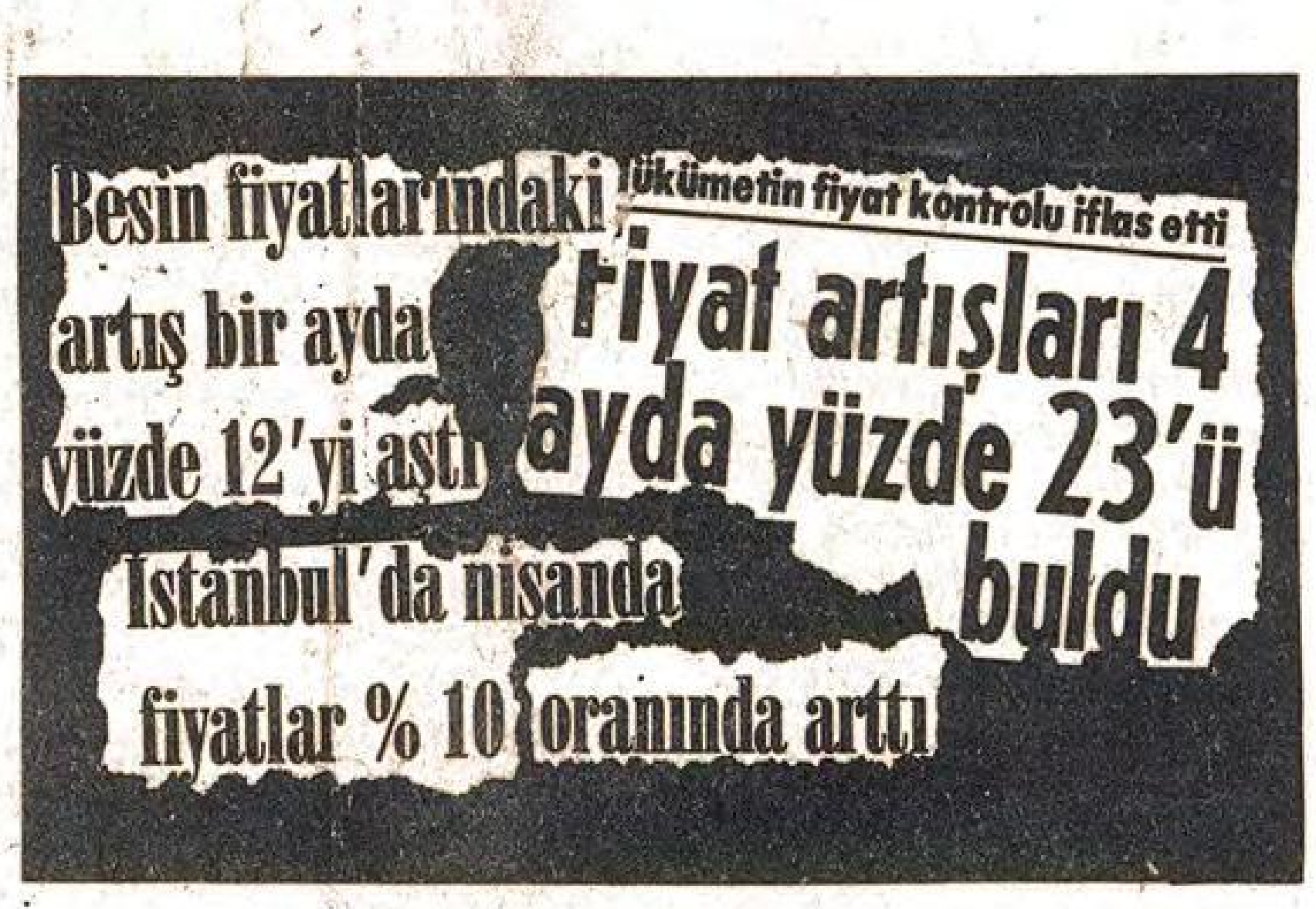

Besin fiyatlarındaki artış bir ayda yüzde 12'yi aştı

Hükümetin fiyat kontrolu iflas etti

Fiyat artışları 4 ayda yüzde 23'ü buldu

İstanbul'da nisanda fiyatlar % 10 oranında arttı

Baskı ve tertipler, devrimci yayın faaliyetlerimizi engelleyemeyecektir

Bütün devrimci, demokrat ve yurtseverleri, İçişleri Bakanı'nın kışkırtıcı ve gerçek dışı demecini protesto etmeye çağırıyoruz

Emperyalistlerin ve egemen sınıfların sömürü ve yağmaları hızlandıkça ve halk kitlelerinin mücadelesi faşist diktatörlüğe, sömürüye ve zulme karşı yükseldikçe, faşist diktatörlüğün halk üzerindeki saldırıları artmakta, siyasi cinayetler, katliamlar biribirini kovalamaktadır. Egemen sınıflar, halk kitlelerinin yıllardır dişe diş bir mücadele ile kazandığı belli ekonomik, demokratik ve siyasi mevzileri yok etmeye çalışmakta, halkın örgütlenme özgürlüğünü gasbetmeye çalışmaktadır. Siyasi gerçekleri açıklayan, halk kitlelerinin örgütlenmesine hizmet eden devrimci, yurtsever yayın organları üzerindeki baskı ve tehditleri yoğunlaştırmaya çalışmaktadırlar.

Egemen sınıflar, devrimci ve yurtsever yayın organları üzerinde yürüttükleri baskıların bir parçası olarak, gazetemiz üzerindeki baskılarını da son günlerde yoğunlaştırmışlardır.

28 Nisan'da bir ihbar üzerine gazetemiz bürosuna yapılan polis baskınından sonra, 7 Mayıs'ta gazetemizin basıldığı Ankara'daki Daily

Dev.Sa.7.Sü.8'de

Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşlar 6 Mayıs'ta düzenlenen toplantılarla anıldı

- ★ ANKARA'DA İKİ BİN COŞKULU YÜREK DENİZ, YUSUF VE HÜSEYİN YOLDAŞLARI ANDI
- ★ EMEKÇİ KİTLELER 6 MAYIS'I MÜCADELE VE BİRLİK GÜNÜ HALİNE GETİRDİLER
- ★ HALK GENÇLİĞİ 6 MAYIS'I FORUM, BOYKOT VE TOPLANTILARLA ANDI

YAZISI 8. SAYFADA

Ecevit'in 'dış gezileri' ülkemizdeki emperyalist talanın hızlanmasına hizmet ediyor

Ecevit'in Almanya gezisi, emperyalizmin ve egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda bir adımdır. Batılı emperyalistlerin ve özellikle Alman emperyalizminin, halkımız üzerindeki yeni sömürgeci soygun ve baskısını sürdürmeye yaramaktadır. Bu gezi emekçi halkımızın çıkarlarını çiğnemekte, pazar ve nüfuz alanları için rekabet eden emperyalistlerin iştahını artırmaktadır. Ecevit'in gezisi daha fazla kâr için emperyalistlere el açan tekelci komprador burjuvazinin çıkarları doğrultusundadır.

CHP yönetimi bütün emperyalistlerle uzlaşıyor. Her türden emperyalistin buhranını halkımıza yüklemekte köprülük yapıyor. Ecevit, Alman tekellerinden daha fazla "yardım" isteyeceğini söylüyor. Yardım adı altında ülkemize akacak emperyalist sermayenin faturası elbette emekçi halkımıza kesilecektir. Alman emperyalistleri, ta 1910'lardan bu yana diğer emperyalistlerle birlikte ülkemizi soydular. Ecevit'in alacağı sözde yardımlar

Dev.sa.7.sü.1'de

Bu 'samimi dostluk'lar emperyalist tekellere yeni kar ve yatırım alanları kazandırıyor.

1 Mayıs yurdun dört bir köşesinde coşkuyla kutlandı

- ★ 1 MAYIS HOPA'DA DA DÜZENLENEN BİR MİTİNG VE YÜRÜYÜŞLE KUTLANDI
- ★ ELBİSTAN'DA BEŞ BİN EMEKÇİ 1 MAYIS'I COŞKUYLA KUTLADI
- ★ DİĞER YERLERDE YAPILAN 1 MAYIS KUTLAMALARI
- ★ DİSK GENEL BAŞKANLIĞINA TELGRAF GÖNDEREREK, ANTİ-DEMOKRATİK KARARI PROTESTO EDEN KURULUŞ VE EMEKÇİ GRUPLARI

YAZISI 8. SAYFADA

Doğu Anadolu'da halk kitleleri, faşist diktatörlüğün saldırı ve tertiplerini boşa çıkaracaktır

Malatya, Ağrı, Iğdır'daki saldırılardan sonra Doğu Anadolu'da faşist diktatörlük yeni tertipler peşinde koşuyor. Faşist yayın organları bir yandan alevi-sünni inançlı emekçileri birbirine kırdırmaya çalışıyor. Diğer yandan MHP'li katil ve yağmacılar açıkça emekçi halka saldırıyorlar.

Maraş'ta 35 faşistin yakalanmasından sonra ele geçen belegelerde onların kendi binalarına, Büyük Ülkü Derneği'ne, MİSK'e ve en son Ulu Cami'ye bomba atacakları ortaya çıktı. Hürriyet Gazetesinin el çabukluğuyla sıradan bir kaçakçı gibi göstermek istediği yüzbaşının ipleri kimin elindedir? Pazarcık'ta bir PTT emekçisini katleden, Malatya'da faşist tertiplerin kıvılcımı olan paket bombaları kim yolladı?

Nihayet Doğanşehir'de de MHP'li faşistler halka saldırdılar. Kendilerinden olmayan esnafın dükkanlarını yaktılar. Tıpkı Malatya'da olduğu gibi burada da polis ve ordu kuvvetleri, 100 dükkan yağma edildikten sonra geldi.

MİT, Kontr-Gerilla'ya yakın kalemler daha nisan ayından itibaren "Doğu'da alevi-sünni vatandaşlar birbirine girecek" diyerek felaket tellallığı yaptılar. Onlar, aynı zamanda bu tertiplerin tezgahlayıcılarının sesidir. Doğu'da bir yandan Kürt emekçileri üzerinde zulüm yoğunlaşıyor, diğer yandan yeni tertipler, yağma ve soygunlar hazırlanıyor. Faşist diktatörlüğün açık saldırılarına ve binbir katliam ve yağma tertiplerine karşı emekçi halk kitlelerinin mücadelesini geliştirelim, uyanıklığını artıralım!

Halk güçlerinin birliğini, bu tertipleri açığa çıkararak sağlayalım!

Valilerin yetkilerinin genişletilmesi; halka karşı yeni bir tuzaktır

Başbakan Ecevit, Valilerin yetkilerini genişleten bir genelge yayınlamıştır. Genelgede, "aşırı merkeziyetçiliği gidermek, yerel iş ve hizmetlerle işlerlik kazandırmak için valilerin yasal yetkilerini etkinlikle kullanmaları nı sağlayıcı önlemler alınması öngürülmüştür" denilmektedir. Genelge uyarınca bundan böyle il sınırları içinde bulunan genel ve özel tüm "kolluk kuvvetleri" ve örgütleri, vali tarafından verilen buyrukları gecikmesiz yerine getirecekler, vali gerekli

De.sa.7.sü.1'de

Yeni devalüasyonun bedeli:

Emekçi kitlelerin ekmeği küçüldü; yaması büyüdü

Amerikan Doları'nın dünya piyasasında düşüşü, ona bağlı olarak değeri saptanan Türk parasının da değerinin düşmesine yol açtı. Bu yeni devalüasyonla, ülkemiz üzerindeki emperyalist sömürü daha çok arttı. Emekçi halkın ekmeğinden birkaç dilim daha çalındı, giysisindeki yamalar büyüdü.

Kapitalizmin derinleşen bunalımı, her geçen gün daha da şiddetlenen sarsıntılarla, sistemdeki çatlakları büyütüyor. Emperyalist ülkeler, ekonomik yapılarında sürekli ve sağlam bir denge tutturamıyorlar. Bu dengesizlik, tekelci kapitalistlerin para piyasasında sonu gelmeyen dalgalanmalara yol açıyor. Emperyalist ülkelerin, para birimlerindeki küçük bir değer kaybı, yarı-sömürge ülkeler ekonomisinde büyük altüst oluşlara yol açıyor. Bunun faturası da emekçi kitlelerin sırtına yıkılıyor.

Bugün Türk parası, ardı arkası kesilmeyen devalüasyonlarla paçavra değerine düşürülmüştür. Alım gücü düşen emekçi kitleler, yaşamak için sağlamak zorunda oldukları en temel gereksinimlerini bile karşılayamaz durumdadırlar.

Faşist diktatörlüğün koltuk değneği CHP hükümeti, sürekli yinelenen devalüasyonlarla yoksulluğun, açlığın karanlık bataklığına sürüklenen emekçi kitlelerin bu durumunu, ücretleri dondurarak daha da ağırlaştırmaya çalışmaktadır. Emekçi kitleler, ekmeklerinden her geçen gün daha çok çalanları bağışlamıyorlar ve hesap sormak için güçlü adımlarla yürüyorlar.

İstanbul Barosu Yönetim Kurulu:

«İhtisas Mahkemelerine Hayır»

Faşist diktatörlüğün İhtisas Mahkemeleri adı altında DGM'leri yeniden ortaya çıkarma girişimlerine karşı yurtsever, demokrat kişi ve kurumlar da seslerini yükseltiyorlar. İstanbul Barosu Başkanı Orhan Apaydın, yaptığı bir açıklamada, Baro Yönetim Kurulu'nun İhtisas Mahkemeleri kurulmasına karşı olduğunu belirtmiştir. Bu girişimin anti-demokratik niteliği üzerinde duran Orhan Apaydın "Siyasal mahkemelerin gerek ülkemizde gerekse diğer ülkelerdeki uygulamaları genellikle mutlaka ceza vermek ama

De.sa.7.sü.6'da

İstanbul Yıldız DMMA'da faşist katliam, MİT - Kontr - Gerilla - MHP'nin ortak bir tertibidir

Faşist diktatörlüğün kitle katliamlarına bir yenisi eklendi. Halk kitlelerinin mücadelesi yükseldikce resmi ve sivil faşist çetelerin duyduğu korku artıyor. İstanbul Yıldız Devlet Mimarlık Mühendislik Akademisinde, faşist çetelerin tertiplediği katliam sonucunda Hasan Okut ve Müjdat Çelikyay öldürüldü. Üçü ağır 13 öğrenci yaralandı.

Bu katliam daha önceden tüm incelikleriyle planlanmıştı. Faşist katiller akşam okula geldiler. Can güvenliklerinin olmadığını söyleyip okula girmediler. Okul öğrencileri okuldan çıkarken faşistler okul postanesinin önünden iki el havaya ateş ettiler. Böylece hem öğrenci kitlesini caddeye doğru kaçırttılar, hem de pusuda arabaların içinde bekleyen katillere işaret vermiş oldular. Yaylım ateşi başladı. Hasan Okut arkadaş olay yerinde beynine isabet eden üç kurşunla düştü.

Polisler, herkesten önce yere yatıp, herkesten sonra kalkmışlardı. Olayda faşist öğrencilere tek kurşun sıkılmadı. Bu katliamdan önce polis ikaz edildiği halde hiç bir tedbir alınmadı. Kaçan faşist katillerin yolu 1. Şubenin iki adım yanından geçtiği halde önleri kesilmedi. Her okul çıkışın da caddeden aşağıya ve yukarıya geçen, bildiri dağıtılmasını bile engelleyen iki ekip minibüsü o günkü çıkışta ortada yoktu. Bütün bunların gösterdiği gibi bu katliam MHP-MİT-Kontr-Gerilla işbirliği ile uygulanmış bir cinayettir.

Olaydan hemen sonra yaralılar okula taşındı. Kitlenin faşist katillere nefreti çok büyüktü. Öğrenciler daha geceden gruplar halinde okula geldiler. Sabah, İstanbul yüksekokul ve liselerinden gençlik kitleleri akın akın Yıldız DMMA'ya geldi. Öğleye doğru Hasan Okut ve Müjdat Çelikyay arkadaşların cenazeleri okula getirildi. Yürüyüşe 8 bin öğrenci katıldı. Bu yürüyüş faşist diktatörlüğe karşı güçlü bir eylem oldu. "MİT, Kontr-Gerilla ve Ülkü Ocakları Kapatılsın" sloganı faşist çetelerin yüreğine korku saldı. Yol boyunca binlerce halk kitlesi, faşist katillere karşı nefretini belirttiler. Yürüyüş kolu Sirkeci'ye vardığında polis, halkla öğrencileri zorla ayırmak istediyse de başarama

Dev.Sa.7.Sü.5'de

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK
SANLAR ÖLMEZ

8 bin öğrenci Yıldız DMMA'da katledilen arkadaşların cenaze töreninde faşizme karşı nefret ve kararlılıkla yürüdü.

Ankarada düzenlenen

Siyonist sempozyumunu nefretle anıyoruz

Ankara Üniversitesi Ortadoğu Araştırmaları Enstitüsü tarafından düzenlenen "Ortadoğu"da Barış Olanakları" konulu uluslararası sempozyum, tam bir "siyonist sempozyuma" dönüşmüştür.

Sempozyuma yalnız İsrail ve ABD sözcüleri çağrılmış, Ortadoğu sorununda esas söz sahibi olan Filistin halkından ve Mısır dışındaki Arap ülkelerinden hiç bir temsil

De.sa.7.sü.7'de

Celal ve Emin yoldaşların katilleri bulunmalı hesap sorulmalıdır

Celal Duru ve Emin Kutan yoldaşlar, Mecidiyeköy de faşist katiller tarafından kaçırılıp katledildiler. 24 Nisan günü Mecidiyeköy'de 3-4 sivil polis arama yaptı. Aradan yarım saat geçtikten sonra Emin ve Celal yoldaşlar, saat 23.00 sıralarında kahveden ayrıldılar. Kısa bir süre sonra 6-7 kişi tarafından bir minibüsle kaçırıldılar. Yoldaşların cesetleri üç gün sonra Belgrat ormanların-

De.sa.7.sü.6'da

Ne anarşizm, ne de burjuva-revizyonist yalanlar işçi sınıfının yolunu karartamaz

İtalya'da Aldo Moro'nun öldürülmesi bir cefa daha anarşizmin çıkmazını ve gerçekte burjuvazinin hizmetinde bir ideoloji olduğunu vurguladı. Anarşizm, Marksizm-Leninizme yabancı bir dünya görüşüdür. Emperyalizmin siyasi ve ekonomik buhranının derinleştiği çağımızda, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelerin devrim ve ulusal kurtuluş mücadelelerini karartmaya yaramaktadır. Al

De.sa.7.sü.1'de

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ
VE EZİLEN HALKLAR
BİRLEŞİN

Proletaryanın sınıf mücadelesi, dünya devrimci sürecini ileri götürüyor

ADEM MEZİNİ

Devrimci Marksist-Leninistler, kapitalist dünyada gelişen proletaryanın ve diğer emekçi kitlelerin mücadelesini, her zaman için, sermayenin iktidarını sarsan ve dünya devrimci sürecini ilerleten, zamanımızın en önemli devrimci güçlerinden biri olarak görmüşlerdir. Bu mücadele, bütün biçimleriyle, kapitalist sistemin sürekli yol arkadaşı olmuş ve olmaya devam etmektedir; çünkü tam da bu sistemin sömürücü tabiatından doğmaktadır.

Burjuva ideologların, revizyonistlerin ve her türden oportünistin bugünkü sermaye dünyasını içinde sundukları toz pembe renklerin aksine, gerçek şudur: Bunalım her yönde derinleşiyor ve kapitalist düzenin eski ve tedavi edilemez hastalıklarını açığa vuruyor.

Burjuva ideologları ve revizyonistler tarafından öylesine yaygaracı bir biçimde reklamı yapılan "proleterleşmenin tersine çevrildiği" iddiasının aksine, kapitalist dünyada daha da ileri düzeyde proleterleşme hızla olagelmekte ve proletaryanın safları genişlemektedir. "Sınıf barışı ve uyumu" ve "ortak çıkarlar"ın yerine, AEP 7. Kongresinde vurgulandığı gibi sermayenin hakim olduğu her yerde, bir yandan da emekçi halkın belirgin ve artan yoksullaşması, öte yanda da kapitalistlerin artan zenginlikleri olgusu vardır.

Mevcut bunalım koşullarında, emekçi kitlelerin durumunun durmadan kötüleştiği bir zamanda, tekelci sermaye kârlarını gittikçe daha da artırmaktadır. Nitekim, resmi verilere göre, ABD'de nüfusun % 1'i ulusal zenginliğin % 34'üne sahipken, İngiltere'de nüfusun % 5'i bütün gelirlerin % 95'ine sahiptir.

Aynı süreç her yerde, hem sanayileşmiş kapitalist ülkelerde, hem de sermayenin hakimiyeti altındaki geri ülkelerde sürmektedir. Bu inkar edilemez gerçek, anti—Leninist "Üç Dünya Teorisi"nce örtbas edilemez. Apaçıktır ve kolayca anlaşılabilir ki, bunalımın mevcut koşullarında kapitalist sömürünün yoğunlaşması toplumsal zıtlıkların keskinleşmesine, proletaryanın ve diğer emekçi kitlelerin devrimci sınıf mücadelesinin genişlemesine yol açmıştır. Olayların gelişiminin açıkça gösterdiği gibi, proletaryanın devrimci potansiyeli, Marcuse tipi burjuva ideologlarının yorumladıkları gibi tükenmemiş, sosyo—ekonomik durumları, Marchais tipi modern revizyonistlerin vaaz ettikleri gibi değişmemiştir. Gerçek, çağımızın büyük çelişmesini, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmeyi göz ardı eden, sosyalizm ile kapitalizm arasındaki çelişmeyi iptal eden ve hatta proletaryadan, savaşmamasını, burjuvazinin devrilmesi için devrim ile ayağa kalkmamasını, fakat sözde iki süper devlete ya da birisine karşı koymak için burjuvaziyle ilkesiz bir ittifaka girmesini isteyen sözde "Üç Dünya Teorisi" tarafından da örtbas edilemez. Gerçekte (dünya kapitalizminin metropollerindeki proletaryanın ve emekçi kitlelerin burjuvaziye karşı mücadelesinin boyutları da) yeni sömürgeci boyunduruk altındaki ülkelerde halkların işçi sınıfı önderliğinde, emperyalist yanlısı komprador burjuvaziye ve onun gerici askeri rejimlerine karşı mücadelesi gibi gittikçe genişlemektedir.

1966-1970 döneminde 273 milyon insan grevlerde, protestolarda ve gösterilerde yer alırken, bu rakam 1971-1975 döneminde 315 milyona yükselmiştir. Yalnızca sınıf mücadelesinin eylemlerinde değil, bu eylemlere katılanların sayısındaki artış her yerde olduğu gibi (gelişmiş emperyalist ülkelerde de) Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde göze çarpan bir eğilimdir. Bugün Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerindeki işçi sınıfı çalışan nüfusun % 12-15'ini oluşturmaktadır. Bu ülkelerde grevlere katılanların sayısı son yirmi yılda neredeyse üç

Dev.sa.7.sü.5'de

Marksist - Leninist hareket bütün dünyada büyüyor güçleniyor

Portekiz Komünist Partisi (Yeniden kurulmuş), emekçi kitlelerle bağlarını pekiştiriyor

PKP(R), kitleler içinde erimediği takdirde önder olamayacağı biçiminde ki Marksist-Leninist ilke doğrultusunda kitlelerle bağlarını geliştirmenin en önemli görevlerinden biri olduğunu vurguluyor.

"Bandeira Vermelha" gazetesi şöyle yazıyor: "Parti, çabalarının bir bölümünü ülkenin en büyük fabrikalarına dayanmaya ve oralarda yaygınlaşmaya yöneltmiştir. İşte, Partinin proleterleşmesine ve devrimcileşmesine hizmet eden temel siyasi çizgimiz budur.

2. Parti Kongresi, bunu kitle çizgisinin gerçekleştirilmesi için en belirleyici faktörlerden biri olarak tanımladı. Parti, sınıf mücadelesinin en önemli merkezlerinde, gündelikçilerin bulunduğu yerlerde ve endüstri işletmelerinde var olmanın gerekliliğini kavrayamasaydı, siyasi etkinliğini hiç bir zaman geliştiremezdi. Buralarda proletarya, siyasi olarak aktif ve daha gelişmiş olduğundan, Portekiz devrimci güçlerinin öncüsüdür."

Gazetede daha sonra siyasi çalışmalarda ulaşılan büyük ilerlemelerin Partiye, Lizbon, Setubal, Porto ve kıyı bölgelerindeki endüstri işletmelerinde geniş bir destek kazandırdığını yazıyor. Partinin etkisi Alentejo, Ribantana, Faro ve adalardaki gündelikçilerde ve iç bölgelerde güçlendi. Buna paralel olarak Parti üyelerimizin sendikalarda aktif çalışmaları sonucu revizyonistlerin yaymaya çalıştığı reformist hayallerin teşhir edilmesi de önemli bir çalışmaydı.

PKP(R), işyerlerinde elde ettiği başarıların dışında, Partinin kitlelerle, özellikle de köylülerle, gündelikçilerle ve sendika hareketiyle olan bağlarını daha da geliştirmesi gerektiğini vurguladı. "Bandeira Vermelha" emekçi kitleler içinde çalışmanın daha büyük bir çaba ve fedakarlık istediğini belirtiyor. Parti, anti-faşist işçilerin mücadelesini örgütledi ve yönlendirdi, halk kitlelerinin, devrimin ve bağımsızlığın düşmanlarını teşhir etti. Parti, halk demokrasisi ve sosyalizm düşüncesinin propagandasını yapıyor. onu temsil ediyor ve böylece işçilerin kendi güçlerine dayanma ilkesine güvenlerini güçlendiriyor.

"Bandeira Vermelha" daha sonra şunun altını çiziyor: Parti üyelerimiz, revizyonist önderlerin yapmak istediklerinin tam tersine, devrimci çizgi ve eylemden vazgeçmeden, Portekiz işçilerinin birliğini sağlamlaştırmak için, devrimci sendikalarla omuz omuza mücadele ediyorlar. Biz 25 Nisan'daki anma toplantılarına ve 1 Mayıs, 22 Haziran, 18 ve 19 Kasım günlerinde Porto ve Lizbon'daki büyük gösterilere katıldık. Parti, Portekiz emekçi kitlelerinin verdiği sınıf mücadelesinde, revizyonistlerin karşı-devrimci etkisini yok etme, faşizme ve emperyalizme karşı mücadeleyi daima ileriye götürme amaçlarına kararlılıkla sarılıyor.

"Bandeira Vermelha" daha sonra PKP(R)'nin ikinci kuruluş yıldönümü dolayısıyla Lizbon Spor Salonunda 6.000 kişinin katıldığı bir gösteriyi gerçekleştirdiğini yazıyor. Gösterideki konuşmalarında PKP(R) temsilcileri, ülkenin bugünkü ekonomik ve siyasi durumunun derinlemesine bir tahlilini yaptılar ve bugün ülkenin emekçi kitlelerini ilgilendiren sorunlara çözüm yollarını gösterdiler. Onlar, işçi hareketini engellemeye ve bastırmaya çalışan sosyalistlerin ve revizyonistlerin reformist ve ihanet siyasetlerini mahkum ettiler. Bu gösteri, diye yazıyor "Bandeira Vermelha" komünistlerin birliğinin, Partinin kitlelerle olan bağlarının güçlü bir ifadesi ve kitlelerin günlük mücadelesinin ve devrimci eylemlerinin ilerlemesi için bir çıkış noktasıydı. Tartışmalardan çıkarılacak dersler, komünistlerin elinde güçlü bir silahtır ve biz bunu kararlılıkla kullanmalıyız.

TİRAN RADYOSU
5 ŞUBAT 1978

Dünya'da 1978 1 Mayıs kutlamaları

Arnavutluk'ta 1 Mayıs kutlamaları

"1 Mayıs günü", sosyalist Arnavutluk'ta muhteşem bir şekilde kutlandı. Başkentte, emekçilerin muhteşem bir gösterisi düzenlendi. Bu gösterilere Enver Hoca yoldaş ve diğer, Parti ve devlet önderleri katıldılar. 1 Mayıs işçi bayramına katılmak üzere Arnavutluk'a gelen, yabancı heyetler de hazır bulundu. Ayrıca, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde akredite edilmiş diplomatik temsilcileri yetkilileri de katıldı.

Emekçiler, Emek Partisi'nin önderliğinde elde edilen büyük ve çok yanlı zaferler için gururla ve sosyalizmin parlak yolunda yeni zaferler elde etmeye kararlı olarak Parti ve devlet önderleri önünden geçtiler.

Gösteriye katılanlar ellerinde kızıl bayrakları, "Yaşasın 1 Mayıs"sloganları, Enver Hoca yoldaşın ve diğer Parti ve devlet önderlerinin büyük portrelerini taşıyorlardı. Bazı sloganlarda:

"Arnavutluk Emek Partisi'ne Şan!"

"Yaşasın Enver Hoca Yoldaş!"

"Arnavutluk Emek Partisi Bütün Zaferlerimizin Mimarıdır. Halk ve Parti Tam Bir Birlik İçindedir, Bu En Büyük Zaferimizdir" sözleri okunuyordu.

Gösteriye katılanlar, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in portrelerini ve "Marksizm-Leninizme Şan!" "Marksist-Leninist İdeoloji Ülkemizde Hakim İdeolojidir!" sloganlarını taşıyorlardı.

1 Mayıs gösterisinde, işçi sınıfı, kooperatifleşmiş köylülük, halk aydınları, gençlik, sosyalist inşanın ve anayurdun savunulmasında bütün alanlarda elde edilen başarıları sundular. AEP 7. Kongresinin saptadığı hedefleri, zamanından önce gerçekleştirmeye kararlı olduklarını ifade ettiler.

Büyük sloganlarda şunlar okunuyordu:

"Sosyalizmin Bütün İnşasında Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti Kendi Güçlerine Dayanma İlkesini Uygulamaktadır."

"Yaşasın Proletarya Diktatörlüğü"

1 Mayıs gösterisinde Arnavutluk emekçileri, AEP 7. Kongresinin tespit ettiği, dış siyaseti uygulamakta kararlılıklarını ifade ettiler. Sosyalist Arnavutluk'un başkenti emekçilerinin gösterisinin düzenlendiği ulusal şehitlerin bulvarında, "Enver Hoca Yoldaş Durumdan Yeniden Bahis Etti" adlı şarkı güçlü bir şekilde söylendi. Emekçi kitleler Arnavutluk Emek Partisinin emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve modern revizyonizme karşı mücadelesini selamlayan pek çok slogan taşıyorlardı.

Bazı sloganlarda ise şunlar yazılıydı:

"Amerikan Emperyalizmi ve Sovyet Sosyal-emperyalizmi Halkın En Büyük Düşmanlarıdır."

"NATO, Varşova Paktı, Comecon ve Ortak Avrupa Pazarı, İki Süper Devlet ve Dünya Kapitalizminin Yayılma Siyasetinin Araçlarıdır."

"Bunlar, Devrim, Sosyalizm ve Halkların Özgürlük ve Bağımsızlığına Karşı Vurucu Güçlerdir."

"Bir Emperyalizmle Mücadele Etmek Üzere Ötekisine Asla Dayanılmaz."

Diğer sloganlarda ise AEP'nin modern revizyonizme ve oportünizme karşı sarsılmaz ilkeli tutumu ve onun kardeş Marksist-Leninist partilere verdiği enternasyonalist selamlar yer alıyordu. Bu sloganlarda şunlar okunuyordu:

"Oportünistler ve Dönekler Gelip Gidiyorlar. Fakat Proletarya Diktatörlüğü ve Onun İdeolojisi Marksizm-Leninizm Yıkılmaz Bir Güç Olarak Kalıyor."

"Üç Dünya Teorisi" Anti-Marksist, ve Karşı-devrimci Teoridir; Oportünizmin Yeni Bir Akımıdır."

"Anti-Leninist, 'Üç Dünya Teorisi' ve 'Bloksuz Ülkeler' Teorisi. Devrimi Baltalamakta, Emperyalizme Karşı Mücadeleyi Söndürmekte, Marksist-Leninist Hareketi ve Uluslararası Proletaryanın Birliğini Bölmektedir"

"Kapitalist Baskıya ve Revizyonist İhanete Karşı Mücadele Eden Marksist-Leninist Partilere Hararetli Devrimci Selamlar!"

"Proletaryanın Saflarının Birliği, Sadece Marksizm-Leninizmi Sadakatle İzleyip Uygulayarak Savunulabilir!"

"Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!"

1978 yılının kızıl Mayısı, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetini anti-emperyalist, anti-revizyonist cephenin ön safında her zamankinden daha güçlü buldu. Ve bu çizgide her zaman bulacaktır. Gösteriye katılanlar şu sloganları taşıyorlardı:

"Hiç Bir Şantaj, Tehdit, Arnavutluk Halkını Onun Marksist - Leninist Yolundan Kımıldatamaz."

"Düşmanların Birleşmiş Cephesine Çelikten İç Cephemizle Cevap Vererek Arnavutluk Halkı Bu 1 Mayıs'ta Afrika, Asya ve Latin Amerika Halklarına Hararetli Selamlarını Gönderir."

"Birmanya, Tayland, Malezya, Filipin, Endonezya Halklarının Milli ve Sosyal Kurtuluş İçin Silahlı Mücadelesine Selam Olsun!"

Sosyalist Arnavutluk'un başkentinde düzenlenen 1 Mayıs gösterisinde şu fikir güçlü bir şekilde ifade edildi:

Uluslararası işçi sınıfı ve Marksist - Leninist partiler, Emek Partisinde ve Arnavutluk işçi sınıfında sadık ve yenilmez bir müttefiğe sahip olmuşlardır ve her zaman sahip olacaklardır.

(TİRAN RADYOSU
2 MAYIS 1978)

Brejnev ile Schimdt, halkların düşmanı Sovyet ve Alman emperyalizmlerinin şerefine kadeh tokuşturuyorlar.

Brejnev-Schmidt görüşmeleri Sovyet ve Alman halklarına karşı bir oyundur

Sovyet sosyal-emperyalizminin elebaşı Brejnev, Batı Almanya'yı ziyaret etti. Gerek, Brejnev, gerek Alman Sosyal Demokrat Parti önderleri bu görüşmelerin yararı hakkında uzun uzun konuşmalar yaptılar.

Sovyet sosyal-emperyalistleri bu görüşmelerden siyasi alanda büyük çıkarlar bekliyorlar. Onlar, Alman intikamcılarıyla yakınlaşmak istiyorlar. İki emperyalist güç arasındaki bu siyasi işbirliği, halkların zararına atılmış bir adımdır. Ne Almanya halkının, ne Sovyet emekçilerinin bu gerici işbirliğinden kazanacakları bir şey yoktur. Diğer süper devlet ABD ile rekabeti çerçevesinde Sovyet revizyonistleri, Alman emperyalistleriyle bağlarını geliştirmek istiyorlar. Bu, onların Avrupa üzerindeki emellerinin çerçevesinde yer almaktadır.

Batı Alman tekelci burjuvazisi ise Sovyetler Birliği'ne yeni ve büyük bir pazar olarak iştahla bakmaktadır. Fiat, Pepsi Cola gibi tekellerden sonra Alman tekelci sermayesi de, daha fazla yatırım, sermaye ihracı ve daha fazla kâr için Sovyet pazarlarına göz dikmiştir.

Sovyet halkı ve Alman halkı bu görüşmelerden hiç bir yararlı bir şey beklememektedir. Siyasi ve ekonomik alanda halkların sırtından sağlanan kârların paylaşılması, yeni tehlikeli planların tezgahlanması ezilen ve sömürülenlere hiç bir şey getirmeyecektir.

Moskova çarları, sosyal-emperyalist ordunun resmi geçidini selamlıyor.

Moskovada I Mayıs: Sosyal - Emperyalist ordunun resmi geçidi

1 Mayıs günü Sovyet sosyal - emperyalistleri Kremlin Meydanında bir resmi geçit düzenlediler. Burada, artık işgalcilik ve müdahalede ustalaşmış emperyalist Sovyet ordusu, halklara karşı imha silahlarının reklamını yaptı. Brejnev ve diğer Parti yöneticileri hoşnutluklarını gizleyemediler.

Sovyet 1 Mayıs'ı, bizdeki T"K"P, TİP ve TSİP gibi şakşakçıların söyledikleri gibi olmadı. Bu 1 Mayıs, Sovyetler Birliği proleteryasının birlik, mücadele ve dayanışma günü değildi. Bu 1 Mayıs'ta Sovyetler Birliği proletaryasının diktatörlüğü Brejnev'in yeni Anayasasından dahi çıkarılıp atılmıştı. Kruşçev'den başlayarak Brejnev'e kadar bütün Moskova çarları, Stalin'in yolundan giden gerçek Marksist-Leninistleri yok ettiler. Proletarya diktatörlüğü yerine, yeni bürokrat burjuvazinin diktatörlüğünü koydular. Kremlin Meydanındaki gösteri, işte bu yeni burjuvazinin düzenlediği bir resmi geçitten başka şey değildi.

Ülkemizdeki her türden revizyonist, Sovyet proletaryasının bulunmadığı bu resmi geçite alkış tutuyor. Çünkü onların da İstanbul'da düzenlediği sönük resmi geçitte işçi sınıfı yoktu. Brejnev revizyonistlerinin beslemesi İGD'li çığırtkanların gürültüsü vardı: "Yaşasın Sovyetler Birliği", yani "Yaşasın Sovyet sosyal-emperyalizmi"!

Sovyet revizyonistlerinin düzenlediği 1 Mayıs, Hitler faşistlerinin düzenlediği 1 Mayıslar dan farksızdı.

İspanya Komünist Partisi, kendi burjuvazisinin hizmetinde

İspanya "Komünist" Partisi'nin Kongresi geçen ay yapıldı. Bu Kongre, revizyonist parti ile kralcı faşist Juan Karlos rejimi arasındaki işbirliğinin güçlenmesine sahne oldu.

İspanyol revizyonist partisinin önderi Karillo, Kral Juan Karlos'un faşist yönetimini ilerici bir adım olarak değerlendirdi. Bütün kapitalist dünyada olduğu gibi, İspanya'da da buhran derinleşiyor. Emekçi kitleler, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi güçlendiriyorlar. Bu şartlarda Karillo döneği, Krala, orduyu güçlendirme çağrısında bulunuyor. Santiago Karillo'nun izlediği revizyonist çizgi onu bugün zorbalık ve baskı rejimiyle işbirliğine getirmiştir. Kitlelerin yüzbinlerle sokağa döküldüğü günlerde İspanyol revizyonist partisi, Krala el uzatıyor.

Bu Kongrede, Parti tüzüğünden "Leninizm" sözü çıkarıldı. Karillocu hainler, proletarya diktatörlüğünü, şiddete dayanan devrim yolunu çoktan terk ettiler. Onlar, Fransa ve İtalya'daki benzerleri gibi parlamenter yol adını verdikleri burjuvaziye teslimiyet çizgisinin sonucu olarak bugün Marksizm-Leninizmin sözünü dahi silip attılar. Burjuvazinin sömürü ve baskısını sürdürmek, kitlelerin mücadelesini köreltmek için Karillocu revizyonistlerin izledikleri yol, bütün revizyonistlerin, oportünistlerin ve sosyal-demokratların ortak yoludur. Onlar, bütün burjuva ve sosyal-demokrat türünden oportünistler gibi, "devrim", "proleter devrimi" kavramlarını sınıf muhtevasından boşaltıp, sömürücüler için kabul edilebilir hale getirdiler.

Bu Kongre, revizyonistler arasındaki ayrılıklara da sahne oldu. Karillocu revizyonistler, kendilerine Avrupa komünisti adını veriyorlar ve Brejnev revizyonistleriyle farklı olduklarını belirtiyorlar. Ancak bu, revizyonistler arasındaki bir dalaşmadan başka şey değildir. İspanyol revizyonist partisi, bütünüyle kendi burjuvazisinin kuyruğuna takılmıştır. Bu nedenle, Sovyet burjuvazisiyle çelişkileri vardır. Ancak hiç bir farklılık, Karillocuların, İspanya işçi sınıfına ihanet eden çizgisini gizleyemez.

İspanya işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri, İspanya Komünist Partisi /ML'nin önderliğinde faşist diktatörlüğe karşı mücadelesini yükseltiyor. Marksizm-Leninizmi reddettiğini şimdi açıkça ilan eden Karillo'nun partisinin bu Kongresi, bu mücadele karşısında ve İspanyol kralcı rejiminin saflarında yer almıştır. Karillocular, Brejnev revizyonistleri, diğer Avrupa komünistleri ve her türden oportünistin bulunduğu karşı-devrim saflarında yer almıştır. Onlar, yüzbinlerce İspanyol emekçisinin mücadelesinin karşısında yer almışlardır ve savundukları kralcı faşist rejim gibi mutlaka yenilgiye uğrayacaklardır.

SINIF MÜCADELESİ DÜNYASINDAN

İRAN'da emekçi halk kitlelerinin mücadeleleri yoğunlaşıyor. Geçen yıl aralık ayından bu yana Kom, Tebriz, İsfahan şehirlerindeki gösterilerden sonra şimdi de Güney İran'da ve Hazar Denizi kıyısında gösteriler arttı. "Şah'a Ölüm! Halka Özgürlük" sloganlarıyla şehirlerde gösteriler yapan kitleler, Şah'ın heykellerini, faşist partinin binalarını yıkıyorlar. Babül ve Şiraz şehirlerindeki gösterilerde, emekçiler kendilerine saldıran polis güçlerini püskürttüler. Gittikçe artan mücadeleler, faşist Şah rejiminin temellerini sarsmaktadır.

ARNAVUTLUK'ta, Lenin'in 108. doğum yıldönümü ile ilgili çeşitli faaliyetler düzenlendi. Binlerce emekçi Tiran'da, Lenin ve Stalin Müzesini ziyaret etti. İlkokullarda öğretici sergiler açıldı. Lenin'in yüce kişiliğinden söz eden konuşmalar yapıldı.

GÜNEY AFRİKA ırkçı faşist kuvvetleri Angola topraklarına saldırdı. Namibya halkının, ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşı karşısında gittikçe tecrit olan Güney Afrikalı ırkçı kuvvetler, Afrika halklarına karşı düşmanlık faaliyetlerine böylece bir yenisini eklediler. Portekiz işgalcilerini topraklarından atmış bulunan Angola halkı, bütün işgalci güçlere karşı olduğu gibi, Güney Afrikalı faşistlere de gereken cevabı verecektir.

NİKARAGUA'nın bütün şehirlerinde geniş halk kitleleriyle faşist diktatörlüğün polis kuvvetleri arasında çatışmalar sürmektedir. Pek çok şehirde binlerce işçi, köylü, öğrenci, faşist terörü protesto için gösteriler düzenlemiştir. Diktatör Somoza'nın polisi, birçok yurtseveri yaralamış ve 121 emekçiyi tutuklamıştır.

AFGANİSTAN'da darbe ile iktidara gelen sosyal-faşist yönetimi Sovyetler Birliği ve Küba hemen tanıdı. Darbeciler, bu hazırlığın iki yıldır Sovyetler Birliği'nde eğitim görmüş subaylar tarafından yapılmış olduğunu açıkça ilan ettiler. Binlerce kişinin katledildiği bu darbeyle, bütün emperyalistlerle uzlaşan Davut Han yönetiminin yerine, Brejnev revizyonistlerine uşaklık eden bir yönetim gelmiştir. Afganistan halkı üzerindeki faşist zulüm ve baskı olduğu gibi sürmektedir.

Ecevit hükümeti emperyalistlerin ve egemen sınıfların direktiflerine boyun eğiyor

İşçi sınıfı ücretlerin dondurulmasına izin vermeyecektir

Ecevit, yaptığı son basın toplantısında, işçilerin aşırı isteklerde bulunduğunu belirterek, uzun zamandır işçi ücretlerini dondurmak isteyen emperyalistlerin ve egemen sınıfların bu isteğini ilk kez böylesine açıkça dile getirdi. Bu yıl 100 binlerce işçinin, artan fiyat artışları karşısında toplu sözleşme yapacakları yıldır. Yalnızca Türk-İş üyesi 650 bin işçi toplu sözleşme dönemine girmiştir. İşte tam olarak böyle bir dönemde Ecevit şunları söylüyor: "Toplu sözleşme pazarlıklarında masaya %100'ün üstünde, %200, %300 gelir artışı istekleriyle oturmak adeta yaygınlaşmıştır." Sümerbank mallarına %100 ve daha fazla zam yapan, bu sahte halkçı CHP hükümetidir. Demiryollarına, Denizyollarına %100 ve daha fazla zam yapan gene aynı hükümettir. Son olarak Et Balık Kurumu aracılığıyla halkın ayda bir yiyebildiği ete %100 ve daha fazla zam yapan gene bu hükümettir. Bunların yanı sıra, ayakkabıdan buzdolabına kadar herşeye, komprador burjuvazinin istekleri doğrultusunda %100'ü çok aşan zamlar yapılmıştır. İşte tam da böyle bir dönemde Ecevit, egemen sınıfların yıllardır hayalini kurdukları, işçi ücretlerini dondurma meselesini açıkça ortaya sürüyor. Yalnızca son dört ay içinde fiyatlar, resmi rakamlara göre dahi, %25 arttı. Fiyat artışları azalmak şöyle dursun, getirilen işletme ve gider vergileri ile emekçi kitlelere yeni fiyat artışları bindirilecektir. Fakat, CHP hükümeti, emperyalistlerin ve egemen sınıfların buhranını bütünüyle halka yüklemeye kararlıdır. Şimdi akaryakıta yeni bir zam hazırlanıyor. Bu zam, belli başlı enerji kaynağı olarak kullanılan akaryakıtla sınırlı kalmayacak, tüpgazdan plastiğe kadar halkın bütün günlük tüketim maddelerine yansıyacaktır. Böyle bir zam, halkın sofrasındaki son birkaç dilim ekmeğe uzanmıştır. İşte Ecevit tam da böyle bir dönemde, emperyalist tekellerin ve komprador burjuvazinin eski hayallerini gerçekleştirmek istiyor: İşçi ücretlerini dondurmak!

ÜCRETLERİN DONDULURMASI, KOMPRADOR BURJUVAZİNİN YILLARDIR GÖRDÜĞÜ BİR RÜYADIR

Vehbi Koç'tan Sabancı'ya kadar, zarar ettiğini söyleyerek vergi ödemeyen Halit Narin'den siyonizmin ajanı Profilo patronu Jak Kamhi'ye kadar bütün kompradorlar işçi ücretlerindeki artışın yüksek olduğundan yakınıyorlar. Onlar, yıllar boyu, gelen giden bütün hükümetlere işçi ücretlerini dondurmayı önerdiler. Onlar, halkın belinin iki büklüm olduğu dönemde dahi kârlarından zerre kadar azalma kabul etmiyorlar. İşçilerin ürettiği mallara, zam üstüne zam yapıyorlar. Fiyatların %100 ve daha fazla arttığı 1977 yılında Türkiye'de en büyük 24 tekelci şirketin kârı %120 arttı. İşte fiyat artışlarının kime yaradığı, kimin kârını artırdığı buradan dahi belli. Ecevit hükümeti, Demirellerin gücünün yetmediği bir yükü işçi sınıfına bindirirken artık sahte halkçı maskesini de yüzünden atıyor.

ÜCRETLERİN DONDURULMASI, EMPERYALİST TEKELLERİN SÖZCÜSÜ IMF'NİN DAYATTIĞI BİR TEDBİRDİR

İşçi ücretlerinin dondurulması, en azından ücret artışlarının sınırlandırılması isteği, uluslararası mali sermayenin sömürü ve talan örgütü IMF'nin dayattığı tedbirler çerçevesindedir. IMF, batılı emperyalistlerin ülkemiz üzerindeki yeni sömürgeci politikasını yoğunlaştırmak için bu öneriyi Demirel hükümetine daha ağustos, eylül aylarında getirmişti. Halk kitlelerinin mücadelesi, Demirel hükümetine bu yükü yürürlüğe koyma olanak ve zamanını bırakmadı. İşte şimdi CHP hükümeti, Demirellerin bindiremediği bu yükü halka bindirmeye hazırlanıyor. Komprador burjuvazinin sözcüleri, Ecevit'e IMF'nin bu "tedbirini" sık sık hatırlatıyorlar. Nitekim, komprador burjuvazinin örgütü TÜSİAD'ın toplantısında, Amerikan emperyalizminin güvenilir adamı, Şahap Kocatopçu şunları söyledi:"IMF'nin istekleri arasında ücret politikası da var. Hükümetin getireceği paketler içinde de ücret politikası var mı?"Ecevit, aynı gün işçi ücretlerinin dondurulması gerektiğini açıkça belirtti. CHP hükümeti, emperyalistlerin ve egemen sınıfların kendisine yüklediği görevleri, "halkçılık" maskesi kullanarak yerine getirdi ve getirmektedir. Yüksek oranlı devalüasyon yapıldı. Yük emekçilere bindi. "Devalüasyon yaptık ama fiyatları artırmayacağız" dendi. Kamu İktisadi Teşekkülleri eliyle zamlar yapıldı. Yeni vergi tedbirleri büyük ölçüde fiyatları bir daha artıracak. Halk iyice aç, çıplak gezmeye mahkum olacak. Nihayet IMF'nin dayattığı son tedbir olan işçi ücretlerinin dondurulması da şimdi resmen açıklandı. Emperyalistler ve komprador burjuvazi, buhranın ağırlığını işte bu "tedbirlerle" emekçilere yüklüyorlar.

DEVLET, SINIFLARÜSTÜ DEĞİLDİR

Ecevit şunları söylüyor: "Devlet, geçen yıl en yetkilinin söylediği gibi 70 sente muhtaç duruma getirilmiştir. Herkesin bu gerçekleri bilerek, bu gerçeklerin gerektirdiği sorumluluk anlayışı içinde davranması gerekir," Ecevit, şimdi geçen yılki en sorumlunun yerindedir. Ve o, Demirel'in yapacak güce sahip olmadığı en ağır vergileri, fiyat artışlarını, ücretleri dondurmayı şimdi gerçekleştirmeye hazırlanmaktadır. O, emperyalizmin ve komprador kapitalizmin en fazla kâr peşinde koşmasından doğan buhranın sorumluluğunu emekçilere yüklemeye çalışıyor. Bu devlet, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletidir. Emperyalistlerin ve egemen sınıfların halk üzerindeki sömürüsü bu devlet aracılığıyla uygulanır. Has'lar, Eczacıbaşı'lar öylesine bir kâr hırsıyla davranıyorlar ki, halktan gasbedilen vergilerle doldurulan hazinede para kalmıyor. Emperyalistler ülkemizi öylesine yağmalıyorlar ki, içerde 10 sent döviz kalmıyor. İşte IMF'nin önerileri, halka yeni yükler getirmek, böylece hazineyi doldurmak ve emperyalistlere, kompradorlara yeni kârlar sağlamaktır. Devlet hazinesinin bomboş olması, emperyalistlerin ve egemen sınıfların emekçi halkımızı ne derece sömürdüğünü gösterir. Devlet, emekçilerden zorla almakta ve bunu her türden emperyaliste, egemen sınıfların çeşitli kesimlerine aktarmaktadır. Ecevit'in sözleri gerçekte onun kendisine yüklenen sorumluluğu iyi kavradığını gösteriyor: Emperyalizmin ve egemen sınıfların buhranını halka yüklemek!

İŞÇİ SINIFI, TOPLU SÖZLEŞME HAKKINI ECEVİT GİBİLERDEN SÖKE SÖKE ALDI

Emperyalist tekellerin ve komprador burjuvazinin dayatması karşısında Ecevit'in halktan yana maskesi iyice sıyrılıyor. O, şunları söylüyor: "Toplu sözleşme düzenini Türkiye'ye getiren biziz. Bu düzenin yeniden sorumluca kullanılır hale gelebilmesi için gerekenleri yapma görevi de gene bize düşmektedir." Bu sözleriyle Ecevit, işçi sınıfının çok uzun yıllar boyunca döktüğü kanları, çektiği acıları çiğneyip geçiyor. Yalnızca Türkiye işçi sınıfının değil, uluslararası proletaryanın, kapitalizmin ilk dönemlerinden itibaren sendikal hakları ve toplu sözleşmeli grev hakkı için yiğit mücadelesini kasıtlı olarak yokmuş gibi göstermeye çalışıyor. Grevli toplu sözleşmeli sendika hakkının tarihinde, Ecevit'in şimdi ziyaret ettiği Almanya şehirlerinde 1920'lerde akan diz boyu işçi kanı vardır. Haziran ayında ziyaret edeceği, şimdi burjuvazinin çiğnediği Sovyetler proletaryasının akıttığı oluk oluk kan vardır. Ülkemizde, daha 1908'den itibaren tersanelerde, demiryollarında, madenlerde grevci işçilerin döktüğü kanları vardır. 1963 yılında yüzbinlerce işçinin direnişinin acıları ve yiğitliği vardır. İşçi sınıfı, bu hakkını da sömürücü ve zalimlerden söke söke aldı. Egemen sınıfların hiç bir temsilcisi, grev, toplu sözleşme hakkı da dahil hiç bir hakkı kendisi vermedi.

Üstelik Ecevit şimdi sanki pişmanlık duyuyor. Ama nasıl bu hakkı veren o değilse, alan da o olamayacaktır. İşçi sınıfı, dünyada ve ülkemizdeki yüzbinlerce proleterin kanıyla kazanılan bu hakkını savunmasını bilecektir.

ECEVİT HALKIN KARŞISINDA SÖMÜRÜCÜ VE ZALİMLERİN YANINDA YER ALIYOR

Ecevit, birçok komprador burjuvanın uyguladığı kurnazlığı, lafları arasına sıkıştırıvermiş: "Bu istekler ancak köylüden kısılarak, yatırımdan kısılarak, işsiz sayısı artırılarak ve devlet batırılarak karşılanabilir." Ecevit, halk güçlerini birbirine düşürmeye çalışıyor. Sanki ülkemizde komprador burjuvazi, toprak ağaları yok! Sanki işçilerin, köylülerin ve tüm emekçi halkın üzerindeki sömürü ve zulmü uygulayan bunlar değil? Sanki devlet bunların devleti değil? Yoksa, tüpgaza televizyona zam getirip öğle yemeklerini Paris'te yiyenler Rahmi Koç gibi kompradorlar değil de emekçiler mi? Yoksa, her yıl çocuklarının arabasını değiştirip dövizleri İsviçre'ye kaçıranlar Eczacıbaşı'lar, Demirel'ler değil de köylüler mi? Yoksa 4 milyon köylünün tütününü bu yıl da yok pahasına kapatıp 10 tekelci tütün ihracatçısını bir kat daha milyoner yapan bu devlet, ihracatçı, ithalatçı kompradorların değil de memurların, öğretmenlerin, küçük esnafın devleti mi?

Türkiye halkı, Ecevit'in sözleri arkasında gizlenip sırıtan egemen sınıfları iyi tanıyor ve tanımaktadır. İşçi sınıfının yarattığı değerin bir kısmını kâr adı altında gasbeden komprador burjuvaziyi, Ecevit dil çabukluğuyla yok gibi göstermeye çalışıyor. Emekçi halkı sömüren ve yağmalayan komprador burjuvazi ve toprak ağalarını, devletin onların devleti olduğunu laf arasında örtbas ediyor. Şimdi artık reformist vaadler havaya uçup gitmiştir. Ne "insanca, hakça düzen", ne "hesap soracağız" aldatmacaları artık hatırlatılmıyor bile! Çok değil daha yedi ay önce 12 Eylül günü Ecevit şunları söylüyordu: ("Biz iktidara geldiğimiz zaman, ... Dar gelirliler, sabit ücretliler, o arada emekliler, köylüler, işçiler, kamu görevlileri haklarını isteyecekler ve kopara kopara alacaklardır." Ecevit bütün bu vaadleri, boş umutları şimdi unutturmak istiyor. Ancak işçiler, köylüler, bütün emekçiler haklarını Ecevit hükümeti döneminde de kopara kopara alacaklardır. İşçiler, ücretlerin dondurulmasına, Ecevit döneminde de izin vermeyeceklerdir.

ECEVİT SENDİKA AĞALARIYLA PAZARLIKTA UYUŞTU

Ecevit, emperyalistlerin dayattığı ve egemen sınıfların uzun zamandır dile getirdiği, ücretleri dondurma tedbirini sendika ağalarıyla görüştükten sonra ortaya sürdü. Önce Yol-İş Federasyonu Başkanı, işçi sınıfının yüklenmesi gereken "fedakârlıklardan" söz etti. Daha sonra, Amerikan emperyalizminin yetiştirdiği faşist sendika ağası Halil Tunç işçilerin üzerlerine düşen fedakarlığın " bilincinde" olduklarını söyledi. Nihayet DİSK'in sendika ağaları da "hükümeti desteklemeye devam ediyoruz" deyince Ecevit'in hesabına göre, artık işçilere bu ağır yük rahatlıkla bindirilebilirdi. Ecevit'in böylesine çekinmeden ücretlerin dondurulması gerektiğinden söz etmesinde onun başlıca ortakları, Türk-İş ve DİSK'in başındaki sendika ağalarıdır. Bugün ne Halil Tunç'un, ne Baştürk'ün bağırıp çağırması onların, ücretleri dondurmak için hükümetin attığı adımlardaki işbirliğini gizleyemez. Gerek faşist, gerek reformist, revizyonist sendika ağaları halâ hükümeti desteklediklerini söylüyorlar. Onlar, işçi sınıfının daha iyi hayat şartları ve daha yüksek ücretler için, insanca yaşamak için verdikleri mücadelenin önünde birer engeldir. İşçi sınıfı elbette Ecevit'in eylül ayındaki sözleri gibi, sendika ağalarının göstermelik karşı çıkışlarının da sahteliğini gitgide daha iyi kavramaktadır.

SOSYAL-FAŞİST KALEMLER NİÇİN SUSPUS OLDU?

Sosyal-faşistler ise, Ecevit'in demeci üzerine birkaç gün boyunca suspus oldular. Onlar, haziran ayında Ecevit'in Moskova'ya yapacağı geziye kadar hükümeti eleştirmemek gerektiğini düşünüyorlardı. Ücretlerin dondurulması teklifinin açıkça dile getirilmesi üzerine, kiralık kalemlerin kesekağıdı gazetesi Politika yazarlarının kalemlerindeki mürekkep kurudu. Onlar, en derin uşaklık ruhuyla sosyal-emperyalist efendilerine kulak çevirdiler. MİT'in elindeki birçok belgeyi "ifşa etmekte" ustalaşmış sosyal-faşist borazanlar, Ecevit'in sözlerini hiç duymamış gibi yaparak birkaç gün geçirdiler.

İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNİ HİÇ BİR GÜÇ ENGELLEYEMEZ:

Ecevit yönetimini "halkçı, demokratik" gibi gören birçok demokrat, aydın artık düşen maskenin arkasındaki egemen sınıfların çıkarlarını görmelidir! Gazetemiz Halkın Kurtuluşu, hükümet değişikliğinden bu yana, alınan ekonomik tedbirlerin IMF'nin dayattığı ve egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda, halka yeni ağır yükler getirecek tedbirler olduğunu belirtti. Proleter devrimciler, emekçi halk kitlelerinin faşist diktatörlüğe karşı mücadelesini karartmak isteyen reformist CHP yönetiminin vaadlerinin boş olduğunu, onun görevinin sömürü ve zulüm düzenini aldatıcı laflarla sürdürmek olduğunu açıkladılar. Halkın Kurtuluşu, reformizme karşı mücadele edilmeden faşizme karşı mücadele verilemeyeceği gerçeğini somut örneklerle anlattı. Gazetemizin 94. sayısında "Halil Tunç komprador burjuvazi için işçilerden fedakarlık istiyor", 96. sayısında "İşçi sınıfı CHP reformistlerine ve sendika ağalarına boyun eğmeyecektir", 97. sayısında "Ecevit hükümetinin sinsi bir hazırlığı: "İşçi ücretlerinin dondurulması", 99. sayısında "CHP, sendikalar yönetiminde hızlanan yayılması ile işçi ücretlerinin dondurulmasına hazırlanıyor", 101. sayısında "Ücretlerin üst sınırını dondurma: Emperyalizmin ve egemen sınıfların tertibi", 104. sayısında "Komprador burjuvazi işçi sını

Dev.Sa.7.Sü.5'de

Meclis komisyonundan geçen yeni vergi tasarısıyla:

Emekçi kitleler, her yerde daha çok vergi ödemek zorunda

CHP hükümetinin vergi tasarısı, komisyonlarda ele alındı. Bu tasarı, uluslararası mali sermayenin örgütü IMF'nin önerdiği "tedbirler" çerçevesinde yer almaktadır. Devalüasyon, Kamu İktisadi Mallarına zam yapılması ve son olarak işçi ücretlerindeki artışın dondurulması zincirinin bir halkasıdır. 12 Martçı Maliye Bakanı Müezzinoğlu'nun söylediği gibi, bu bir "vergi reformu" dahi "değildir". Nitekim, geniş emekçi kitlelerin hoşnutsuzluğu karşısında tasarıyı düzenleyenler, alt komisyonlarda bazı noktalarda önerilerini törpülemek zorunda kalmışlardır.

İKRAMİYE, MESAİ, TOPLU SÖZLEŞME HAKLARINDAN DAHA ÇOK VERGİ KESİLECEK

Yeni vergi tasarısı, yaşamını sürdürebilmek için gece gündüz demeden çalışan işçi ve memurların ikramiye, fazla mesai, toplu sözleşme haklarına el uzatmaktadır. Şimdiye kadar ücretlerin dışındaki ikramiye gibi gelirler ayrı vergilendiriliyordu. Bu tasarıyla yılda 60 bin liraya kadar mesai, ikramiye vb. gelirden alınan vergi, %25'ten %30'a çıkarılıyor. 60 bin liranın üstündeki kısım ise ücretle birleştiriliyor. Toplam yüksek olacağı için vergi oranı ve kesilen vergi de çok artıyor. Yalnızca bu "tedbirler" dahi, işçilerin ücret dışındaki gelirlerini dondurmak isteyen komprador burjuvazinin isteklerine tamı tamına uygundur. Alabildiğine artan fiyatlar karşısında yıllık 60 bin lira brütle gittikçe daha az mal alınabilmektedir. Son taslakta bu miktarın 80 bine çıkarılması, emekçilerin muhalefeti karşısında geri atılmış bir adımdır. Bu tedbirin işçi ve memurlara yeni yükler getirdiğini ortadan kaldırmaz.

SAKATLARA VERGİ SALAN BU TASARI, SÖMÜRÜCÜ VE ZALİMLERİN ÇIKARINADIR

Bu tasarı, sakat emekçilere de bundan böyle ağır yükler bindirmektedir. Emperyalistler ve egemen sınıflar her yıl binlerce işçiyi iş başında sakat bırakıyorlar. Yalnızca 1976 yılında 200 bin iş "kazası" oldu. Parmağını, kolunu, bacağını, burjuvazinin kâr hırsına kurban eden yüzbinlerce emekçi bundan böyle vergilendirilecek. Vergi tasarısının bu "tedbiri", emekçileri dilenciliğe ve yarı aç yaşamağa mahkum etmektedir. Bu "insanca ve hakça bir düzen"in değil, sömürü ve zulüm düzeninin parçası olan bir vergidir. Geniş emekçi kitlelerinin hoşnutsuzluğu sonunda, tasarıyı düzenleyenler kısmi azaltmalar getirmek zorunda kaldılar. Ancak eskiden olmayan bu vergi yükü kaldırılmadı.

Bu vergi tasarısında işçi, memur, öğretmen, teknik eleman ve diğer emekçilerle sermaye sahipleri, eskiden olduğu gibi aynı dilimlere göre vergilendirilmektedir. Ancak egemen sınıfların devleti işçi, memur ve emekçilerin gelirlerinden vergiyi hemen kesmektedir. Emekçilere ücret verilirken vergileri kesilir. Oysa burjuvazi, vergisini bir yıl üç ay sonra, beyanname ile verir. Örneğin 14. dereceden bir memurdan 558 lira vergi, daha ücretini almadan kesilmektedir. Sermaye sahibi burjuvanın bir yıl üç ay sonra ödeyeceği 558 lira, devalüasyon ve fiyat artışları sonucunda gerçekte çok daha düşük değere sahiptir. Paranın satın aldığı mallar bir kat pahalanmışsa, işçi, memur ve diğer emekçiler burjuvaziden bir kat fazla vergi ödemiş olurlar.

DOLAYLI VERGİLER, IMF'NİN BÜTÜN YARI-SÖMÜRGE ÜLKELERE BİNDİRDİĞİ BİR TEDBİRDİR

İşletme Vergisi, Belediye Vergisi, harç, değerli kağıtlar, Damga Vergisi gibi dolaylı vergilerin ağır yükü emekçi halk kitlelerinin sırtına binecektir. Dolaylı vergilerin artırılması, Uluslararası Para Fonu'nun bütün yarı-sömürge ülkelere dayattığı bir tedbirdir. Böylelikle milyonlarca emekçi içtikleri suda, giydikleri ayakkabıda, yaşamak için gerekli bütün tüketim maddelerinde eğemen sınıflara vergi adı altında haraç vermek zorunda kalmaktadırlar.

SÖZDE İNDİRİM, FİYAT ARTIŞLARIYLA ÇOKTAN SIFIRA İNDİ

Maliye Bakanı, emekçilerin üzerindeki vergi yükünün % 63'ten, % 52'ye düşeceğini ve bu amaçla, 2850 liralık özel indirimin sağlanacağını, böylece işçi, memur aylıklarının 750-1250 lira artacağını söylüyor. Oysa, enflasyonun sonucunda son dört ayda dahi asgari ücret gerçekte 3300 liradan 2500 liraya düşmüştür. Peşpeşe gelen fiyat artışları, aradaki farkı çoktan yemiş bitirmiştir. Gerçekte ikramiye ve yan ödemelerde vergi yükünün artırılması ve yeni dolaylı vergiler zaten bu 750-1250 lirayı hükümsüz bırakacaktır. Bu nedenle yemek, içmek, barınmak, yaşamını sürdürmek zorunda olan emekçiler üzerindeki vergi yükü azalmamış, tersine artmıştır.

"HALKA AÇIK ŞİRKETLER"E TANINAN AYRICALIKLAR, KOMPRADOR BURJUVAZİYE TESLİMİYETTİR

Komprador burjuvazinin bazı sözcüleri bu tasarının Kurumlar Vergisi'ni % 25'ten % 30'a çıkarmasına karşı çıkıyorlar. Bu muhalefete aldanan birçok küçük burjuva yazar ise tasarının ilerici, halkçı olduğunu savunuyorlar. Emekçi kitleler, 1960'da düzenlenen dilimlere göre 10-12 kat fazla vergi ödüyorlar. Halktan gasbedilen vergilerden şimdiye kadar 100 milyar lira, kompradorlara vergi iadesi adı altında peşkeş çekildi. Ancak Vehbi Koçlar, Sabancılar, azıcık da olsa fazla vergi vermeyi kabul etmiyorlar. Sonuçta Ecevit hükümeti bu noktada da komprador burjuvaziye boyun eğdi. "Halka açık şirketler" adı altında Koçların, Eczacıbaşıların 70'lerden bu yana kurduğu büyük tekellerin kârının % 20'sinden 10 yıl boyunca vergi kesilmeyecek.

CHP hükümetinin sözcüleri, peşpeşe televizyon programlarıyla vergileri halka şirin göstermeye çalışıyorlar. Aygaz tüpünden, nüfus kâğıdına kadar her şey vergileniyor. Harç damga resmi gibi vergiler en azından 5-10 kat artırılıyor. CHP sözcüleri emekçi kitleleri koyun mu sanıyorlar? Fiyat artışlarına karşı "savaş açan" onlar! Fiyatları, devlet eliyle bir kat artıran gene onlar! Vergi tasarısının halkçılığından, ilericiliğinden söz edip gözboyayan onlar! Sakat emekçilere vergi salan, mesai ve ikramiyelere daha fazla vergi bindiren, dolaylı vergilerle bütün halkı vergilendiren gene onlar!

VERGİ KAÇAKÇILIĞI, EGEMEN SINIFLARIN YASALARI TARAFINDAN MEŞRULAŞTIRILMIŞTIR

Bu tasarı vergi kaçakçılığına da dokunmamaktadır. İşçiler, memurlar, öğretmenler, teknik elemanlar ve diğer emekçilerden vergi, ücretlerini alırken kesilir. Emekçilerin vergi kaçırması olanaksızdır. Oysa, gelir beyan ederek vergi verenlerden ancak % 3'ü denetlenebilmektedir. Çeşitli muhasebe hilelerinin dışında hiç vergi vermeyenler de vardır. Bu yolla kaçırılan vergi yılda 70-80 milyar lirayı bulmaktadır. Ancak bunun dışında, devleti elinde tutan eğemen sınıflar yasalarla, vergilerini çok azaltmışlardır. Burjuvazi, kullandığı otomobilin masraflarından, verdiği ziyafetlere kadar bütün harcamalarını gider olarak deftere geçirir ve vergiden düşürür. Ancak hiç bir işçi ve memurun, yol parası, çocuk bakımı gibi harcamaları vergiden düşmez.

Bu vergi tasarısı sonucunda, vergi kaçakçılığı önlenmeyecektir. Toplam vergi artacak, bunu da özellikle dolaylı vergiler aracılığıyla emekçi halk kitleleri ödeyecektir. Egemen sınıfların ödediği oran azalacaktır. Süslü sözlerle verildiği belirtilen 750-1250 liralık ücretlerdeki artış; pahalılık, ikramiyelerin daha çok vergilendirilmesi ve dolaylı vergilerle çoktan yok olmuştur.

Hiç bir aldatıcı boş söz, Uluslararası Para Fonu'nun dayattığı yeni vergi yüklerinin halka binen ağırlığını hafifletemez. Kârlarının zerre kadar azalmasını kabullenmeyen kompradorların istekleri, Halka Açık Şirketlere tanınan ayrıcalıklarla karşılanmıştır. Buhranın yükü, bir daha emekçilerin sırtındadır.

Yeni vergi tasarısı kompradorların vergi ödememe özgürlüğüne dokunmuyor

İşte işçilerin kanını emen, kârlarına kâr katan ama zarar ettiğini söyleyen kompradorların işletmeleri! İşçiler, memurlar, öğretmenler, teknik elemanlar ve tüm emekçilerden milyarlarca lira vergi kesiliyor. Bu paralar, listedekiler de dahil kompradorlara gidiyor. Onlar ise köpeklerinin berber parasını dahi masraf gösterip vergi vermiyorlar. İşçilerin kanını sülük gibi emiyor, İsviçrelerde, Parislerde kral gibi hayat sürüyorlar. Sıra vergiye gelince "zarar ettik" diyorlar. Bu halk düşmanlarının bazılarını daha işi tanıyalım:

Narinler Tekstil'in sahibi Halit Narin komprador burjuvazinin bellibaşlı sözcülerindendir. Demirel'i destekler. İşçi ücretlerinin çok olduğundan yakınır, Toplu Sözleşmeler yaklaştıkça "sıkıyönetim"den söz eder.

İstanbul Bankası, Has kardeşlerindir. Coca Cola, Pereja ile emperyalist sermayenin ortağıdır. Kemal Has ve kardeşlerinin Çukurova'da binlerce dönüm pamuk tarlası vardır. İşçilerin yeminli düşmanı Has biraderler, Demirel'i destekler.

Sungurlar İmalat San. A.Ş., Sabahattin Sungurlar'a aittir. Her işçi direnişinde, jandarma komutanını parayla satın alıp grevcilere saldırtır. 1970 ve 74'te Ülkü Ocaklı faşistleri grevcilere saldırtan gene bu faşisttir.

Meriç Tekstil San.Tic. A.Ş, Tercüman gazetesi Sahibi Kemal Ilıcak'a aittir. 100 milyon liraya yakın borçlu olarak Avrupa'ya kaçan Mıgırdıç Şelefyan'ın yardımıyla kurulmuştur. Tercüman gazetesi, emperyalistlerin ve faşist diktatörlüğün en sadık sesi ve işçi sınıfının yeminli düşmanıdır.

Profilo Holding A.Ş, siyonist ajan Jak Kamhi'nin Alman sermayesiyle ortak kuruluşudur. AEG buzdolaplarına, National televizyonlarına zam üstüne zam bindirmiştir. İşçilerin DGM'ye karşı direnişinde bütün toplum polisini, yetmeyince Jandarma Alayı'nı işçilere saldırtan Kamhi'dir. Bir işçiyi öldürtmüştür. 12 Mart döneminde İsrail siyonistlerine para gönderdiği tespit edilmiştir.

Lassa Lastik San. A.Ş, Sabancı ailesine aittir. Akbank'tan binlerce dönüm pamuk tarlasına kadar mülk sahibi tekelci komprador burjuva Sabancı kardeşlerin kuruluşudur. Sabancı'lar, işçi ücretlerinin yüksekliğinden yakınmaktadırlar. Fabrikadan çıkan lastikler, şoförlere karaborsa fiyatla satılmaktadır.

CIBA-GEIGY İlaç San.AŞ bir İsviçre kuruluşudur. İlaç karaborsada dahi bulunmaz. İsviçre emperyalist sermayesi ise ilaç hammaddesini gümrük dahi ödemeden getirtir.

Egemen sınıfların düzenlediği yasalar onlara vergi kaçırmayı meşru kılmıştır. Yeni vergi yasası ile işçilerin, memurların ve tüm emekçilerin sırtındaki vergi yükü artacaktır. Çünkü yasalar, bu listedekileri vergi verip vermemekte serbest bırakmaktadır. Çünkü devlet, bu listedekilerin ve benzerlerinin devletidir.

İşçi sınıfının devrimci harekette birliğinin geliştirilmesi için, Marksist - Leninist partilerin sendikalar içinde çalışması

Marksist-Leninist partilerin faaliyetlerinin en önemli bir yönü devrimci sendika hareketi için,sendikalardaki çalışmalarıdır. Kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının geniş bir örgütü olarak sendikalar,bilindiği gibi, mücadelede ve örgütlenmede zengin deneylere sahiptirler. Onlara çok sayıda emekçiler üyedir. Sendika hareketi, burjuvazinin önemsemekle kalmayıp, kendi ajanları olan işçi aristokrasisi ve sendika bürokrasisi üzerindeki ideolojik etkisi ve şantaj yolu ile kendisine bağlamak için her şeyi yaptığı büyük bir toplumsal güçtür.

Bu durumda Marksist-Leninist partiler, bu sarı sendika başkanlarının yürüttükleri işçi düşmanı siyaseti ve sınıf işbirliğini açığa çıkarmak ve işçi sınıfı içindeki sendika üyelerinin haklı mücadelesini desteklemek için burjuva ve reformist sendikalar içinde ve dışındaki devrimci eylemlerini güçlendirdiler.

Marksist-Leninist partiler için sorun, sendika merkezlerinin başkanları ile işbirliği değil,işçileri revizyonist sendika önderlerinin etkilerinden kurtarmak için, taban ile işbirliğidir. Marksist-Leninist partiler işte bu sendika örgütleri ve dışta hiç bir sendikaya üye olmayan işçiler arasındaki eylemlerini doğru olarak birleştirdiler. Bu arada, varolan sendika örgütlerinin gerici olduğu ve burjuva devletine bağlı olduğu gerekçesi ile Marksist-Leninistlerin bu sendikalardaki çalışmasını reddetme veya küçümseme ve aynı zamanda yalnızca sendikalar dışında çalışmaya çağırma radikal eğilimine karşı mücadele ediyorlar.

Marksist-Leninistler burjuva ve revizyonist sendikaların güçlerini abartmıyorlar. Aksine işçilerin önünde, işçi sınıfını bölme ve kapitalist sistemi yaşatmayı amaçlayan siyasetlerinin gerici içeriğini açıklıyorlar. Onlar, işçi sınıfını gerçek devrimci sendikalarda birleştirmek için gerekli koşulları yavaş yavaş yaratmak için çabalıyorlar. Almanya Komünist Partisi/ML'nin bir belgesinde şöyle deniyor: "Biz sendikalara karşı değiliz, aksine sendikaları savunuyoruz. Fakat,kapitalistlerin değil emekçilerin,işçilerin ve memurların çıkarlarını savunan sendikaları savunuyoruz."

Birçok kapitalist ülkede işçi sınıfı bu yolda, gerçek Marksist-Leninist partilerin önderliğinde sendika hareketinin sınıf karakterini pekiştirmek ve gerçek mücadeleci sendika örgütünü yaratmak için mücadele ediyorlar. Burada söz konusu olan, tabiki mevcut sendikaların tasfiyesi kararını bildirmek değil,aksine kapitalist sömürü ve baskıya karşı uzlaşmaz mücadele içinde emekçilerin yeni mücadeleci birliği için çekirdeği yaratmak amaçıyla,onların içinde çalışmaktır. Bunlara Batı Almanya'daki devrimci sendika muhalefeti, İtalya'daki sınıf sendikası için hareket, İspanya'daki işçi sendikaları muhalefeti, Şili'deki illegal işçi komiteleri vs. dahildir. Bu örgütler, Marksist-Leninist partilerin önderliğinde emekçilerin sınıf eylemlerinde geniş olarak yer alıyorlar, sınıf çıkarları temelinde emekçilerin yeni bir mücadele birliğini yaratmak için çaba gösterirken,onların mücadelelerini destekliyor ve örgütlüyorlar.

Bugün Batı Almanya'da Devrimci Sendika Muhalefeti, sendika üyelerinin devrimci birliği için ve bu gerici cihaza karşı işletmelerde mücadelenin örgütlenmesi ve yoğunlaşması için aktif olarak DGB (Alman Sendikalar Birliği) örgütlerinde çalışıyor. Devrimci Sendika Muhalefeti, devrimci işletme konseyleri, mutemetler ve gençlik delegeleri için mücadeleyi gerekli görüyor. Aynı zamanda işçi düşmanı DGB cihazına karşı mücadeleleri nedeni ile DGB sendikalarından atılan, sınıf mücadelesini sürdüren arkadaşları da saflarına çağırıyor.

İtalyan sendika hareketinde de, İtalyan KP/ML tarafından desteklenen sınıf sendikası için mücadele, daha çok güçleniyor. İtalya'da kitlelerin birleşmesinin ve onların mücadele eylemlerinin gerçek örgütleri olan mücadele komitelerinin inşası da teşvik ediliyor. Parti işletme konseylerindeki durumu güçlendirmek, orada Berlinguer revizyonistlerinin sınıf işbirliği siyasetiyle mücadele etmek ve işçiler tarafından seçilen örgütlerin reformist sendikaların bir uzantısı olmalarına izin vermemek için de mücadele ediyor.

İspanya KP/ML de devrimci sendikaların sağlamlaşmasına özel önem veriyor. Bunda mümkün olan bütün legal ve illegal biçimleri kullanıyor. İllegal çalışan işçi-sendika muhalefetinin inşasına paralel olarak parti bu işçi birliğinin inşasını teşvik ederek işçilerin genel heyet toplantıları için mücadeleye de geniş çapta katılıyor. Partinin devrimci sendika çizgisinin en önemli başarısı İşçi Meclisleri Birliği'nin ilk kongresiydi. "Vanguardia Obrera" gazetesinin bildirdiği gibi bu kongre, tüm ülkede devrimci sendika hareketinin oluşturduğu gücü açıkça ortaya koydu ve devrimci çizgi ve oligarşi ile işbirliği ve sendika hareketinde onun desteklenmesi sarı çizgisinin daha açıkça ayrışmasına hizmet etti.

Faşist diktatörlüğün ağır şartları altında çalışan Şili'nin devrimcileri, Bolivya KP/ML, Brezilya KP vb. gibi Latin Amerika'nın Marksist-Leninist partilerinin de cesaretle işçi hareketinde yer almaları ve devrimci sendika hareketinin örgütlenmesi için uygun illegal metot ve biçimi bulmaları olgusu olumladur. Bunlar Şili'deki illegal İşçi Komitesi, Bolivya'daki İşçi Konfederasyonu vs.dir. Şili İhtilalci KP'nin yayın organı "El Pueblo" gazetesi şöyle yazıyor: "İllegal işçi komiteleri kitle örgütlerinin motoru ve çekirdeği olarak yaratıldılar.Onlar sendikaların işlevleri için vazgeçilmez bir ihtiyaçtırlar."

Olaylar sendika hareketinin bugün proletarya ile burjuvazi, Marksizm-Leninizm ile modern revizyonizm arasında süren büyük ve uzlaşmaz mücadeleden uzak kalamıyacağını gösteriyor. Bu nedenle bugün Marksist-Leninist partiler, sendika hareketinin sınıf karakterini pekiştirmek için çalışıyorlar. Onlar bunu, işçi sınıfı için, haklarının savunulması için ve kapitalist sömürü sistemini parçalama mücadelelerinin ilerlemesi için hayati önemi olan bir talep olarak görüyorlar.

RADİO TİRANA Nr.4.

Yargıtay kararları, referandum için mücadeleyi engelleyemez

Yargıtay, aldığı bir kararla, referandumdan sonra irade beyanını da yasakladı. Oysa geçen yıl birçok fabrikada gizli oy, açık sayımla referandum uygulanıyordu. 2.MC hükümeti ve Yargıtay bunu yasakladı. Şimdi irade beyanı da yasa dışı bulundu.

Bu karar, revizyonistlerin ve reformistlerin yalanlarının tersine mahkemelerin de, faşist diktatörlüğün halk üzerindeki baskı aygıtı olduğunu göstermektedir. Yargıtay, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletinin bir parçasıdır.Referandum ve irade beyanının yasaklanması,işçi sınıfının ekonomik, demokratik hakları için mücadelesinin karşısına dikilmiş bir karardır.İşçilerin, serbestçe sendika seçmelerini ve her türden sendika ağalığına karşı sınıf sendikacılığının gelişmesini engellemek için alınmış bir karardır.Komprador burjuvazi, emrindeki sendika ağaları aracılığıyla,işçilerin daha iyi çalışma şartları ve ücret artışı mücadelesini yatıştırmak istiyor. İşçi sınıfının mücadelesinin faşist diktatörlüğe karşı yönelmesini durdurmak istiyor. Referandum ve irade beyanının yasaklanması, Yargıtay'ın da komprador burjuvazi ve toprak ağalarının hizmetinde olduğunu açığa çıkarıyor.

Birçok revizyonist ise "irade beyanı"nı ileri, demokratik bir tedbir olarak değerlendiriyor. Oysa irade beyanı; patron, devlet temsilcisi müfettişler, polis ve jandarmanın huzurunda yapılır. İşçiler, tek tek çağrılır ve imza atar. Bu baskı ve sömürü güçlerinin önünde hangi işçi serbestçe sendika seçebilir? Nitekim İsdemir'de polisin ve MHP'li müfettişlerin yaptığı baskıların sonucu açıktır. Revizyonist sendika ağaları irade beyanını savunarak, işçi sınıfını referandum için verdiği mücadeleyi baltalıyorlar. Faşist diktatörlüğün baskı güçlerini sanki "tarafsız", "sınıflar üstü" gibi gösteriyorlar. Polis ve jandarmanın egemen sınıfların hizmetinde olduğunu gizliyorlar. Revizyonistler, irade beyanı ile ilgili olarak bir kez daha CHP hükümetinin kuyruğuna takılıyor,alınan sonuçları olumlu buluyorlar. Oysa CHP hükümeti, irade beyanının tamı tamına referandum için mücadelenin karşısında ve onu engellemek için yürüttü.

Referandum için mücadelede, yalnızca faşist sendikalar değil, reformist ve revizyonist sendika ağaları da işçi sınıfının karşısındadır.Faşist diktatörlüğün Yargıtay gibi kurumları işçilerin serbestçe sendika seçmesini engelleyemeyecektir.Reformist tedbirler ve revizyonist yalanlar, "irade beyanı"nı "referandum"un karşısına çıkararak işçi sınıfının mücadelesini engelleyemeyecektir.

REFERANDUM YASALLAŞMALIDIR!

Komprador burjuvazi, her gün dört işçiyi öldürüyor, on işçiyi sakat bırakıyor

YALNIZCA SİGORTALI İŞÇİLER ARASINDAN

İŞ CİNAYETLERİNDE HER GÜN 4 İŞÇİ ÖLÜYOR
İŞ "KAZALARINDA" HER GÜN 10 İŞÇİ SAKAT KALIYOR
İŞ CİNAYETLERİNDE 30 YILDA 19 BİN İŞÇİ ÖLDÜ
İŞ "KAZALARINDA" 30 YILDA 63 BİN İŞÇİ SAKAT KALDI

Sosyal Sigortalar Kurumu'nun yaptığı bir araştırma, her gün dört işçinin, iş "kazalarında" öldüğünü, on işçinin sakat kaldığını göstermektedir. Bu araştırma yalnızca sigortalı işçileri ve hastaneye getirilen kaza olaylarını içeriyor.

Yıllardır binlerce işçi, burjuvazinin kâr hırsı uğruna fabrikalarda,atölyelerde can verdi. Onbinlerce emekçi çalışamaz halde sakat kaldı. Ülkemizde, emperyalist sermayeye bağımlı komprador burjuvazi, en fazla kârından bir kuruş azalmayı kabul etmiyor. Bu nedenle iş güvenliğini kısmen sağlayabilecek yatırımlar yapmıyor. Diğer yandan emeğin yoğunluğunu artırarak kârını artırmaya çalışıyor. Parça başına çalışan işçiden daha fazla iş istiyor. Bantta çalışanın bant hızını artırıyor.Öğle paydosunda makineler kapanmıyor. Hatta patron uşakları saati bile değiştirerek işgününü uzatmaya çalışıyorlar. Zaten yarı aç, yarı tok çalışan işçiler yorgun düşüyorlar , dikkatleri dağılıyor.Fabrikalarda meydana gelen iş "kazalarının" temelinde burjuvazinin azgın kâr hırsı yatmaktadır.

Kapitalizmin egemen olduğu bütün ülkelerde durum aynıdır. Emperyalist ülkelerde de tekelci burjuvazi, bant hızını inanılmaz ölçüde artırmıştır. İşçinin vücudu makinelerin bir parçasından başka şey değildir. Yedek işsizler ordusu, kapitalizmin kaçınılmaz sonucu olarak patronların elinde, işçilere karşı bir tehdit aracıdır.

İş cinayetleri ancak sosyalizmle yok olacaktır. Arnavutluk gibi sosyalist ülkelerde işçiler, işbaşında ölmez, sakatlanmaz. Çünkü sosyalizmde, fabrikalar, madenler burjuvazinin elinde değildir. Üretimin amacı kâr değildir. İşçi sınıfı, sosyalizmde toplumun ihtiyacını karşılamak amacıyla üretim yapar. Kâr amacıyla üretim yapılmadığı için, iş sağlığı ve iş güvenliği üretimin vazgeçilmez koşulu olarak sağlanmıştır.

Sömürücü sınıfların zulüm düzeninin egemen olduğu bütün ülkelerde iş cinayetleri, halk üzerindeki baskının bir parçasıdır. Ülkemizde fabrikalarda, madenlerde can veren binlerce işçinin katili, faşist diktatörlüktür. Bu cinayetlerin temelinde, komprador burjuvazinin en fazla kâr sağlama hırsı yatmaktadır.

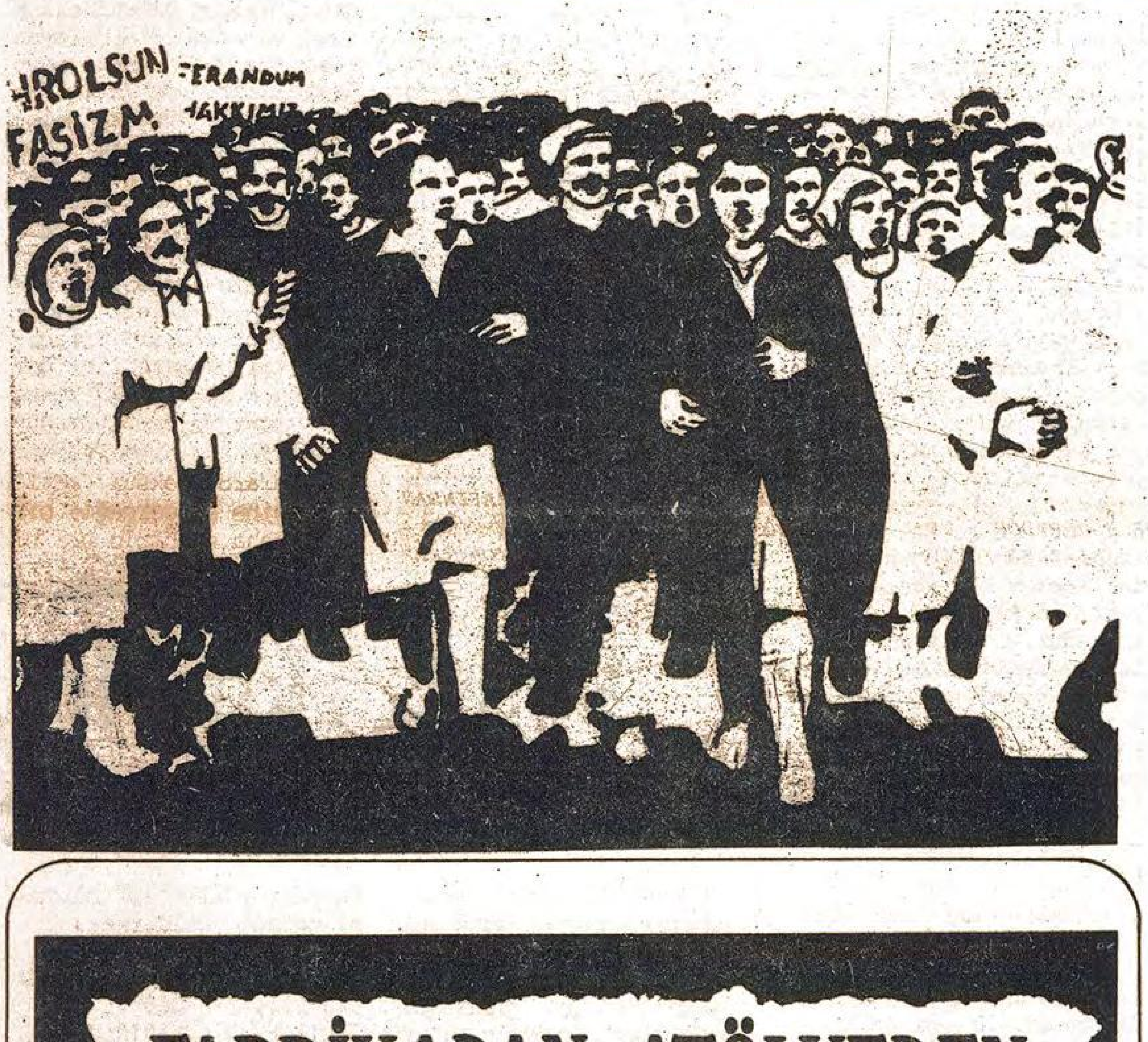

Gaziantep Çimento Fabrikasında 300 şoför direnişini başarıyla sürdürdü

İşçiler, tefeci-karaborsacı bırkaç müteahhite karşı emekçi şoförlerin direnişini desteklediler.

GAZİANTEP ÇİMENTO Fabrikasında, çimento taşıyan 300 şoför, 3-5 kişilik tefeci müteahhitle mücadeleleri sonucunda direnişe geçtiler. Fabrikada çalışan 600 işçi, emekçi nitelik taşıyan şoförlerin aracı müteahhitlere karşı direnişini desteklediler.

Şoförler, 1977 yılında SS Taşıyıcılar Kooperatifi altında örgütlenerek fabrikanın çimentosunu taşımaya başladılar. Bu arada çimento karaborsacılığı yapan ve fabrikanın bütün üretimini tekeline almış bulunan büyük müteahhitlerle şoförler arasında çalişki keskinleşti. Tefeciler, şoför kooperatifi çalışırsa, kendi kârlarının azalacağını biliyorlardı. Çıkan çatışmalar sonucunda şoförler iki gün boyunca çimento taşımadılar, taşıtmadılar.

Karaborsacı müteahhitler, adamlarını şoförlerin üzerine saldırttı.Şoförler gereken cevabı verdiler. Bunun üzerine müteahhitler, jandarmayı fabrikanın önüne getirttiler. Ancak şoförler gene boyun eğmedi.

Mücadelenin keskinleşmesiyle birlikte, kooperatif bir daha 20 saatlik direnişe geçti. Karaborsacı, tefeci müteahhitler olan Teymurlar,Melekoğulları, adamlarını şoförlere saldırttı. Bunun üzerine tefecilerin yazıhanesini basan şoförlerden dördünü jandarma karakola götürdü. Zaten bütün direnişler boyunca egemen sınıfların devletinin aygıtı olan jandarma aracı, tefeci ve karaborsacı müteahhitlerin safında şoförlere saldırdı. Ancak emekçi şoförler yakalanan arkadaşlarını yalniz bırakmadılar. 300 kamyonla karakolun etrafını sardılar. Kararlı tutumlarıyla arkadaşlarını geri aldılar.

Bütün bu direnişler sonucunda şoförlerin durumu iyileşti. Tefeci müteahhitlerin CHP yöneticisi avukatı ise şoförlerin üzerine jandarmayı saldırtmak için her yola baş vurdu. Devrimci işçiler, şoförleri destekledi. Onlara, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü altında halk güçlerinin birleşmesi gerektiğini anlattı. CHP'nin sahte halkçı yüzünü açığa çıkardı. Devrimci işçiler, şoförlerin mücadelesini desteklerken, gerçek kurtuluşlarının ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİYLE olacağını onlara anlattılar.

FABRİKADAN, ATÖLYEDEN SENDİKADAN

* AYVALIK TURKAY ZİRAİ ALETLER FABRİKASINDA Çalışan işçiler,bundan dört ay önce DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikasında örgütlenmek için mücadele ettiler ve bunu başardılar.İşçilerin sendikaya geçmesinden sonra patron işçilerden 40 kişiyi fabrikadan attı, fakat sendika atılan işçilerle hiç bir şekilde ilgilenmedi. İşçiler bu durumu şöyle anlatıyorlar:

"Bizler 46 kişi sendikaya üye olduk. Fakat patron, sendikaya üye olduğumuz için 40 arkadaşımızı hiç bir gerekçe göstermeden işten attı. Bizler şimdi işsiziz. Bizleri,Ayvalık'ta ve diğer işyerlerinde bizleri sendikalıyız diye işe almıyorlar. Bizim bu durumda olduğumuzu sendika biliyor, fakat bunun için hiç bir girişimde bulunmuyor. Bizler,Maden-İş Sendikasının başına çöreklenen sendika ağalarının gerçek yüzünü bu olayla bir kez daha gördük."

* GAZİANTEP ÇILTUĞ ISI SANAYİ VE TİCARET AŞ'nde yetkili sendika olan DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikası 1 Aralık 1977 tarihinde eski sözleşmeyi feshetmişti. 1 Ocak 1978 tarihinde başlayan yeni toplu sözleşme görüşmeleri, 26 Mart 1978 tarihinde patronun katı tutumu ve sömürüyü daha da yoğunlaştırma isteğinden dolayı, toplu sözleşme görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlandı. Bunun üzerine patron lokavt, sendika da grev kararı aldı. Fakat patron lokavtı uyguladığı halde, Maden-İş yöneticileri grev kararını yürürlüğe koymadılar. Sendikanın bu tutumunu en iyi bir şekilde değerlendiren patron, 21 Nisan'da lokavt kararını ilan etti ve fabrikayı kapattı.

İşçi arkadaşlar bu durumu,sendikanın tavrını yeni gelişmeleri şöyle anlatıyorlar:

"İşçi arkadaşların çoğunluğunun işgücünden başka hiç bir yan geliri yoktur. Her ayın 22 sinde yarım maaş avans veriliyordu.Ayın 21'inde işveren lokavt kararını uyguladığından, biz işçilerin 21 günlük yevmiyelerimiz işveren lehine askıda kaldı. Sendikamızda buna sessiz kalarak, biz işçilerin hakkımızı hiç bir şekilde iddia etmediği gibi,lokavtı protesto eden bizlerin yanına dahi gelmedi. Fakat sendika ağaları bilsinler ki, bizler alınteri dökerek kazandığımız haklarımızı söke söke alacağız.Sendikaya ödediğimiz aidatlar bir günlük net yevmiyedir. Bizler, 5 seneden beri, bu sendikanın üyesiyiz ve aynı şekilde aidatlarımızı ödemekteyiz.Bizlerden her ay kestiği kesintilerin haricinde bir de bahar ayında bir miktar işçi alıyor.Bunların sayısı 100 civarındadır. Aynı zamanda bunlardan da kesinti yapılmaktadır. İşveren , lokavt kararı koyunca bizlerde bunu protesto ettik ve bunu hala sürdürmekteyiz. Lokavta giren işçilerin sayısı 34 kadardır. İşçiler kendi ihtiyaçlarını evlerinden getirdiği yiyecek maddeleriyle karşılamaktadır. Bunu karşı sendika yalnız bir öğün yemek vermekte, başka da hiç bir sorunu çözmeye yaklaşmamaktadır. Protestoya giden işçilere karşı sorumsuz bir tavır takınmıştır. Aynı zamanda üyelerine ödediği yardım 45 günde yalnız 1000 liradır. Bizleri hiç bir baskının hiç bir terörün susturamayacağını kararlı bir şekil de haykırıyoruz."

İstanbul Roto-Plast işçilerinin kararlı direnişi sürüyor

İstanbul Sanayii mahallesinde bulunan Roto-Plast fabrikasında işçiler direnişte. 15-18 yaşları arasında olan ve çoğunluğunu kızların teşkil ettiği işçiler 28 Marttan beri direnişlerini kararlılıkla sürdürmektedirler.

Fabrikanın patronu,işçiler üzerindeki amansız sömürüyü ahlaksızca davranışlarıyla tamamlamaktadır. Sömürü ve baskıya karşı işçiler, sendikaya girmek için imza toplamaya başladılar. Patron imza kağıdını silah tehditiyle zorla aldı. İmzası olan işçileri işten attı.Bunun üzerine 34 işçi direnişe geçti. Patron da lokavt uyguladığını söyledi. Ancak dışardan işçi getirerek fabrikanın kısmen çalışmasını sağlıyor.

İşçiler, kararlı mücadele ile direnişi kırma çabalarını boşa çıkarıyorlar. Patron uşağı bir şoför işçilerin üzerine araba sürdü. Gene patronun kiraladığı saldırganlar patronun arabasını göstermelik taşladı. Bu olaydan sonra işçiler karakola götürüldü. Bir işçi 48 saat gözaltında tutuldu.

Direniş sırasında patron bir kız işçiyi tokatladı. Para ile getirttiği jandarma işçilere saldırdı. Roto-Plast işçilerinin kararlı direnişleri bu saldırıları boşa çıkarmaktadır.

Bu işkolunda örgütlü bulunan DİSK'e bağlı Lastik-İş sendikası direnişe karşı kayıtsız ve sorumsuz kaldı. Roto-Plast işçilerinin direnişi, bütün saldırı ve oyunlara rağmen kararlılıkla sürmektedir.

Kartal İşçi Derneğinin 1. olağan kongresi yapıldı

Kartal İşçi Derneği'nin 1.Olağan Kongresi geçtiğimiz hafta içinde yapıldı. Kongreye tek liste halinde katılan proleter devrimci işçiler yine oybirliği ile yönetime seçildiler.

Kongre, eski Başkan Hüseyin Özütaş'ın geniş bir değerlendirmesiyle açıldı. DİSK'li sendika ağalarının, KİD üyeleri ni ihbarla işten attırmaları protesto edildi. 1 Mayıs'ta devrimci güçleri İstanbul gösterisine almama kararına karşı DİSK Genel Başkanı'na bir protesto telgrafı çekildi.

Yeni yönetim kurulu adına yapılan konuşmada, dernek çalışmalarının daha da kararlı biçimde işçilere yönelik sürdürüleceği belirtildi.Kitlelerle birleşmek için ileri adımlar atılacağı, kitleden kopuk aydın polemiklerine son verileceği anlatıldı.

Daha sonra işçiler söz aldı. Derneğin çalışmaları için öneriler getirdiler.Bir lise öğrencisi de, olumsuzluklardan ders çıkararak bunları aşmak gerektiğini belirtti. KİD'in mücadelesi ile Kartal'da yeşeren liseli gençlik mücadelesinin omuz omuza gelişeceğini söyledi.

Kongre,yeni yönetim kurulunun seçilmesi ile son buldu.

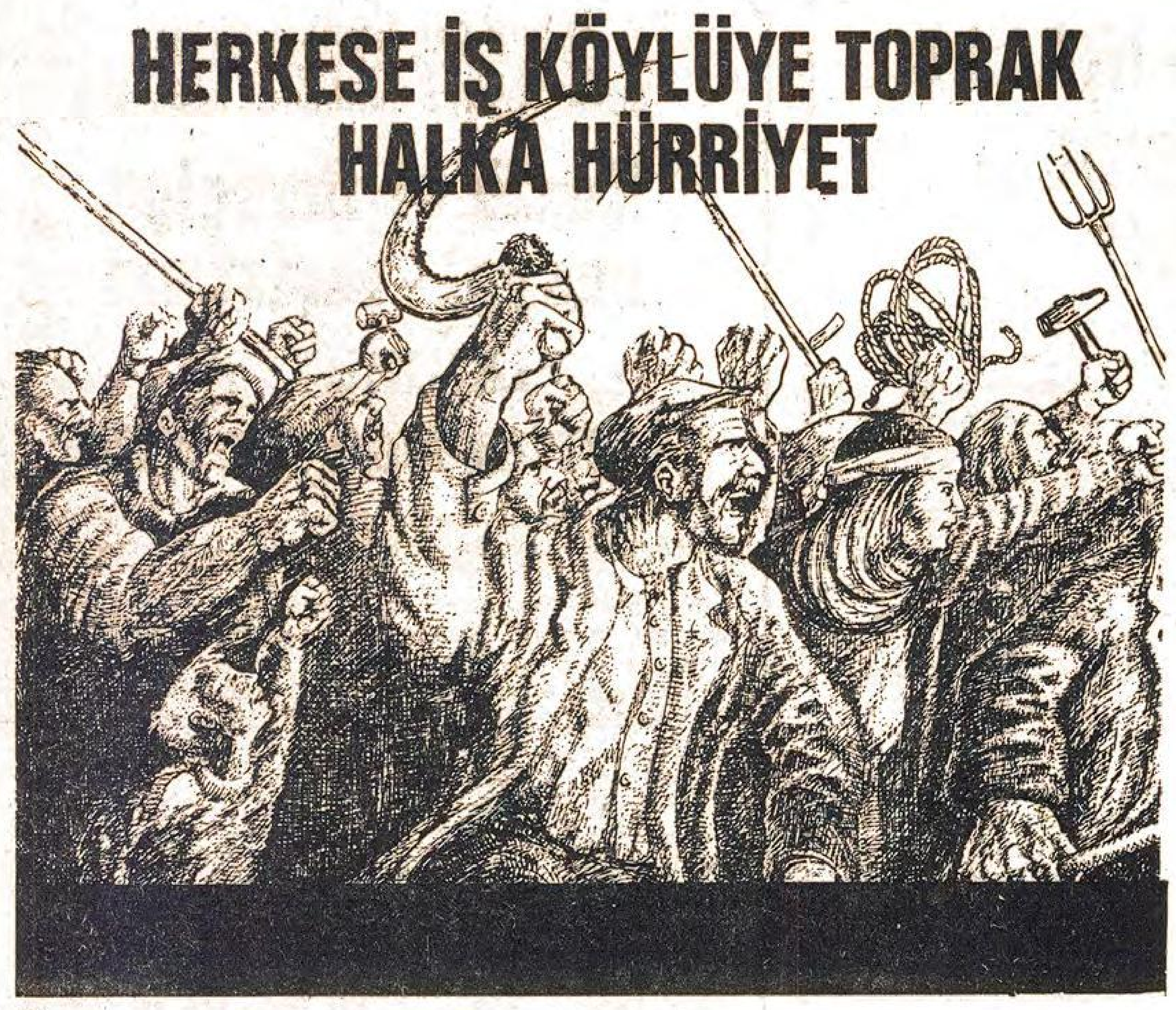

Yeni bir toprak ve tarım reformu demagojisi dönemi daha kapandı

Bilindiği gibi 1757 sayılı Toprak ve Tarım Reformu Kanunu, Demokratik Parti'nin başvurusu üzerine 10 Mayıs 1977'de Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmişti. Bugüne kadar bu konuda yeni bir yasa hazırlanmadığı için iptal kararı fiilen 10 Mayıs 1978 tarihinde yürürlüğe girmiş oldu.

Böylece bir toprak ve tarım reformu demagojisi dönemi daha kapanmış oldu.

Toprak ve Tarım Reformu Kanununun Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmesinden sonra, MC hükümeti döneminde yeni bir Toprak Reformu Tasarısı hazırlanmıştı. Bu tasarı da eskisi gibi büyük toprak sahiplerini en açık bir biçimde koruyor ve mevcut hazine topraklarının tümünü toprak ağalarına peşkeş çekiyordu. Bu tasarı, iptal idelen Toprak ve Tarım Reformu Kanunundaki göstermelik "kamulaştırma" ve "dağıtım" vb. gibi hususları dahi tamamen ortadan kaldırıyordu. Ecevit hükümeti de yeni bir tasarı hazırlamaya gerek görmeden MC'nin hazırladığı tasarıyı genel ilkeleri yönüyle benimsediğini açıklamış ve bunun için hazırlanan komisyonda Mukbil Özyörük gibi bir halk düşmanına görev vermişti. Ecevit hükümetinin bakanları Doğu Anadolu gezilerinde toprak ağalarının çıkarlarının korunacağı ve onların "madur" edilmeyeceğine dair toprak ağalarına teminat vermişlerdir.

Bütün bunlar olurken Ecevit hükümetinin bakanları ve CHP yöneticileri iptal edilen Toprak ve Tarım Reformu Kanununun yeni bir biçimde 10 Mayıs gününe kadar çıkarılacağını, topraksız ve az topraklı köylülerin toprağa kavuşturulacaklarını söylemişler, bu konudaki "umutları" sürekli ayakta tutmaya çalışmışlardı. Köylülüğün toprak ve özgürlük taleplerini daima istismar etmişlerdi.

10 Mayıs ile birlikte komprador burjuvazinin, toprak ağalarının ve onların siyasi iktidarı faşist diktatörlüğün yeni bir istismar ve demagojik dönemi daha kapanmış oldu.

Bütün bu gelişmeler milyonlarca yoksul köylü kitlesine şu gerçeği bir kere daha en bariz bir biçimde kavratmış oldu. Komprador burjuvazi, toprak ağaları ve onların siyasi egemenliği olan faşist diktatörlük ve onun en demokratik görünümlü kurumları milyonlarca yoksul köylü kitlesinin, onların toprak ve özgürlük talebinin can düşmanıdır. Köylülüğün toprak ve özgürlüğe kavuşması egemen sınıfların ve onların çeşitli görünümdeki iktidarlarının ihsanıyla gerçekleşemez.

Aynı şekilde bütün seçim dönemlerinde köylülüğün toprak ve özgürlük talebini dilinden düşürmeyen, "toprak işleyenin su kullananın" diyerek seçim bildirgeleri yazan, demeçler veren CHP yöneticilerinin istismar ve demagojileri de böylece bir kere daha açık bir şekilde görüldü.

Milyonlarca yoksul köylü, Ecevit hükümetinin bütün konularda olduğu gibi toprak meselesinde de emekçilerin değil, egemen sınıfların ve emperyalistlerin yararına bir politika izlediği ve bu politikasını sürdürmekte kararlı olduğunu en açık bir şekilde gördü.

Yeni bir demagojik dönemin kapanmasının hemen arkasından, egemen sınıflar onların siyasi temsilcileri ve CHP yöneticileri köylülüğün toprak ve özgürlük talebini istismar etmeye devam edeceklerdir kuşkusuz. Bunun için yeni yeni yöntemler bulacaklar ve hatta bu konuda yeni kanun tasarılarını hazırlayarak parlamentoya sevketmeye çalışacaklardır. Köylülüğün taleplerini en hayasız bir biçimde istismar etmeye, onları aldatmaya devam edeceklerdir.

Fakat milyonlarca yoksul köylü kitlesinin bütün bu yalan ve demagojilerine karınları toktur artık. Elli küsur yıllık Cumhuriyet tarihi, yoksul köylü kitlelerine egemen sınıfların ve onların siyasi temsilcilerinin gerçek yüzünü en açık bir biçimde kavratmıştır.

Milyonlarca yoksul köy

De.sa.7.sü.6'da

Milyonlarca köylünün «Toprak ve özgürlük» talebi Ulusal Demokratik Halk Devrimiyle gerçekleşecektir

Bütün bir cumhuriyet dönemi aynı zamanda, köylülüğün toprak ve özgürlük talebinin istismar edildiği, milyonlarca köylünün toprak ve tarım reformu demagojisi ile oyalandığı ve köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesinin faşist diktatörlük tarafından kan ve ateşle bastırıldığı bir dönem olmuştur.

Bu dönem aynı zamanda milyonlarca yoksul köylü kitlesine emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarlarının devam ettiği koşullarda toprak ve özgürlük talebinin gerçekleşemeyeceğini en açık bir biçimde göstermiştir.

Köylülüğün toprak ve özgürlüğe kavuştuğu ülkelerde olduğu gibi, ülkemizde de köylülüğün kurtuluşu emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarının yıkılması ile, bütün bir bozkırdan feodal ve yarı-feodal ilişkilerin temizlenmesi ile, Ulusal Demokratik Halk Devriminin gerçekleşmesiyle sağlanacaktır.

İşçi-köylü iktidarının kurulması ile milyonlarca yoksul köylü kitlesi toprağa ve özgürlüğe kavuşacaktır.

Köylülüğün taleplerini gerçekleştirecek olan, köylülerin işçi sınıfıyla ve bütün halkla güçlerini birleştirmesi ve işçi sınıfının ve onun partisinin önderliğindeki mücadelesidir.

Sadece işçi sınıfı ve onun devrimci partisi köylülüğün taleplerine sahip çıkar, bu talepler uğruna mücadele eder ve bunların nasıl gerçekleştirileceğinin yolunu gösterir, milyonlarca köylüyü devrim yolunda eğitir ve örgütler.

Bugün devrimci proletarya hareketinin kaldırdığı kızıl bayrak üzerinde köylülüğün toprak ve özgürlük talepleri en açık bir biçimde formüle edilmiştir. Ve bu taleplerin nasıl elde edileceğinin yolu kesin hatlarıyla gösterilmiştir.

Devrimci proletarya hareketi, köylülüğün toprak ve özgürlük talebini programında şu şekilde formüle etmiştir:

EMPERYALİZM VE KOMPRADOR TEKELCİ KAPİTALİZMİN YANI SIRA KÖYLÜLÜĞÜ EZEN FEODAL KALINTILARIN KÖKÜNÜN KAZINMASI İÇİN, YARI-FEODAL TOPRAK AĞALIĞI EKONOMİSİ VE TEFECİLİK KALDIRILACAK; TAZMİNATSIZ OLARAK EL KONULAN TOPRAK AĞALARININ ELLERİNDEKİ TOPRAKLAR, DEVLETİN ELİNDEKİ TOPRAKLARLA BİRLİKTE, KÖYLÜ KOMİTELERİ ARACILIĞIYLA KÖYLÜYE DAĞITILACAK; KÖYLÜLERİN BANKALARA VE TEFECİLERE OLAN TÜM BORÇLARI İPTAL EDİLECEK, DOLAYLI VE DOLAYSIZ OLARAK SIRTLARINA YÜKLENMİŞ BULUNAN AĞIR VERGİ YÜKÜ KALDIRILACAKTIR.

TOPRAĞIN ALIM SATIMI YASAKLANACAK; DEMOKRATİK HALK İKTİDARI, KIRLARDA SOSYALİST EKONOMİNİN İLK ÖRNEKLERİ VE DAYANAK NOKTALARI OLARAK KOLLEKTİF ÇİFTLİKLER ÖRGÜTLEYECEK, BİREYSEL KÖYLÜ İŞLETMELERİNİN KOOPERATİF VE GİDEREK DAHA ÜST DÜZEYDE KOLLEKTİF İŞLETMELER İÇİNDE BİRLEŞMESİNİ KESİNLİKLE HİÇ BİR ZOR YÖNTEMİ KULLANMADAN TEŞVİK EDECEKTİR.

TOPRAK AĞALARININ VE KOMPRADOR-FEODAL DEVLETİN ELİNDEKİ BÜTÜN TARIM MAKİNE VE ALETLERİ, TOHUMLUK, GÜBRE, İLACA VB. EL KONACAK; BUNLAR DEMOKRATİK HALK İKTİDARI TARAFINDAN KURULACAK "TARIM ARAÇLARI MERKEZLERİ"NDE TOPLANACAK VE KÖYLÜ KOMİTELERİ ARACILIĞIYLA, KÖYLÜLERİN BUNLARDAN YARARLANMASI SAĞLANACAKTIR.

Amasya Gökhöyük Devlet üretme çiftliği'nde çalışan devrimci işçiler:

«Sendika ağalarına gereken dersi vereceğiz»

Amasya-Gökhöyük Devlet Üretme Çiftliğinde çalışan işçiler, sömürü, baskı ve tehdidin kucağında açlık, sefalet ve perişanlık içerisinde yaşamaktadırlar. Çiftlikte 300'e yakın işçi çalışmaktadır. İşçilerin çoğunluğunu yakın köylerden gelen işçiler oluşturmaktadır. Bunların köylerinde toprakları yoktur. Hasat mevsimlerinde işçi sayısı artmaktadır. Çiftlikte kadrolu-daimi-mevsimlik(geçici) gibi 3 işçi statüsü mevcuttur. Geçici işçiler kış mevsimlerinde işten atılmaktadır.

Gerçekleri gören, sömürü ve zulme karşı çıkan işçiler statüsü ne olursa olsun kovulmakta, yöneticilerin yakınları dışında, onlarla yakınlığı olmayan tüm işçiler çiftlik lojmanlarında oturamamaktadırlar. Sözleşmeyle alınmış olan haklar verilmemektedir.

İşçilerin çoğunluğu Hak Tarım-İş Sendikasına üyedir. Bu sendikanın Genel Başkanı sendika ağası İbrahim Ahı "Allah'ın izniyle size iyi bir sözleşme imzalayacağım, iki yıl için günlük 150-150 toplam 300 lira alacağım" dediği halde Ekim 1977 'de sona eren sözleşmeyi Nisan 1978'de 60-50,110 lira olarak imzalanmıştır. Gökhöyük Devlet Üretme Çiftliği devrimci işçileri durumu yadırgamadılar. Çünkü onlar yönetiminde işçi olmayan bir sendikanın işçilerin çıkarlarını savunacağını beklemiyorlardı zaten.

Hak Tarım-İş Sendikasının Şube Başkanı Mustafa Kahraman ve onun yardakçıları, sözleşmeden sonra işçilerin karşısına "iyi bir sözleşme yaptık, Allah'a çok şükür" diyerek çıkmakla utanmadıkları gibi, Çiftliğe 1 Mayıs İşçi Sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü'yle ilgili bildiri, özel sayı ve gazete (Halkın Kurtuluşu) getiren devrimci gençlere saldırmışlardır. 1 Mayıs ile ilgili anti-propaganda yapmaya başlamışlardır.

Bu bildiri ve yayınları okuyan işçileri Müdüre şikayet etmişlerdir.

Biz Gökhöyük D.U.Ç. devrimci işçileri olarak, Şube Başkanı ve yardakçılarına, mevcut sarı sendikayı yıkıp, yerine yönetiminde kendimizin bulunduğu sendikayı kurarak, Şube Başkanı ve yardakçılarına gereken dersi vereceğiz.

TARIM İŞÇİLERİ ÜZERİNDEKİ SÖMÜRÜYE SON

Basına yansıyan haberlerden Ecevit hükümetinin Tarım İş Yasası Tasarısı üzerinde çalışmalar yaptığı, tarım işçilerinin yeni bir kanun kapsamına alınması için Çalışma Bakanlığında birtakım çalışmaların yapıldığı anlaşılmaktadır.

Bu Yasa Tasarısının içeriğinin ne olduğunu, tarım işçileri için hangi hükümleri taşıdığını henüz bilmiyoruz. Ecevit hükümetinin bugüne kadarki uygulamalarını dikkate alırsak ve hükümetin uyguladığı ekonomik politikanın komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarlarını gözeten bir politika olduğunu hesaba katarsak, tarım işçileri ile ilgili üzerinde çalışma yapıldığı söylenen Yasa Tasarısının, esas olarak tarım işçilerinin sorunlarının çözümüne yönelik olmadığını, tersine tarım işçilerini oyalamanın ve onlar üzerindeki sömürü ve baskıyı meşrulaştırmanın bir aracı olduğunu söyleyebiliriz.

Bugün tarım işçileri ağır ekonomik bir sömürü altında çalışmaktadır. Onlar üzerindeki sömürü sadece kapitalist değil, aynı zamanda feodal ve yarı-feodal bir sömürüdür. Kapitalist, feodal ve yarı-feodal sömürü tarım işçilerini açlığa ve sefalete mahkum etmektedir. Tarım işçileri işgüçlerini toprak ağalarına daha pahalıya satmak için hiç bir pazarlık gücüne sahip değillerdir. Onların emeği toprak ağaları ile elçi ve dayıbaşı gibi aracılar tarafından kıyasıya sömürülmektedir. Tarım işçileri toprak ağalarına, aracı ve tefecilere sürekli borçlanmakta, çalıştıkları süre içerisinde ise bu borçlarını hiç bir zaman ödeyememektedirler.

Mevsimlik ve daimi tarım işçileri üzerlerindeki kapitalist, feodal, ve yarı-feodal sömürünün sona ermesini istemektedir.

Bugün yasal çalışma süresi 8 saatle sınırlı olmasına rağmen, mevsimlik ve daimi tarım işçileri toprak ağaları tarafından günde ortalama 10-15 saat çalıştırılmaktadır. Üstelik bu çalışma, her türlü teknik olanaktan uzak, yaz sıcağı altında ve en kötü yaşama koşulları altında gerçekleştirilmektedir.

Mevsimlik ve daimi tarım işçileri çalışma koşullarının sağlığa uygun bir şekilde düzeltilmesini ve en az 8 saatlik işgününün tarım dahil, bütün çalışma alanlarında genelleştirilmesini istemektedir.

Tarım işçileri bütün bir yıl boyunca iş bulma olanağından yoksundurlar. Onlar yılın ancak belli aylarında iş bulabilmekte ve ortalama 7-8 ay çalışabilmektedirler. Bunun dışında kalan zamanlarda açlığa ve sefalete mahkum olarak, toprak ağalarının baskı ve sömürüsüne daha fazla maruz olarak yaşamaktadırlar.

Tarım işçileri iş olanaklarının sürekli hale getirilmesini istemektedirler.

Mevsimlik ve daimi tarım işçilerinin büyük bir bölümü çalıştıkları süre içerisinde, hiç bir şekilde ücretli haftalık izin, ücretli yıllık tatil ve bayram tatili vb. gibi haklardan yararlanamamaktadırlar. Tarım işçileri, işe başladıkları andan itibaren en ağır çalışma, ve yaşam koşulları altında sürekli çalıştırılmaktadırlar.

Tarım işçileri haftalık ve yıllık ücretli izin hakkının ve bayram tatillerinin kendileri için de yasallaşmasını istemektedir.

Tarım işçileri en ağır yaşama ve çalışma koşulları altında çalışmalarına rağmen, en az ücretle çalıştırılmaktadırlar. Onların aldığı ücret her zaman tarım işçileri için yasal olarak tespit edilmiş asgari ücretin dahi altında kalmaktadır. Üstelik onlar işgüçlerini daha pahalıya satmak için toprak ağaları ile hiç bir pazarlık yapabilme olanağına sahip değillerdir.

Tarım işçileri asgari

Dev.Sa.7.Sü.8'de

Diyarbakır Şambatay Köyü tarım işçileri:

“Günde ortalama çalışma süremiz 12-15 saattir„

Diyarbakırlı toprak ağaları, köylülerin alın teri olan işgücünü zalimce sömürmektedirler. Toprak ağaları sömürüye ve zulme karşı mücadele edenleri, kendi denetimleri altında bulundurdukları bölgeden uzaklaştırmaktadırlar.

Bizler, tarım işçileri üzerindeki baskı, zulüm ve sömürüye karşı çıktığımız için toprak ağaları bize iş vermediler. Bizler de, bunun üzerine çalışmak için Çukurova'ya gelmek zorunda kaldık.

Bizler tarım işçileri olarak yılda 7-8 ay çalışırız. Günde ortalama çalışma süremiz 12-15 saati bulmaktadır. Hafta tatilimiz yoktur. Hiç birimiz sigortalı değiliz. Hasta olsak doktora gidemeyiz. Eğer doktora gidecek olsak yıllık kazancımızın hepsini doktora veririz. Sigorta meselesini ağalara söylediğimizde "biz sigortalı değiliz ki, size de sigorta hakkı verelim" diyorlar.

Ailede eli iş tutan hepimiz, çalışmak zorundayız. Çocuklarımız da tarlada bizimle çalışmaktadırlar.

Çalıştığımız sürenin dışında kalan 4-5 ayımız boş geçer. Çalışmadığımız süre içinde ağalara borçlanırız. Bu borçlarımızı ancak çalıştığımız süre içinde ödemeye çalışırız. Bu borçlanma her yıl böyle, bizim aleyhimize devam eder durur.

Biz tarım işçilerinin kurtuluşu, işçi sınıfının ve tüm halkımızın kurtuluşuyla birlikte olacaktır. Sömürü ve zulüm dünyasının yerine aydınlık bir dünyayı kurmak için tüm halkımızla birlikte sonuna kadar mücadele etmeye kararlıyız.

Marksist-Leninist partilerin, işçi sınıfının köylülük ile ittifakının pekiştirilmesi için çalışmaları

Köylü kitlesini işçi sınıfının safında ve onunla ittifak içinde, burjuva düzeninin yıkılması ve sosyalist devrim için seferber etmek ve örgütlemek için kırsal alandaki çalışmaları, Marksist-Leninist partilerin çalışmalarının önemli bölümünü kapsar. Marksist-Leninist partiler, işçi sınıfını devrimin itici gücü ve önderi olarak görürler ve onun bu rolünü ve durumunu buna uygun olarak düzenlerler. Fakat onlar, bunun yanı sıra, işçi sınıfının bu mücadeleyi yalnız yürütemeyeceğinin ve köylülüğü ve kır emekçilerini devrime katmasının da mutlaka zorunlu olduğunun ve işçi sınıfının en yakın ve doğal müttefiki olan köylülük ile ittifak kurmasının gerekliliğinin bilincindedirler.

Devrimin ve sosyalizmin düşmanları, burjuvazi, emperyalistler, revizyonistler ve çeşitli oportünistler, bütün araçlarla devrimci güçler arasında ayrılık yaratmaya çaba harcarlar. Bundan dolayı onlar, mızrağın sivri ucunu, her şeyden önce, işçi sınıfının köylülük ile olan ittifakına yöneltiyorlar. Marksizm-Leninizmin dönekleri, köylülüğün sözde çağdışı ve gerici olduğunu, çıkarlarının proletaryanın çıkarlarına karşı olduğu ve bundan dolayı da işçi sınıfının müttefiki olamayacağı teorilerini ve şiarlarını her yerde yayıyorlar.

Marksist-Leninist partiler, bu anti - Marksist görüşlere karşı, işçi sınıfının köylülük ile ittifak yapması sorununa büyük önem verirler. Onlar, bugünkü koşullarda, işçi sınıfı gibi, köylülüğün de devrime katılmasının, işçi sınıfı ve köylülüğün haklarının garanti altına alınması için tek yol olduğunu gösteriyorlar. Gerçekler, kapitalist dünyanın içinde bulunduğu bugünkü genel bunalımın, köylülük için de ağır sonuçlar verdiğini, çünkü, bu bunalımın köylülüğün büyük toprak sahipleri ve tarımsal şirketler tarafından daha fazla sömürülmesine ve baskı altına alınmasına neden olduğunu göstermektedir. Kapitalist rekabetin keskinleşmesi ile, küçük ve orta tarım işletmelerinin çöküş süreci hızlanmakta, binlerce ve milyonlarca köylü, köylerini terketmeye ve şehirlerdeki işsizler ordusuna katılmaya zorlanmaktadır. Marksist-Leninist partiler, bu koşullar altında, köylülük içinde çalışmayı ve onları devrimci eylemlere sokmayı önemli bir görev olarak görüyorlar.

Brezilya Komünist Partisi, bir belgesinde, köylülüğün uyandırılması ve seferber edilmesi için, köylere gidilmesinin, köylü kitlesi ile çalışmanın ve mücadele etmenin gerekli olduğunu vurguluyor. Bu, köy halkının sorunlarına ortak olmanın, onları doğru anlamanın ve mücade şiarlarını formüle etmenin tek yoludur. Köy halkı, haksızlığın yükünü hissediyor; eğer, onlara doğru bir önderlik ve yardım yapılırsa, ki bunu ancak proletarya kendi partisi ile yapabilir; ayaklanmaya hazırdırlar.

Birçok Marksist-Leninist parti, köylerde kitle örgütleri ve sendikalar kurdular. Bu örgütler, partinin köylülük ile ilişkisini güçlendirmeye ve onları mücadeleye seferber etmeye hizmet ediyorlar. Bunlara, örneğin, İspanya KP/ML tarafından yönlendirilen Köylü Halk Birlikleri, İtalyan KP/ML tarafından yönlendirilen Mücadele Komiteleri, Kolombiya'da Yurtsever Konseyleri ve Ulusal Köylü Birlikleri Derneği vs.dahildir.

İspanya'da İKP/ML'nin örgütleri, ülkenin çeşitli kırsal bölgelerinde, özellikle Andalusien ve Estremadura'da grevlerin ve tarım işçilerinin mücadelelerinin en önünde yer aldılar. İKP/ML'nin 2. Parti Kongresinde vurgulandığı gibi, Parti, her şeyden önce, tüm bölgeler de gündelikçiler ve köylüler arasında, siyasi olarak olduğu gibi örgütsel olarak da Partinin yönetimi altında olmaları gereken, Köylü Halk Birlikleri vs. gibi kendi kitle örgütlerini oluşturmalı ve geliştirmelidir.

Portekiz'de PKP(R), özellikle Aletejo ve Madeira'da yoksul köylülerin topraklarının büyük toprak sahiplerine ve zengin mülk sahiplerine geri verilmesini öngören Toprak Reformu Yasasına karşı ve işçi sınıfının köylülük ile ittifakının pekiştirilmesi için köy emekçilerinin önemli mücadelelerinde aktif olarak yer aldı ve onları yönetti.

Latin Amerika'da Marksist-Leninist partiler, toprak ağalarının sömürüsüne ve faşist rejimlerin keyfi devlet yönetimine karşı, toprak uğruna köylü hareketlerinin örgütlenmesine aktif olarak katıldılar. Brezilya Komünist Partisi, Para'nın güneyinde, Parti'nin köylü kitlesi ile olan birliğinin daha da pekiştirilmesine ve onların siyasi bilincinin yükseltilmesine hizmet eden, köylülerin yıllar süren silahlı mücadelesini yürüttü.

Kolombiya'da, Kolombiya KP/ML, köylülerin devrimci bilincinin yükseltilmesi ve onların mücadelesinin örgütlenmesinde önemli adımlar attı. Ülkenin kuzeydoğusundaki köylük ayaklanmaları, Yurtsever Konseylerin oluşturulması ve Halk Kurtuluş Ordusu'na katılan köylülerin giderek çoğalması, bunun somut bir ifadesidir. Diğer yandan, Parti, etkinliğini güçlendirmek, bu örgütlerin çalışmalarına devrimci siyasi bir yön vermek için, Ulusal Köylü Birlikleri Derneği çalışmalarına aktif olarak katıldı.

Marksist-Leninist partiler, köylü hareketlerini de günlük taleplerle sınırlamaya çalışan, köylülüğün toplumsal ezilmişliğinin temelini ortaya koymayan, burjuva egemenliğine dokunmayan çeşitli revizyonist ve oportünist siyasetlerin maskesini düşürerek, köylülük içinde çalışıyorlar ve onların örgütlerinin kurulması mücadelesinde yer alıyorlar. Marksist-Leninist komünistler, işçi sınıfının köylülük ile olan ittifakını çelikleştirmek, köylülerin siyasi bilincini yükseltmek ve işçilerin ve köylülerin daha çok ortak eylemlerini örgütleyerek köylü hareketlerine açık siyasi bir nitelik kazandırmak için çaba harcıyorlar.

Marksist-Leninist partilerin köylülere karşı izledikleri tüm siyaset, köylülüğü herhangi bir koşula bağlı olmaksızın devrimci mücadeleye sokabilmek için, yalnızca parti önderliği altında işçi sınıfı ile ittifakının kendi sorunlarını çözebileceği düşüncesini köylülük içinde pekiştirmelidir. Çünkü Enver Hoca yoldaşın dediği gibi: "İşçi sınıfının köylülük ile ittifakının, burjuvaziyi devirmeye ve sosyalizmi kurmaya yetenekli olduğu yolundaki Leninist tez, günümüz için de geçerlidir."

(RADİO TİRANA NO:4, 15.2.1978)

Arnavutluk Mijinya Topluluğu'nun gösterileri, iki halk arasında dostluk bağlarını güçlendirdi

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti halk oyunları ekibi, ülkemizde yaptığı gösterilerle halkın büyük sevgisini kazandı. Arnavutluk ile Türkiye arasındaki kültür anlaşması çerçevesinde ülkemize gelen Mijinya sanat topluluğunu emekçi kitleler coşkuyla karşıladılar.

Efes Festivaline katılan topluluk, daha sonra İzmir, Bursa, İstanbul'da ve Eskişehir'deki Yunus Emre'yi anma törenlerinde çeşitli gösteriler yaptı. Arnavutluk kültürünü Türkiye halkına tanıttı ve iki halk arasında dostluk bağlarının gelişmesine katkıda bulundu.

Devrimciler, Mijinya sanat topluluğuna kızıl karanfiller verdi. Efes'te 30 bin kişi topluluğu çılgınca alkışladı. İstanbul'da, polis ve tiyatronun burjuva yöneticileri salonda yer olduğu halde halkın Harbiye Şehir Tiyatrosu'na girmesini engellediler. Buna rağmen içerdeki halk, binlerce bağla halk kültürüne bağlı sosyalist kültürü yansıtan oyunları dakikalarca alkışladı. Eskişehir'de polis, tezahürat yapan halka saldırdı.

Bu gösteriler, kokuşmuş burjuva revizyonist kültürün rezilliğinin karşısında, halk kültürünün en iyi geleneklerini koruyup zenginleştiren yeni sosyalist kültürün yüceliğinin en güzel örnekleri oldu.

Yunus Emre Haftası dolayısıyla Eskişehirde düzenlenen Arnavutluk Halk dansları Gecesi'nde polis halka saldırdı

Arnavutluk sosyalist kültürünün temsilcisi olarak Türkiye'ye gelen Arnavutluk Folklor Ekibi, Efes'ten sonra Eskişehir'de de 7 Mayıs'ta bir gösteri düzenlendi.

Gösterinin düzenlendiği salon devrimciler ve halk tarafından hıncahınç dolduruldu. Devrimcilerin geceye geniş bir şekilde katılmaları sonucunda faşist diktatörlüğün uşakları korku ve telaşa kapıldılar. Devrimciler tarafından Arnavutluk Folklor Ekibine hediye edilmek üzere getirilen Enver Hoca'nın portresine polis tarafından el kondu. Ve polis bu tavrını tüm gece boyunda değişik biçimlerde sürdürdü.

Folklor ekibinin sahneye çıkmasından sonra, salonda bulunan devrimciler "Yaşasın Arnavutluk", "N'naft SÇİPNİYE", "Poste Faşizme-Faşizme Ölüm" sloganlarını attılar. Bunun üzerine salonda bulunan polisler,devrimcilere ve halka saldırdılar. 20 kişi yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı. Gözaltına alınan devrimcilerin hepsine polis tarafından işkence yapıldı. İşkence yapılanlardan Mehmet Pınar'ın (Eskişehir YDGD Sekreteri), Atilla Sertel'in (Eskişehir TÜS-DER ve YDGD üyesi) ve Hüseyin Saran'ın (polis memuru) durumları ağırdır ve bunlar halen hastanedede bulunmaktadır.

Polisin saldırısından sonra geceye katılan devrimciler ve halk faşist polislerin bu tavrını protesto ederek geceyi terketmişlerdir.

Gecedeki polis saldırısından sonra ortak bir bildiri yayınlayan Eskişehir YDGD, Eskişehir TÜM-DER, Eskişehir İŞÇİ-DER, Tepebaşı Halk-Der, Eskişehir Lise-Der, Kim-Der, Akademi-Der ve Yıldıztepe Halk-Der bu saldırıyı protesto etmişler ve "Arnavutluk halkıyla dayanışma içerisinde olduklarını" vurgulamışlardır.

Polisin bu saldırıları kitlelerin yükselen mücadelesini ve Türkiye halkı ile Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti arasındaki dayanışmayı engelleyemeyecektir. Polisin bu saldırısını şiddetle protesto ediyoruz.

Tiran Radyosu'nun 11 Mayıs 1978 tarihli yayını:

Eskişehir'de bütün salon «Yaşasın Arnavutluk, Yaşasın Enver Hoca» tezahüratında bulundu

Türkiye'de turnuva yapan Mijina adlı Arnavutluk Sanat Topluluğu 7 Mayıs'ta Eskişehir'deki Spor Sarayında ikinci konserini vermiştir. Topluluğumuzun sahneye çıkması fırtınalı alkışlarla karşılanmış ve bütün salon "Yaşasın Arnavutluk, Yaşasın Enver Hoca" tezahüratlarında bulunmuştur. Mijina adlı Sanat Topluluğu Eskişehir'in yakınında bir seyahate katılmak üzere davet edilmiştir. Bu seyahate Türk gençlerinden başka yüksek yetkililer de katılmıştır. Seyahate katılan Türk gençleri Arnavutluk'tan gelen gençler için dostluk ve sempati duygularını ifade etmişlerdir. Türk basını Mijina adlı Arnavutluk Sanat Topluluğunu çok değerli bulduğunu söylemeyi sürdürmektedir. Cumhuriyet Gazetesi şöyle yazıyordu: "Efes Festivalinden sonra Türkiye'nin diğer şehirlerinde konserler veren Arnavutluk topluluğu çok renkli özel giysileri, canlı müziği, halk oyunlarının dans edilmeleri, yeni Arnavutluk'un kalkınmasına ithaf edilen oyunlar ve şarkıların muhtevasıyla saygı yaratmaktadır. Mijina adlı folklor topluluğunun konserlerinde bütün insanlığın mutluluğu için mücadele ve dünya halklarıyla dayanışma yansımaktadır." Başkent gazetesi ise diğer şeylerin yanı sıra şunu yazmıştır: "Efes Festivalinde Arnavutluk topluluğunu izleyen 30 binden fazla seyirci onu en iyi topluluk olarak değerlendirdi."

Ankara'daki Çağdaş Kültür Enstitüsünün bir salonunda Arnavutluk'ta el sanatları ve milli giysiler konulu renkli fotoğraf sergisi açılmıştır. Sergi çok sayıda kişiler tarafından ziyaret edilmekte ve sanat ve kültür adamları, folklor ve etnoğrafya yetkilileri, üniversite öğrencileri, Arnavutluk'un dostları ve sempatizanlarının ilgisini feci şekilde çekmiştir. Sergi, Mayıs ayının sonuna kadar açık kalacaktır.

TÜRKİYE'DE BULUNAN İRANLI DEVRİMCÎLER ÜZERÎNDEKÎ BASKILARA SON

Faşist diktatörlüğün güçleri, Türkiye'de bulunan İranlı devrimci,yurtsever ve demokrat öğrenciler üzerindeki baskı ve yıldırma hareketlerine devam etmektedir. Son olarak 1 Mayıs 1978'de İstanbul'da Galatasaray çevresinde polis hiç bir gerekçe göstermeden dört İranlı devrimciyi alarak Gayrettepe 1. Şubeye götürmüş ve bu arkadaşları, burada işkenceye tabi tutmuştur. Polis daha sonra üç kişiyi serbest bırakmış, fakat Resul Mazendarani adlı yurtsever devrimci öğrenci arkadaşı üç gün boyunca gözaltında tuttuktan sonra sınır dışı etmiştir.

Bu olay üzerine bir bildiri yayınlayan Iranlı Öğrenciler Konfederasyonu (Ulusal Birlik) - CİSNU sınır dışı etme olayını protesto etmiştir. CİSNU'nun yayınladığı bildiride diğer bütün şeylerin yanı sıra şunlar söylenmektedir:

"Bu olaylar şunu bir kez daha ispatlıyor. MİT, SAVAK'la işbirliği yapmakta ve faşist İran Şah rejimini desteklemektedir.

Yine MİT, SAVAK'la işbirliği Türkiye'deki İranlı yurtsever ve ilerici, faşist Şah rejimine karşı olan öğrencileri sürekli takip ve tehdit etmektedir.

Kardeş Türkiye halkını ve tüm ilerici, demokrat güçleri MİT ve SAVAK işbirliğini kınamaya çağırıyoruz."

Yurtsever Devrimci Gençlik Federasyonu da 7 Mayıs 1978'de yayınladığı bir bildiriyle bu sınır dışı etme olayını protesto etmiştir.

Gazetemiz, Türkiye'de bulunan İranlı yurtsever devrimciler üzerinde uygulanan bütün baskıların son bulmasını istemekte , MİT-SAVAK işbirliği ile İranlı yurtsever devrimcilerin sınır dışı edilmesini şiddetle protesto etmektedir.

Türkiye'de bulunan İranlı ve diğer yabancı devrimciler üzerindeki her türlü baskıya son. Sınır dışı etme olayları en kısa zamanda son bulmalıdır.

İzmir Çamdibi'nde faşist baskılar, devrimci mücadeleyi engelleyemez

Faşist güçlerin İzmir Çamdibi Halk Kültür ve Dayanışma Derneği'ne (ÇHKDD) saldırıları yoğunlaştı. İzmir Çamdibi semti, geniş emekçi yığınları barındıran bir yerdir. Çamdibi HKDD, bütün ilerici, yurtsever ve devrimcileri bağrında örgütlemektedir.

Devrimci mücadelenin hızla yükselmesi, emekçi kitlelerle proleter devrimcilerin bütünleşmesi karşısında, Emniyet Amiri Kamil Acun'un başı çektiği faşist saldırılar arttı. "İşsizliği, Hayat Pahalılığını ve Faşist Terörü Protesto" kampanyası sırasında dernek kapatılmıştı. Daha sonra yeniden açıldı. 2 Nisan günü polis, izinsiz olarak derneğe girdi, arama yaptı. 19 Nisan'da polis, gazete satan devrimcileri yakaladı. Derneğe bir daha izinsiz girdi. Bunu protesto eden 10 devrimci gözaltına alındı.

1 Mayıs kampanyasında halkın mücadelesinin yoğunlaşması karşısında,polisler gazete satan 5 devrimciyi gözaltına aldılar. Daha sonra faşist Kamil Acun'un başkanlığında derneği basıp tahrip ettiler. Dernekte bulunan devrimciler Bornova Karakoluna götürüldü. Kamil Acun, devrimcileri kendi faşist güruhunun bulunduğu karakola götürüp işkence yapmak istedi. Bir demokratın da karşı çıkmasıyla başaramadı.

Demokratik dernekler üzerindeki baskılar, faşist diktatörlüğün halk üzerindeki zulmünün parçasıdır. Ancak hiç bir baskı, terör, dayak, işkence devrimcilerin mücadelesini engelleyemeyecektir.

FAŞİST KATİLLER BULUNSUN

Kazım Turan'ın cenaze töreni Balıkesir'de anti-faşist bir gösteriye dönüştü

HALKIN KURTULUŞU

Balıkesir'deki cenaze törenine 1500 kadar emekçi katıldı.

Faşist diktatörlüğün cinayet mangaları Kazım Turan'ı 23 Nisan 1978 günü katlettiler. Onun öldürülmesiyle sonuçlanan kanlı saldırılar 20 Nisan 1978 günü ilerici, yurtsever, demokrat ve devrimcilerin faşist işgal altında bulunan garajdaki yurda girmesiyle başladı.

NEE'yi işgal altında tutan MHP ve Ülkü Ocaklı faşist katiller, halkımızın öz varlığıyla yapılmış olan yurdu da iki yıldan bu yana karargah haline getirmişlerdi. Devrimcilerin oturduğu kahvelere, evlere ve okullara faşist kiralık katiller buradan saldırılar düzenliyorlardı. Garaja uğrayan devrimcilere ve garajda işyeri olan esnafa buradan saldırıyorlardı.

Polisin de yardımıyla devrimcilere saldırılar düzenliyorlardı; bütün saldırılar devrimciler tarafından püskürtülmüştü.

Faşist diktatörlüğün resmi ve sivil güçleri hazırladıkları kanlı saldırının planlarını 23 Nisan 1978 günü uyguladılar. Çünkü 24 Nisan 1978 günü açılacak Necati Eğitim Enstitüsünü ve yurdu kapattırmanın planını yapıyorlardı. Önce bir işçinin öldürülmesini istismar eden MHP'li faşistler polisin de yardımıyla şehirde terör estirdiler. Gece de yurdu basan polis devrimcilere saldırdı ve yurtta terör estirdi. Kazım arkadaşın katledilmesinden birkaç dakika önce yurdu terkettiler.Daha sonra yurdun karşısındaki lokantanın üzerinden

Dev.Sa.7.Sü.8'de

ZİNDANLAR BOŞALSIN
GENEL AF

Cezaevleri de birer mücadele okuludur

Adıyaman Cezaevinde bulunan 550 mahkum genel afve infaz yasasının çıkarılması için 3 günlük açlık grevi yaptılar.Cezaevinden Ahmet Çolak arkadaş şunları yazıyor:"Bu konuda sesimizi duyurması içinTÜMAD-DER'e telgraf çektik.İlgili yerlere haber verdik.Fakat grevimiz basına yansıtılmadı Hakim sınıflara karşı,haksızlığa karşı, ezilen tüm işçileri ve köylüleri mücadele birliğine çağırıyoruz.Cezaevlerindeki tüm mahkum arkadaşları genel af veinfas yasasının çıkarılması için açlık grevi kanpanyasına katılmağa çağırıyoruz.

Mardin Kapalı Cezaevinde bulunan devrimciler I Mayıs kanpanyasına ilişkin olarak şunları söylüyorlar:"Bizler Halkın Kurtuluşu gazetesinin I Mayıs kanpanyasına 355 Lira bağışla katılıyoruz.I Mayıs'ın işçi sınıfının uluslararası birlik,dayanışma ve mücadele günü olarak yasallaşması gerektiğini vurguluyor ve bu konudaki mücadeleyi tüm gücümüzle destekliyoruz.

* Diyarbakır Cezaevinde tutuklu bulunan devrimcilerden gelen mektup şöyle: "Bizler 1 Mayıs'ı kutlamak ve 1 Mayıs afişlerini asmak için, başka bir koğuşta bulunan arkadaşımızı çağırmaya gittik.Faşistler bıçakla üzerimize saldırdılar. Koğuştaki mahkumlar bizim yanımızı tuttular ve faşistleri püskürttük. Afişlerimizi yapıştırdık, sloganlarımızı yazdık. Daha sonra Rızgari'ci bir grup afişlerimizi yırtmaya kalkıştılar. Onlara da gereken cevabı verdik. Tüm engelleme çabalarına rağmen 1 Mayıs'ı kutladık."

* Niğde Cezaevindeki direnişi önceleyen olayları ve gelişen durumu Cezaevinde bulunan bir devrimci hükümlü şöyle anlatıyor:

"9.3.1978 günü Niğde Kapalı Cezaevine Adalet Bakanı geldi.Bakan konuştuktan sonra, bizim söyleyeceklerimizi dinleyeceğini söyledi. Kendisine 150 imzalı bir dilekçe verdik. Ayrıca bazı arkadaşlar cezaevindeki faşist baskı ve sömürüyü anlattılar ve taleplerimizi sıraladılar.

Bu konuşmalar ve "Faşist Müdür, Faşist Savcı Defol" vb. sloganlar, faşist cezaevi yöneticilerini öfkeden kudurttu. Koğuş kapılarını kapatarak,televizyonları belirli koğuşlara vererek, türlü yalanlar uydurarak, yeni baskılar uygulamaya ve mahkumları birbirine düşürmeye çabaladılar. Bizler oynanan oyunları mahkum arkadaşlara anlattık ve can güvenliğimizi sağlamak amacıyla direnişe geçme kararı aldık.

14.3.1978 günü mahkemeye gidecek olan arkadaşları götürmeye gelen gardiyanları rehin alarak direnişi başlattık. 3 koğuş daha direnişe katıldı. İdarenin yalanlarının etkisinde kalan ve eylemimizin amacını kavrayamayan diğer iki koğuştaki arkadaşlara da, direnişimizin nedenlerini anlattık ve onların da bize katılmalarını sağladık. Bakanlıktan ve dışardan gelen görevlilere, "can güvenliğimiz sağlanıncaya dek, gardiyanları bırakmayacağımızı" bildirdik. Direnişimiz disiplinli bir biçimde sürdü. Fakat daha sonra faşist yöneticilerin üzerimize saldırttıkları komando birlikleri direnişi kırdılar. 60 mahkum ve tutuklu isyana teşvik suçuyla hücrelere atıldık. Burada faşist infaz savcısı Uğur ve faşist müdür Reşat Şimşek bizlere iğrenç küfürler ve tehditler yağdırdılar. Kararlı bir biçimde bu aşağılık davranışlarına karşı gereken cevabı verdik.

Daha sonra 10 arkadaş sürgüne gönderildi. Bizler de koğuşlara döndük. Mücadelemizi sürdürme kararlılığıyla, mahkumlar arasında daha sıkı bir dayanışma sağlama çabalarına hız verdik. Her koğuştan üç kişinin katılmasıyla bir Hapishane Temsilciler Kurulu oluşturduk.

Direnişimizin bastırılmasına rağmen, bir kısım haklar elde ettik. Müdür ve savcının cezaevindeki görevlerine son verildi. Öte yandan direnişten önemli dersler çıkardık. CHP reformizminin geniş emekçi yığınlarının değil, egemen sınıfların çıkarlarını koruduğunu gördük. Kurtuluşumuzun UDHD'nin zaferi sonucunda gerçekleşecek demokratik halk diktatörlüğüyle sağlanacağını daha iyi kavradık. Olayların gelişim sürecinde, başından sonuna kadar idarenin yanında yer alan Rus uşağı sosyal-faşistlerin halk düşmanı yüzlerini çok açık gördük. Faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin sosyal-faşizme ve reformizme karşı mücadeleden ayrı tutulamayacağını, bu direniş bize bir kez daha gösterdi."

Enerji-Der İstanbul Şubesi, Genel Merkez tarafından feshedildi

Fesih ve ihraçlar, sosyal - faşistleri yıkılmaktan kurtaramayacaktır

Enerji-Der İstanbul Şubesi hiç bir gerekçe gösterilmeksizin Genel Merkez tarafından feshedildi.

Enerji-Der Genel Merkezine çöreklenen dernek ağaları İstanbul Şubesinin kongresinin yapılacağı 6 Mayıs 1978 tarihinde almış oldukları fesih kararını şube yetkililerine ilettiler. Böylece Enerji-Der İstanbul Şubesinin Genel Kurulunun yapılmasını ve devrimcilerin yeniden yönetime gelmesini engellemiş oldular.

Genel Merkeze çöreklenmiş sosyal-faşistlerin İstanbul Şubesi üzerindeki baskıları uzun süreden beri devam ediyordu. Onlar İstanbul Şubesinin 1 Mayıs İstanbul mitingine katılmasını ve bunun için yürütülen hazırlık çalışmalarında yer almasını sürekli engellediler.

Bu kararla sosyal-faşistler, demokrasi ve halk düşmanı olduklarını bir kere daha en açık bir biçimde gösterdiler. Bu karar sosyal - faşist kliklerin birbirinin izinden gittiğini, dernek ağalarına ve sosyal-faşistlere karşı yükselen tabandaki devrimci uyanışın fesih ve ihraçlar yoluyla engellemeye çalıştıklarını göstermektedir. Dün TÖB-DER Genel Merkezinin başına çöreklenen sosyal-faşist Gültekin Gazioğlu kliği bu yolu izleyerek, 20'den fazla TÖB-DER şubesini feshetti, onlarca yurtsever, devrimci öğretmeni TÖB-DER'den ihraç etti. Fakat nasıl ki bütün bu baskılar, ihraç ve fesihler TÖB-DER'deki Gültekin Gazioğlu kliğini yıkılmaktan kurtaramayacaksa, aynı şekilde Enerji-Der Genel Merkezine çöreklenmiş sosyal-faşistleri de yıkılmaktan kurtaramayacaktır.

Sadık yoldaş ölümünün 1. yılında Eynesil'de anıldı

Sadık Canarslan'ın IGD'li beslemeler tarafından 20 Nisan 1977'de öldürülmesinin 1.yıldönümünde bir kutlama toplantısı düzenlendi. Toplantıya katılanlar devrim şehitleri için andiçtiler, ve mücadele kararlılıklarını dile getirdiler.

Ecevit'in 'dış gezileri'

Baş.ta.sa.1'de

da bu soygunun devamı olacaktır.

Alman emperyalistleri nisan ayında 50 milyon, şimdi 130 milyon mark kredi verdiklerini söylüyorlar. Fakat bütün bu paralar, gerçekte emekçi halkımız üzerindeki emperyalist yağmanın sağladığı "kâr"dan başka bir şey midir? Grundig'ler, AEG'ler, Hoecsht'ler, BASF'lar, komprador burjuvazi ile ortaklaşa halkımızı azgınca sömürüyorlar. Açtıkları sözde kredilerin faizleri ile yeni krediler açıyor ve halkımızı daha da borçlandırıyorlar. Ecevit ile Şimit, 500 milyon marklık borcun ertelenmesi için görüşmüşler! Bu neyin borcu? Bunu birkaç yıl sonra kim ödeyecek? Yeni alınan kredilerin faizini ve bütününü kim ödeyecek? CHP'nin birçok sözcüsü yıllar boyu "emperyalistler bizim kara kaşımız, kara gözümüz için borç vermez" diye yazdı, çizdi. Yoksa şimdi Alman mali sermayesi, Bayan Ecevit ile Bayan Şimit el ele gezecek kadar samimi olduğu için mi borç veriyor? Bütün bu borçların, kredilerin, faturası emekçi halkımıza ödettirilmektedir. Hangi hükümet gelirse gelsin,komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü sürdükçe halkımızdan kesilecektir.

Alman emperyalistleri, Batılı emperyalist blok içinde gittikçe artan biçimde, yeni sömürgeci yöntemlerle yarı-sömürge ülkeleri talan etmektedir. Dünya ticaretinin % 10'u Alman tekellerinin elindedir. Alman emperyalizmi, bir yıl içinde ki üretimin % 21'ini ihraç etmektedir. Bu alanda dünyada birincidir. Ayrıca o,Almanya'daki yabancı işçiler üzerinde de aşırı sömürü uygulamakta,buhrana düştükçe yüzbinlerce emekçiyi gerisin geriye göndermektedir. Yabancı işçiler ordusuyla, işçi ücretlerindeki artışı engellemeye çalışmaktadır. Ancak bütün emperyalistler gibi Alman emperyalizmi de derin bir buhran içindedir. İşsiz sayısı 1 milyonu çoktan aşmıştır. Yarı-sömürge ülke halkları üzerindeki ağır sömürüye rağmen Alman emperyalizmi de enflasyondan kurtulamamaktadır. Son yıllarda yüzbinlerce işçi, devletin parçası haline gelen sendika patronlarına rağmen grevlere gitmiştir. Alman emperyalizmi, yükselen mücadele karşısında devleti gittikçe faşistleştirmektedir. İşte emperyalizmin bu buhran şartlarında Şimit' "tüm olanaklarla Türkiye'yi ekonomik ve askeri alanda destekleyeceğiz" diyor. Yani, "buhrandan kurtulmak için Türkiye halkı üzerindeki sömürüyü artıracağız" demek istiyor. Ayrıca Alman tekelleri Türkiye'deki büroksiden yakınıyorlar. Yani emperyalist sermaye ve teknoloji ihracı önünde göstermelik duran kuralların bütünüyle kaldırılmasını istiyorlar. Bu, Batı Alman intikamcı emperyalizminin azgın kâr hırsının göstergesidir.

Ecevit, görüşmeler sırasında, "ambargo kalkmasa da NATO'dan çıkmayacağız" dedi. Nitekim Amerikan Senatosu ambargonun kalkmaması doğrultusunda karar aldı. Ecevit'in Alman emperyalistleriyle pazarlıkları ve NATO'ya bağlılığı, gerçekte onun hiç te "halkçı" olmadığını gösteriyor. CHP yönetimi, Demirellerin, Türkeşlerin izinde ve onların efendisi emperyalistlerin gösterdiği doğrultuda yürüyor. NATO'nun halkımıza düşman yüzü açığa çıkmıştır. Amerikan emperyalizminin denetlediği bir saldırgan pakt olduğu halkımızın mücadelesiyle açığa çıkarılmıştır. Buna rağmen Ecevit, Amerikan emperyalizmleriyle de uzlaşma siyasetini sürdürüyor. ABD'yi güya Alman emperyalistlerine şikayet ediyor. Ecevit, halkımızı kör ve aptal yerine koyuyor. Alman emperyalizmi, Avrupa'da Amerikan çıkarlarının en sadık savunucusudur. O,NATO içinde Amerika'nın en yakın müttefiğidir. Üstelik Alman mali sermayesinin % 50'den fazla bölümü Amerikan tekellerinin denetimi altındadır.

Ecevit, açıkça, "batılı müttefiklerimizden memnunum" diyor. O, yıllardır halkımızı azgınca sömüren emperyalistleri şirin göstermeye çalışıyor! Faşistlerin kullandığı bombalar için İngiliz emperyalizminin casusluk örgütü Scotland Yard'dan casuslar getiriyor. Dünya halklarının iki baş düşmanından biri ABD emperyalistlerinin ayağına gidip yalvarmaya hazırlanıyor. Bir ay sonra da, diğer süper devlet Sovyetler Birliği'nden yeni emperyalist sermaye dilenmeye gidecek.

Ecevit'in emperyalist ülkelere yaptığı ve yapacağı geziler, ancak uluslararası mali sermayenin ve egemen sınıfların çıkarınadır. Emperyalizmin derin buhranını emekçi halkımıza yüklemeye yarayacaktır. Halkımız, "demokrasi", "karşılıksız yardım", masallarıyla soygunculuk yapan Amerikan tekelci sermayesinin ve "sosyalist yardım","yatırım" adı altında talan yapan Sovyet tekelci sermayesinin yeni sömürgeci yöntemlerini gördü ve gün geçtikçe görmektedir. Faşist diktatörlüğün koltuk değneği CHP yönetimi, yeni emperyalist sermaye ihracına kapıları açıyor. Halkımız, faşist diktatörlüğe karşı mücadelede reformizm engelini de mutlaka aşıp geçecektir.

Ne anarşizm

Baş.ta.sa.1'de

do Moro'nun öldürülmesi, bir daha bireysel terörizmi başlıca eylem türü olarak ortaya çıkardı. Anarşistler, böylelikle, sömürü ve zulüm düzenini yıkacak tek güç olan emekçi kitleleri pasifleştiriyorlar. İşçi sınıfının, tekelci devlet cihazını parçalamak ve proletarya diktatörlüğünü kurmak için mücadeleye atılmasının karşısına dikiliyorlar. Lenin, Devrimci Maceracılık adlı yazısında şunları söylüyor: "Bütün saflıklarıyla Sosyalist Devrimciler, ta başından beri, kendi sınıf mücadelesini veren devrimci sınıfın bir partisi olmak için en küçük bir çaba göstermeden kendilerini işçi sınıfı hareketinden uzak tutmuş olmaları ile teröre eğilim göstermeleri arasında ister istemez sıkı bir bağ bulunduğunu bir türlü kavramıyorlar."

Anarşistlerin, sınıf mücadelesini tekelci burjuvazi ile kendileri arasında adeta bir düello haline getiren eylemleri, revizyonizmin de ekmeğine yağ sürmüştür. Bütünüyle kendi burjuvazisinin hizmetine giren İtalyan Revizyonist Partisi'ne bağlı sendikalarda işçiler greve gitmiştir. Bu revizyonistler ve tekellerin sözcüleri, anarşizme karşı çıkmak adı altında gerçekte şiddete dayanan devrimi ve proletarya diktatörlüğünü aşağılamak için Aldo Moro'nun ölümüyle iyi bir fırsat yakalamışlardır. Tekellerin devleti ise,bütün halk üzerindeki sömürü ve zulmünü gizlemeye çalışarak bir günlük ulusal yas ilan etmiştir. Onlar,binbir demagojiyle burjuva ideolojisinin tam zıttı olan Marksizm-Leninizmi aşağılamaya çalışıyorlar. Devlet cihazını faşistleştirmek ve emekçi kitleler üzerindeki baskı ve sömürüyü artırmak istiyorlar. Nitekim parlamentoda temsil edilen İtalyan faşist partisi, hemen sıkıyönetim ilan edilmesi teklifinde bulundu. Ancak ne Aldo Moro'nun öldürülmesi,ne de herhangi bir başka bireysel terör eylemi, tekelci burjuvazinin işçi sınıfı ve halk düşmanı yüzünü gizleyemez. Halk üzerinde yoğunlaşan faşist terörü haklı gösteremez.

Gerçek kahramanlar kitlelerdir. Egemen sınıfların halk üzerindeki sömürü ve baskı aracı olan devlet cihazını işçi sınıfının önderliğinde emekçi kitlelerin mücadelesi, şiddete dayanan devrim yoluyla parçalayacaktır ve ancak kitlenin şiddeti bu cihazı parçalayabilir. Anarşizm,tıpkı revizyonizm gibi karşı-devrimci bir ideolojidir.Enver Hoca'nın söylediği gibi "Marksizm-Leninizm zafere, revizyonizm ve maceracılık yenilgiye götürür."

İbrahim Kaypakkaya

koptuğu Aydınlık oportunizminin eklektik bir biçimde savunduğu, Borancı revizyonist ve Lin Biaocu dogmatik görüşlerden bir bölümünün reddedilmesi,diğer bölümünün ise sistemleştirilmesi ve hayata geçirilmesi çabalarının bir ürünü olarak ortaya çıktı.

İbrahim Kaypakkaya, Türkiye'nin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısını vurgularken, Türkiye'de kapitalizmin gelişmesini küçümsedi, buna karşılık feodalizmin varlığını abarttı. Bunun sonucu olarak da, baş çelişmeyi feodalizmle köylülük arasında olarak tespit etti.

Kemalizm meselesinde elli yıldır hüküm süren kuyrukçu görüşlere karşı çıktı, ama bunu yaparken Kemalizmi başından beri komprador burjuvazinin bir hareketi olarak gördü. Kemalizmin ilk baştaki milli kurtuluşçu niteliğini ve milli ticaret burjuvazisine dayanan sınıf karakterini inkar etti.

Milli Meselede, o güne kadar kimsenin ağzına almadığı, alsa da gereğini yapmadığı ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını vurguladı. Ama artık emperyalizm çağında milli meselenin uluslararası proleter-sosyalist devrimin bir parçası haline geldiğini göremedi.

Türkiye'de gelişen kapitalizmin esas olarak milli değil, komprador nitelikte bir kapitalizm olduğunu vurguladı, ama onun uluslararası finans-kapital ile doğru bir ilişkisini kuramadı. Komprador kapitalizmin aynı zamanda tekelci bir kapitalizm olduğu meselesini açamadı ve bunun sonucu olarak da, komprador kapitalizmini, ticaret kapitalizmine indirgeyerek gelişme derecesini küçümsedi.

Köylülüğün ve işçi-köylü ittifakının önemini vurguladı. Ama köylülüğün farklılaşmasını önemsemedi, işçi sınıfı içindeki çalışmaya gerekli önemi vermedi. Fiiliyatta işçi sınıfını inkar etti ve bir köylü devrimcisi gibi hareket etti.

Türkiye'de faşist diktatörlük değil, burjuva demokrasisi olduğu iddialarına karşı çıktı,ama faşist diktatörlük meselesini doğru bir şekilde koyamadı. Bunun sonucu olarak, burjuva demokrasisi ile iç içe geçmiş bir faşizm anlayışını ifade eden anti-Marksist yarı-faşizm tanımını kullandı. O'nun faşizm konusundaki bu yaklaşımı, Mahir Çayan'ın "yarı-sömürge tipteki sürekli faşizm" anlayışından özünde farksızdı.

İbrahim Kaypakkaya mevcut devlet mekanizmasını şiddet yoluyla yıkılması sorununu vurguladı. Ama tıpkı "emperyalizmin üçüncü bunalım dönemi" teorisi gibi bir teori olan, Lin Biaocu, "emperyalizmin toptan çöküş çağı" tahlillerini savundu. Bu teorinin, Marksist-Leninist devrimci durum tanımının subjektif bir yorumuyla kaynaştırılması sonucu, kitlelerden kopuk bir "öncü savaş"a girişti.

İbrahim Kaypakkaya cephe ve ittifaklar meselesinde de hatalar yaptı. "Birkaç bölgede kızıl siyasi iktidar kurulmadan" halkın birleşik cephesinin kurulamayacağı düşüncesiyle cephe faaliyetini reddetti.

Valilerin

Baş.ta.sa.1'de

gördüğü durumlarda en yakın askeri komutanlardan yardım isteyecek ve isteğine hemen uyulacaktır. İl kamu görevlilerinin bakanlıklarca illere atanmasından önce valilerin görüşleri alınacak, bakanlıklar, merkezden illere ikinci derecede kamu görevlisi ataması yapamayacaklar, bu yetki valiliklere bırakılacaktır. Genelge yukarıda sıralananların benzeri, başka "geniş yetkiler" de içeriyor.

Reformist hükümetin Başbakanı, gerekçesinde aşırı merkeziyetçiliği suçluyor. Bu demagojinin ardına gizlenerek özünde yaptığı, faşist diktatörlüğün daha çok pekişmesini, daha çok merkezileşmesini sağlamaktan başka bir şey değildir. Dünyanın hiç bir yerinde faşist diktatörlükler terör ve baskılarını merkeziyetçiliğin dışında bir yapıyla uygulamamışlardır ve uygulayamazlar; Çünkü bu uygulamalar tek tek kişilerin iradesine bağlı,keyfi bir nitelik taşımazlar. Faşist devlet cihazı merkezi yapısı yoksa, zaten var olamaz.

CHP hükümeti bu genelgeyle egemen sınıfların isteklerine teslim olduğunu bir kez daha belgelemiştir. Daha önce, CHP içindeki muhalefete rağmen, birçok faşist valiyi işbaşına getiren reformist hükümet, bugün de onları geniş yetkilerle donatarak sivil sıkıyönetim komutanı durumuna getirmiştir.

Emekçi halk kitleleri kendisine kurulan bu tuzağın bilincindedir.ve faşist valilerin CHP hükümeti eliyle, üzerinde daha azgın bir terör ve baskı uygulamasına göz yummayacaktır.

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VELİ YILMAZ * YÖNETİM YERİ: PİYERLOTİ DİZDARİYE MEDRESESİ SOK. 8/A DAİRE 2/B ÇEMBERLİTAŞ-İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ: YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI: 2 KATI * BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET * GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK, NO: 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL

Ankara

Baş.ta.sa.8'de

macı yoldaş, teslimiyet çizgisine karşı çıkan yoldaşlarımızın Marksizm-Leninizm temelinden hareket etmediklerini belirterek 71'lerin küçük-burjuva ve maceracı özünü mahkum etti. O, devamlı şöyle dedi:

"6 Mayıs 1972, işte bu 'sol' çizginin yenilgisiydi. Bir dönemin kapanışıydı. Yalnız, yenilen devrim değildi. 71 savaşçıları değildi, yenilen küçük-burjuvazinin ihtilalci çizgisiydi."

Daha sonra ülkemizdeki son 5 senenin muhasebesini yapan konuşmacı yoldaş, Türkiye'deki sınıf mücadelesinin nasıl geliştiğini ve hangi boyutlara ulaştığını, 1975'lerden beri özeleştiri silahını devrimci bir tarzda kullanan proleter devrimci siyasetin, gelişen ve güçlenen halk mücadelesine önderlik etmek durumunda olduğunu belirtti.

Proletarya partisinin varlığının artık kalplerde, beyinlerde duyulduğu şu günlerde, proletarya partisinin çelikten birliğinin önüne dikilen grupçu ve tekkeci anlayışların da mahkum edildiği konuşmanın son bölümünde şunlar belirtildi.

Tek bir proleter devrimci olma potansiyeli taşıyanı devrim yolunda gitme potansiyeli taşıyanı bile partinin dışında kalmasını istemiyoruz. Çünkü bu,partiye, devrime değil, onların dışımızda kalması güçlerin bölünmesine,yani düşmanlara hizmet eder. Bir dönem objektif olarak kapandı ama henüz subjektif olarak kapanmadı derken bunları kastediyoruz. Yani birincisi, bizim açımızdan platformun ve onunla birlikte onu temel alan bütün siyasi tezlerin hepimiz tarafından kavranması ve bu doğrultuda örgütsel çizgi siyasi hareketlere artık bu dönemin,yani parti öncesi gruplar döneminin kapandığının kavratılması. Bu uzun sürmeyecek. Eğer bu arkadaşlar bunu kavramazlarsa, halkımız, işçi sınıfı partisiz kalmayacak, onlara rağmen de kurulacak. Ama biz bütün proleter devrimcilerle birlikte olmak istiyoruz parti içinde. Bu objektef durumu, mutlaka içinde bulunduğumuz yıl içinde subjektif durum haline getirmek zorundayız. Yani parti öncesi gruplar dönemini kapatıp, parti inşa etmek zorundayız önümüzdeki yıl

Hem ülkede, hem de dünyada sınıf mücadelesi yükseliyor, kitlelerin mücadelesi yükseliyor. Ama bunlar ülkemizde revizyonistlerin, reformistlerin şunun bunun önderliğinde heder oluyor. Bütün bunların devrim yolunda tek bir hedefe doğru akıtılabilmesi, ancak proletarya partisi önderliğinde mümkündür. Ve artık ülkemizde halkın proletarya partisinin olmama mücadelesi ne tahammülü kalmamıştır. Ve bir ülkede eğer parti yoksa, proletarya partisi yoksa, her devrimciye düşen görev, bir kişi bile olsa, o devrimci partinin inşası için mücadele etmelidir. Kavranılacak olan halka budur. Biz de bu halkayı kavramak zorundayız.

Arkadaşlar, devrim yapmak için iki silaha ihtiyacımız vardır: Biri ateşli silahlar, biri Marksizm-Leninizm. 71'deki yoldaşlarımız bize ateşli silahların gerekli olduğunu gösterdiler. Fakat onlar, bu silahları Marksizm-Leninizm ışığında kullanamamışlardır ve Marksizm-Leninizm ışığında kullanın demişlerdi. Ve biz bugün ikinci silahla da, yani Marksizm-Leninizm ile de silahlanıyoruz. İçinde bulunduğumuz günlerde bu dönemde Marksizm-Leninizm ile silahlanma, parti açısından mücadele açısından her türlü sağ ve sol sapmanın kol gezdiği ülkemizde ve dünyada işçi sınıfı hareketinin başarısı açısından Marksizm-Leninizm ile silahlanma her zamankinden daha büyük bir önem taşıyor.

Ülkemizin, Türkiye'nin proletarya partisi , yerini almış durumda değil. Ancak ülkemiz proletarya partisi, kardeş partilerin yanında yer aldığı zaman, gerçekten kitle bağları güçlü olan geniş bir mücadele deneyine ve geleneğine sahip olan bir parti olarak yer alacak. İşte biz bugün 6 Mayıs'ın 6. yıldönümünde yoldaşlarımızı anarken hepimiz önümüzdeki yıl, yani 6 Mayıs 79'da yoldaşlarımızı artık partisiz değil,proletarya partisinin önderliği altında anacağımıza söz veriyoruz.

2000 kişinin faşizme ve emperyalizme olan nefretini, Marksizm-Leninizme olan inanç ve bağlılığını dile getiren toplantı Enternasyonal Marşının hep bir ağızdan söylenmesiyle son buldu.

Halk gençliği

Baş tarafı 8'de

de Cumhuriyet Lisesi,Ticaret Lisesi ve Sanat Lisesinde yapılan forumlarla 6 Mayıs anıldı. Kalabalık kitlelerin katıldığı forumlarda revizyonizm ve oportünizm teşhir edildi. 71 hareketi kısa olarak değerlendirildi. Devrim andı içildi.

* İSTANBUL ŞİŞLİ Lisesinde de 6 Mayıs anıldı. Halkın Kurtuluşu yolunda gençler, 6 Mayısla ilgili yazılar yazdılar,6 Mayıs afişlerini yapıştırdılar. Sözlü propagandanın yanı sıra özel bildiri ve duvar gazetesi hazırladılar. Yapılan forumdan sonra okulda bir günlük boykot yapıldı. Forum ve boykot, DEV-GENÇ, Halkın Yolu ve Gençlik Birliği ile ortaklaşa yapıldı.

* İSTANBUL ARYAMEHR Lisesinde forum yapıldı.Sabahçı ve öğlenci liseliler birlikte toplandılar. Duvarlarda, yoldaşlarımızın resimleri yanı sıra 6 Mayıs panoları ve duvar gazeteleri vardı. Halkın Kurtuluşu adına konuşan bir arkadaştan sonra DEV-GENÇ,KSD ve TEP adına konuşmalar yapıldı.

* AMASYA Ticaret Lisesinde ve Amasya Lisesinde 5 Mayıs'ta düzenlenen forumlarla 1972'de idam edilen üç yoldaş anıldı.

Okullarda yapılan toplantılarda konuşmalar yapıldı, marşlar söylendi, devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı.

* İSTANBUL'da 6 Mayıs için birçok yüksek okulda ve lisede forumlar, ve sınıf toplantıları yapıldı. Ortayolcuların bütün engelleme girişimlerine rağmen birçok okulda boykot ve yürüyüşler düzenlendi.

Ecevit hükümeti

Baş.ta.sa.3'de

fına karşı kime güveniyor?" ve "İşçi sınıfı,emperyalistler ve egemen sınıflar için hiç bir 'fedakarlık' yüklenmeyecektir", 105.sayısında "Toplu sözleşmeler yaklaşıyor: İşçi sınıfı ücretlerin sınırlandırılmasına izin vermeyecektir" başlıklı yazılarda işçi sınıfının mücadelesini, hiç bir gücün önleyemeyeceği belirtildi.

ÜCRETLERİN DONDURULMASINA KARŞI, ASGARİ ÜCRETİN ARTMASI İÇİN PROPAGANDA-AJİTASYONU GÜÇLENDİRELİM

Bugün de ücretlerin dondurulması ya da sınırlandırılmasına karşı işçi sınıfı kendi özgücüne güvenmektedir. Emekçi halk kitleleriyle birlikte,faşist diktatörlüğe karşı yükselen mücadeleye güvenmektedir. Ancak milyonlarca emekçinin faşist diktatörlüğe ve onun koltuk değneği olan reformist hükümete karşı mücadelesi aracılığıyla emperyalistlerin ve egemen sınıfların işçilerin ekmeğine uzanan bu eli geri çektirebilir. Hızla artan fiyatlar karşısında altı ay önceki asgari ücretin de geçerliği kalmamıştır. Sömürücülerin saldırısına karşı, asgari ücretin yükseltilmesi için mücadele bayrakları yükselecektir. Bütün bu mücadelelerde, sendikaların başını tutmuş bulunan faşist,reformist ve revizyonist sendika ağaları birer engeldir. Proleter devrimciler, işçi kitlelerinin ücretlerin dondurulmasına karşı, asgari ücretin yükseltilmesi için verdiği mücadelenin en kararlı savunucularıdır. Bu taleplerin gerçekleşmesi için verilen mücadele sınıf sendikacılığından ayrı değildir.

Faşist diktatörlüğün, reformizmin, sendika ağalığının yüzü her somut örnek alınarak her yerde teşhir edilmelidir.Geniş işçi kitlelerinin mücadelesinin bir parçası olarak propaganda ve ajitasyon, onların sınıf düşmanlarının yüzünü açığa çıkarmak, kitlelerle bütünleşmek ve kitle mücadelesini yükseltmek için vazgeçilmez araçlardır.

Celal ve Emin

Baş.ta.sa.1'de

da bulundu.

Faşist katiller, Emin ve Celal yoldaşları emekçi halkın mücadelesinin ön saflarında döğüştükleri için işkenceyle öldürdüler. Celal yoldaş, Anadolu Lisesinde faşizme karşı mücadelenin yılmaz militanıydı. Daha sonra üniversite sıralarında zulme ve haksızlığa karşı mücadelesini sürdürdü.Emekçi halkın 1 Mayıs Mahallesi'nde, Gizeltepe'de polise karşı mücadelesinde yer aldı. Mecidiyeköy'de de kendini çevresine kısa sürede sevdirdi.Faşistler Celal yoldaşa 2 defa Mecidiyeköy'de, 1 defa Aksaray'da saldırdılar.Ama o, her defasında daha da kararlılıkla sömürü ve zulme karşı mücadeleye atıldı. Faşistler, Celal yoldaşı eli kolu bağlı kurşuna dizdiler. Ama onun anısı emekçi halka, halk gençliğine ışık tutuyor.

Emin yoldaş, Mecidiyeköy halkının çıkarlarının savunucusuydu.Faşizme karşı boyuneğmez bir savaşçıydı. Emin yoldaşın babası, olaydan kısa bir müddet önce azılı faşist Cemal Dönmezler tarafından tehdit edildi.Mecidiyeköy Ülkü Ocaklı faşistler Emin yoldaşa peşpeşe tehdit mektupları gönderdiler. Ama o, emekçi halkın yoğun olduğu Mecidiyeköy'de faşist diktatörlüğün tehditlerine boyun eğmedi.

Celal ve Emin yoldaşlar, faşist katiller tarafından katledildiğinden bu yana 20 gün geçti.CHP hükümeti, faşist cinayet şebekelerini gizlemeye çalışıyor. Malatya'da faşistler saldırdı, emekçiler tutuklandı. Mecidiyeköy'de Emin ve Celal yoldaşlar kaçırılarak katledildi. Faşist diktatörlüğün sivil ve resmi cinayet şebekeleri faaliyetlerini sürdürüyorlar.İşkenceler ve katliamlar sürüyor. CHP hükümeti, faşist şebekeleri koruyan anarşi edebiyatını sürdürüyor.Faşist cinayetlere ve işkencelere karşı çıkan POL-DER'i kapatıp, meydanı bütünüyle Kontr-Gerilla ve MİT'e, MHP ve Ülkü Ocaklarına bırakmaya hazırlanıyor.

FAŞİST KATİLLER BULUNMALI, HESAP SORULMALIDIR!

İstanbul Barosu

Baş.ta.sa.1'de

cına yönelik bir şiddet ortamı yaratmaktadır" demiştir.

İstanbul Barosu Yönetim Kurulunun, faşist diktatörlüğün özel yargı aygıtları oluşturarak, emekçi halk kitleleri üzerinde terör ve sömürüsünü yoğunlaştırma girişimine karşı durması, ülkemizdeki tüm demokrat ve yurtseverlerin örnek almaları gereken olumlu bir davranıştır.

Bütün devrimci,yurtsever ve demokratlar DGM'lerin yeni bir biçim altında hortlatılmasından başka birşey olmayan İhtisas Mahkemelerinin kurulmasına karşı çıkmak, CHP hükümetinin bu girişimlerine karşı mücadele etmelidir.

İhtisas Mahkemelerinin kurulmasına izin vermeyelim.

Yıldız DMMA'da

Baş.ta.sa.1'de

dı. Yapılan konuşmalardan sonra ant içilerek düzenli bir şekilde dağılındı.

Yeni bir

Baş.ta.sa.5'de

lü, toprak ve özgürlük taleplerinin gerçekleştiği bir Türkiye'nin ancak kendi nasırlı kolları üzerinde kurulacağını kavramıştır artık.

Kırsal bölgelerde gittikçe yaygınlaşan uyanış bunun en açık belirtisidir.

Faşist çetelerin hain pusuları halk kitlelerini yıldıramayacaktır. Geçmişe perde çeken ve Kontr-Gerilla, MİT'in cinayetlerinin üstünü örten CHP hükümeti de, emekçi halkımızın mücadelesini durduramayacaktır.

MİT, KONTR-GERİLLA DAĞITILMALI, MHP-ÜLKÜ OCAKLARI KAPATILMALIDIR!

Baskı ve tertipler

Baş.ta.sa.1'de

News Web Ofset Tesisleri Matbaasına bir baskın düzenleyen polisler matbaada çalışanları karakola götürerek sorguya çekmişler, gazetemizin 108. sayısının baskısını engellemeye çalışmışlar ve gazetemizin dağıtımını yapan dağıtım kuruluşunu basmak istemişlerdir.

Bunun arkasından,İçişleri Bakanı İrfan Özaydınlı 8 Mayıs'ta günlük gazetelere verdiği bir demeçte gazetemiz Halkın Kurtuluşu ile birlikte Halkın Yolu'nu da "yasa dışı örgüt", "dıştan güdümlü" olarak nitelendirmiştir.

İçişleri Bakanı, gazetemizin 5680 sayılı Basın Kanununun gereklerini yerine getirerek yayın hayatına başlayan ve iki yılı aşkın bir süredir yasalara uygun olarak faaliyetini sürdüren, haftada 30.000 basan, idare yeri, matbaası,dağıtım kuruluşu belli olan, Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü belli olan ve isteyen herkese bürosu açık olan devrimci bir yayın organı olduğunu bildiği halde gazetemize karşı yeni tertip ve saldırıları kışkırtmaya çalışmaktadır.

Bunun dışında, gazetemiz bürosunu her gün "ziyaret" eden polisler, gazetemizin Sahibi,Sorumlu Yazıişleri Müdürü üzerinde baskı kurmaya çalışmakta, Savcılar her hafta gazetemiz hakkında toplatma kararları çıkarmaktadırlar.Bugüne kadar çıkan gazetemizin,108 sayısı ve Gençlik ekimizin bütün sayıları Savcılık kararlarıyla toplatılmıştır.Sorumlu Yazıişleri Müdürü hakkında açılan davaların sayısı sayılamayacak kadar çoğalmıştır. Eski Sorumlu Yazıişleri Müdürümüz, halen tutuklu bulunmaktadır ve bugüne kadar devam eden mahkemelerinin hiç birine hiç bir gerekçe gösterilmeden çıkarılmamıştır.

Bütün bunlara ek olarak gazetemizin dağıtımını yapan dağıtım kuruluşu ve bayiler üzerinde çeşitli baskılar uygulanmakta, gazetemizin elden satışını yapan devrimci arkadaşlar gözaltına alınıp işkenceye çekilmektedir.

Gazetemiz üzerinde girişilen baskı ve tertipleri gazetemiz Sahibi Teoman Göral, 10.5.1978 tarihinde İçişleri Bakanı İrfan Özaydınlı'ya ve Başbakan Bülent Ecevit'e çektiği telgraflarla protesto etmiştir.

Şunu bir kere daha belirtelim ki, hiç bir baskı ve tertip gazetemizin devrimci faaliyetini engelleyemeyecektir. Bütün baskı ve tertipleri altedecek, yayınımızı daha da ileri boyutlarda sürdüreceğiz.

Gazetemize yapılan baskılar ve İçişleri Bakanı'nın kışkırtıcı tertipleri , halkımız üzerinde uygulanan baskı ve terörün bir parçasıdır. Bütün yurtsever ve demokratları,devrimci ve emekçileri gazetemiz üzerinde uygulanan baskı ve tertipleri protesto etmeye, İçişleri Bakanının kışkırtıcı ve gerçek dışı demeçlerini mahkum etmeye çağırıyoruz.

Siyonist sempozyumunu

Baş.ta.sa.1'de

ci çağrılmamıştır. Mısır'ın da "sakıncalı" bularak katılmaması üzerine, toplantı İsrail siyonizminin ve Amerikan emperyalizminin propagandasının yapıldığı bir alana dönüşmüştür. Başbakan Ecevit, Amerikan emperyalizminin çıkarlarının Ortadoğu'daki bekçisi, Filistin ve Arap halklarının kanlı celladı İsrail siyonizminin propaganda aracı olan bu toplantıyı, karşı çıkmak bir yana, başarı telgrafıyla kutlamıştır.

Kapanış oturumunda söz alan Profesör Türkkaya Ataöv, "bilim adamı" kılığında toplantıya katılan İsrail siyonistlerinin görüşlerine karşı çıkmış ve "İsrailli konuşmacıların, bu sempozyumda ileri sürdükleri şoven görüşleri kendi ülkelerinde bile böyle rahatlıkla savunamayacaklarını" söylemiştir.

Reformist CHP hükümeti, topraklarını gasbeden işgalci İsrail siyonistlerine karşı onurlu mücadelelerini sürdüren Filistinli yurtseverlerin ülkemizde büro açma girişimlerine karşı çıkarken,İsrail siyonizminin ve Amerikan emperyalizminin temsilcilerinin propaganda toplantılarına izin vermekte ve başarı telgrafı çekerek kutlamaktadır.Bilimsel bir toplantıyı değil, Filistin ve Arap halklarının mücadelesini soykırımlarla, kudurgan bir vahşetle bastırmaya çalışan İsrail siyonistlerini ve efendileri Amerikan emperyalistlerini kutluyor. Böylelikle dünya halklarının düşmanlarının safında yer alıyor.

Bu "sempozyumu" nefretle kınıyoruz. Kardeş Filistin ve Arap halklarının haklı mücadelesini destekleyen Türkiye'nin emekçi kitleleri, bundan böyle girişilecek siyonist, emperyalist propaganda oyunlarını bozmaya kararlıdır.

TARIM

Baş.ta.sa.5'de

ücretin bir işçi ailesinin dikkate alınarak tespit edilmesini ve eşit işe eşit ücret verilmesini istemektedirler.

Bütün bunların yanı sıra tarım işçilerinin büyük bir bölümü bugün sendika ve sigorta hakkına sahip değillerdir. Tarım işçilerinin bir bölümünün çalıştığı belli yerlerde faaliyet gösteren bazı sendikalar ise, tarım işçilerinin değil, toprak ağalarının ve devletin çıkarlarını korumaktadır.Bugüne kadar tarım işçileri her türlü örgütlenme özgürlüğünden yoksun bırakılmıştır.

Tarım işçileri örgütlenme özgürlüklerinin önüne konan bütün engellerin kaldırılmasını, sigorta hakkının gerçekleştirilmesini istemektedirler.

Ancak tarım işçilerinin bu taleplerini gerçekleştirmeye yönelik bir yasa gerçekten tarım işçilerinin ve bütün halkın çıkarlarına hizmet edebilir. Aksi takdirde bunların gerçekleşmesini amaçlamayan bir yasa veya yasa tasarısı sadece tarım işçilerinin oyalanmasına, ve onlar üzerindeki sömürünün ve baskının meşrulaşmasına hizmet edecektir.

Bu ise komprador burjuvazi, toprak ağaları ve emperyalistlerle uzlaşan bir reformist hükümetin yapabileceği bir iş değildir. Tarım işçilerinin bu talepleri ancak tarım işçilerinin ve bütün halk kitlelerinin örgütlü ve sistemli bir mücadelesi sonucunda gerçekleşebilir.

Kazım Turan'ın

Baş.ta.sa.6'da

otomatik makina ile, arkadaşlarının güvenliği için nöbet tutan Kazım Turan'ı tek kurşunla katlettiler. Kazım'ın vücudundan çıkan kurşunu sadece asker ve polisin kullanıyor olması, katilin faşist diktatörlüğün resmi güçleri arasında olduğunun delilidir.

Kazım arkadaşın öldürülmesinden sonra hastane çevresine toplanan devrimciler ve halk "Faşist Katillerden Hesap Soralım","Kazım'ın Kanı Yerde Kalmayacak" vb. sloganlarla beraber, siyasi sloganlarını da haykırarak cenaze törenini anti-faşist bir gösteriye dönüştürdüler . Daha sonra sessiz bir yürüyüş yapan topluluğa 1500 kadar ilerici, demokrat, yurtsever ve devrimci katıldı.

Emekçi kitleler

Başta.sa.8'de

tin sınıf niteliği ve hangi ortamın bir ürünü olduğu konusunda bir konuşma yaptı. Proleter devrimci hareketin bugün ulaştığı noktayı ortaya koydu.

Konuşmalardan sonra bir arkadaş devrimci ağıtlar ve türküler söyledi. Toplantıya katılanlar hep bir ağızdan devrimci marşlar söylediler.

Bunun arkasından 1977 1 Mayıs katliamının sorumluları, DİSK yöneticilerinin tavrı ve CHP hükümetinin izlediği politika üzerinde duruldu.

Toplantı boyunca Halkın Kurtuluşu ve Gençlik gazeteleri satıldı.

Toplantı devrim andı ile sona erdi.

* İSTANBUL-ALİBEYKÖY 6 Mayıs Mahallesi gecekondu halkı düzenlediği bir toplantıyla DENİZ, YUSUF ve HÜSEYİN yoldaşları ölümlerinin 6. yıldönümünde andı.

Toplantı devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Daha sonra bir arkadaş 6 Mayıs'ın önemi, 1971 hareketinin niteliği konusunda bir konuşma yaptı. Üç yoldaşın son sözleri okundu.

Diğer bir konuşmacı arkadaş da parti ve proleter devrimcilerin birliği vb. gibi konular üzerinde duruldu. Bir arkadaşın 6 Mayıs Destanı adlı şiirini okumasından ve devrimci marşların söylenmesinden sonra toplantı sona erdi.

* BOLU'da 6-Mayıs 1972 ve 8 Mayıs Dünya Anti-faşist Günü, yapılan bir toplantıyla anıldı. Toplantıda DENİZ, YUSUF ve HÜSEYİN yoldaşların mücadelesi, hayatı anlatıldı. Ve 8 Mayıs'ın anlamı üzerinde duruldu.

Ayrıca, Bolu Sevk ve İdarecilik Yüksek Okulunda da 5 Mayıs günü forum yapıldı. Yoldaşların mücadelesi, ve hayatının anlatıldığı bu forumda "Devrimci Yol"a da söz hakkı verildi. Forum, devrim andının içilmesiyle sona erdi.

* DÜZCE: Daha önce 1 Mayıs'ı yaptıkları bir forum ile kutlayan Düzce Endüstri Meslek Lisesi öğrencileri, 3 yoldaşı, 5 Mayıs günü okulun spor salonunda yaptıkları bir forumla andılar. Yapılan konuşma ve saygı duruşundan sonra öğrenciler sloganlar atarak dağıldılar.

Yoldaşlar, Düzce YDGD'de yapılan bir toplantıyla da anıldılar.

* GELİBOLU, LAPSEKİ ve çevresinden katılan devrimcilerin düzenlediği toplantıyla 6 Mayıs Gelibolu'da anıldı. Yoldaşların mücadelesinin anlatıldığı, şiirlerin okunduğu ve marşların söylendiği toplantı, saygı duruşu ve devrim andıyla sona erdi.

Proletaryanın

Baş.ta.sa.2'de

katına ulaşmıştır.

Kitlevi ve keskin niteliğinden başka, sınıf mücadelesi bu mücadeleye katılan güçlerin toplumsal bileşiminin genişlemesinden dolayı da göze çarpmaktadır. Devrimci hareketin zaferi için, işçi sınıfının, Amerika Birleşik Devletleri, Federal Almanya vb. nin koşullarında tekellerin sömürüsü ya da örneğin, İtalya, İspanya, Hindistan, çeşitli Latin Amerika ülkeleri vb.nin koşullarında feodal rejimin kalıntıları altında ezilen yoksul köylülük ile ittifakı belirleyici bir öneme sahiptir. Burjuva ideologları, modern revizyonistler, çeşitli Troçkist ve oportünistler bugünkü devrimci harekete işçi sınıfının tarihsel rolünü ve onun köylülükle militan ittifakının önemini inkar etme çabaları için de öğrenci gençliği ve aydınları toplumsal ilerlemenin belirleyici gücü olarak sunmaktadırlar . Devrimci Marksist-Leninistler gençliğin devrimci hareketlerdeki aktif rolünü, onun içinde bulunduğu zor durumu ve kapitalist dünyada yüz yüze geldiği karanlık geleceği ve güvensizliği her zaman önemle vurgulamışlardır. Fakat onlar, aynı zamanda gençliğin, kır ve kentin ezilen halk kitlelerinin mücadelesinin proletaryaya ve onun devrimci partisine yakından bağlı olmasının,proletarya ve onun devrimci partisi tarafından önderlik edilmesinin tarihsel zorunluluğunu da belirtmişlerdir.

Kapitalist ülkelerdeki sınıf mücadelesi yalnızca bazı sınırlı ekonomik talepler için bir mücadele değildir. Böyle bir anlayış yalnızca reformistlere uygun düşer ve bu mücadelede yer alan güçlerin kafalarını karıştıran bir anlayıştır. Revizyonist ve sosyal-demokrat partiler gerici işçi sendikaları ve onlar tarafından önderlik edilen bütün örgütler bu mücadeleyi tam da bu şekilde yönlendirmeye çalışmaktadır. Sınıf mücadelesi siyasi ve ideolojik alanlarda da sürmektedir ve bu yönde proletaryanın gerçek özlemleri, emperyalist süper devletlere, ABD'ye ve Sovyetler Birliği'ne, onların yönettiği siyasi-askeri ve ekonomik-mali mekanizmalara karşı kahramanca ve sürekli bir mücadele yürüten gerçek Marksist - Leninist partiler tarafından ifade edilmektedir. Proletaryanın son yıllardaki birçok eylemi apaçık siyasi bir niteliğe sahip olmuştur. Ve daha önemlisi, revizyonist olsun ya da sosyal-demokrat olsun, kapitalist köleliğin savunucularının iradelerine ve ileri sürdükleri reçetelere karşı olarak örgütlenmiştir. Nitekim, İtalya'da Berlinguer'in sözcükleri emekçi halktan "anlayış" ve "bunalımdan çıkabilmek için fedakarlıklar" isterken, proletarya, kapitalist sömürüye ve ülkedeki neo-faşist eğilimlere karşı sürekli bir mücadele sürdürmektedir. İspanya'da Carillo'nun ve Gonzales'in partilerinin"ülkenin demokratikleştirilmesi" konusunda yaydıkları hayallere karşı olarak emekçi halk kralcı-faşist rejimi devirmek için aktif bir biçimde savaşmaktadır. İngiltere'de proletarya, sendika patronlarının izin vermediği grevleri yasaklayan işçi düşmanı Sinsi İlişkiler Yasası'na karşı çıkmaktadır. Üstelik şimdi grev hareketi ve diğer sınıf eylemleri "sınıfsal barış bölgeleri", "demokratik sosyalizm" modelleri olarak görülen Hollanda, Belçika, İsviçre, Avusturya ve İskandinav ülkelerinde de geniş bir şekilde yayılmıştır.

Ancak devrimci hareketin güçlü bir kabarışın bulunduğu ve tekelci sermaye tarafından ezilen halk kitlelerinin hareketinin büyük bir ilerleme kaydettiği bugün, subjektif unsurun geriliği mevcuttur. Emekçi halk hedeflerine ulaşmak için izleyecekleri yol konusunda genellikle aydınlanmış değildir. Bu yalnızca burjuvazinin emekçi kitleleri aldatma çabalarının bir sonucu olarak değil, fakat aynı zamanda modern revizyonistlerin, sosyal demokratların ve anarşist ve Troçkist akımların haince ve baltalayıcı faaliyetinin karşı devrimci işçi sendikalarının bölücü ve karıştırıcı rolünün bir sonucu olarak doğmuş bulunmaktadır. Sosyalizm düşüncelerini bilinçli bir şekilde tahrif ederken ve tekelci sermayenin partileri ile ortak bir cepheyi gerektiren"mevcut özgül durumlarından" söz ederken, proletaryanın aklını karıştırmak ve sınıf mücadelesinden uzaklaştırmak için uluslararası işçi hereketi tarihinde benzeri görülmemiş bir ideolojik saptırma yürütenler tam da bu güçlerdir. "Üç Dünya Teorisi"ni vaaz edenlerin, çağımızı, onun sınıf içeriğini inkar edenlerin ve proletaryanın büyük devrimci rolünü reddedenlerin, onun yerine hiç bir ayrım yapmaksızın birçok ultra-gerici güç ve rejimleri de içine dahil ettikleri bir söz de "Üçüncü Dünya"nın rolünü koyanların görüşleri,devrimi baltalamayı amaçlamaktadır.Bütün bu görüşler devrimin teori ve pratiğine ters düşmektedir. Marksizm-Leninizmin öğretilerine ters düşmektedir. Bugün çeşitli burjuva idelojileri ve anti-Marksist akımlar proletaryayı yolundan saptırmak ve bölmek için görülmemiş yoğunlukta faaliyet göstermektedirler. Enver Hoca yoldaşın belirttiği gibi onların yalnızca bir amacı vardır: "Proletaryayı bölmek. Kapitalizmin mezar kazıcısı olan proletaryanın büyük bir güç halinde seferber olmasını ve örgütlenmesini engellemek." Bu koşullarda, gerçek Marksist-Leninist partilerin burjuva ideolojilerine ve işçi sınıfı hareketi içindeki bütün biçimlerine karşı ideolojik siyasi cephelerde sürdürdüğü mücadele belirleyici bir öneme sahiptir. Bu mücadele proletaryayı devrimci savaşlara hazırlayan önemli bir unsurdur. Bu mücadele, bu sınıfın sadece kendi kendine bir sınıf değil, kendisi için bir sınıf olmak için ve çürümüş kapitalist düzeni yıkmak, yeni komünist toplumu devrimci bir yoldan inşa etmek için verdiği mücadelenin bir parçasıdır.

TİRAN 1978

Arnavutluk Sendikaları Merkez Konseyi tarafından yayınlanan PUNA dergisinden alınmıştır.

İŞKENCEDE KATLEDİLMESİNİN 5. YILINDA

İbrahim Kaypakkaya'yı işkenceye ve faşist zulme karşı kararlı direnişin bir sembolu olarak anıyoruz

18 Mayıs tarihi işkenceye karşı mücadelenin sembolleştiği tarihlerden biridir. 18 Mayıs tarihi eli kanlı işkencecilerin bir kere daha yenilgiye uğradıkları bir tarihtir. 18 Mayıs 1973'te ser verip, sır vermeyen İbrahim Kaypakkaya, 12 Mart faşistleri tarafından Diyarbakır işkencehanelerinde hunharca katledildi.

İbrahim Kaypakkaya arkadaşı bu 18 Mayıs'ta da işkenceye, faşizme, sömürüye ve zulme karşı direnişin, kararlılığın, yiğitliğin bir sembolu olarak anıyoruz.

İbrahim Kaypakkaya arkadaş, 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğüne, ve onun zulmüne karşı mücadele eden devrimci önderlerden biriydi. Kaypakkaya ve Ali Haydar Yıldız arkadaşların da içinde bulunduğu bir grup devrimci arkadaşın Dersim Vartinik'teki Köm'de faşist diktatörlüğün askeri güçleriyle giriştikleri çatışma sonucunda, Ali Haydar Yıldız arkadaş ölmüş, Kaypakkaya arkadaş ise yaralanmıştı. Yaralı haliyle beş gün dağlarda ve mağaralarda kalan İbrahim arkadaş, daha sonra Mirik mezrasına ulaşmış, yapılan bir ihbarla burada yakalanarak Diyarbakır işkencehanelerine götürülmüştür.

İbrahim arkadaş, Diyarbakır işkencehanelerinde boyun eğmeden direnmiş, halka ve devrime bağlılığın en kararlı örneğini vermiş, faşist diktatörlüğe ve her türlü insanlık dışı işkenceye karşı direniş destanları yazmıştır. Bütün işkenceleri boşa çıkarmış, eli kanlı işkencecileri yenilgiye uğratmıştır.

İbrahim Kaypakkaya ismi bugün işkenceye, faşizme, zulme ve sömürüye karşı kararlı ve örnek bir direnişin sembolü olarak yaşamaktadır, kararlılığı ve başeğmezliği bütün devrimcilere ve yurtseverlere ışık tutmaktadır.

İbrahim Kaypakkaya'nın görüşleri üzerine

İbrahim Kaypakkaya hareketi veya diğer ismiyle TKP/M-L Hareketi, 1971 döneminde ortaya çıkan THKO ve THKP-C Hareketleri gibi küçük-burjuva sınıf yapısına sahip bir hareketti ve diğer iki hareket gibi bu hareket de objektif olarak küçük-burjuvazinin sınıfsal işlevini yerine getirmiştir.

1971 Direnişi Hareketine katılanlar içerisinde, bu hareketlerin ortak özelliklerinin tümünü içermesine rağmen Marksizm-Leninizmden en fazla etkilenmiş olan İbrahim Kaypakkaya'nın görüşleriydi. Şu anlamda ki, O, geleneksel revizyonist- oportünist görüşlerin aşağı yukarı tümüne ideolojik açıdan saldırdı. Ama, o, bunu yaparken, bu meselelerin hemen tümünde esas olarak "sol" hatalar yaptı. İbrahim Kaypakkaya'nın siyasi çizgisi, kendisinden

De.sa.7.sü.1'de

İşkenceci katiller cezalandırılmalıdır

İbrahim Kaypakkaya arkadaşın Diyarbakır işkencehanelerinde katledilmesinin üzerinden beş yıl geçti. Fakat O'nun katilleri, Fehmi Altınbilekler, Yaşar Değerliler bugün hâlâ ellerini kollarını sallayarak dolaşmakta, işkencehanelerindeki "görev"lerine devam etmekte, yeni İbrahimleri, Gökhanları işkence tezgahlarından geçirmektedirler.

Bugün hâlâ iş başında bulunan 12 Mart işkencecilerinin kanlı elleri her gün onlarca devrimcinin ve yurtseverin kanına bulanmaktadır. CHP hükümetinin ve CHP yöneticilerinin faşist diktatörlükle ve egemen sınıflarla uzlaşması eli kanlı işkencecileri ve faşist diktatörlüğün özel cinayet mangalarını daha da cesaretlendirmektedir. Onlar devrimcilere ve halka karşı her yeni gün yeni yeni cinayet, saldırı ve provokasyonlar düzenlemektedirler.

Bugün emekçi halk kitleleri işkencelerin son bulmasını, işkenceci katillerin bulunmasını ve cezalandırılmasını istemektedir.

Emekçi halk, devrimcilere, yurtseverlere, halk evlatlarına zulmeden hiç bir işkenceci katilin cezasız kalmamasını istemektedir.

Bütün devrimci ve yurtseverlerin, İbrahim Kaypakkayaların, Gökhan Edgelerin, Pir Ahmet Solmazların vb. işkenceci katilleri tutuklanmalı ve cezalandırılmalıdır.

1 Mayıs yurdun dört bir köşesinde coşkuyla kutlandı (III)

1 Mayıs Hopa'da da düzenlenen bir miting ve yürüyüşle kutlandı

Yurdun dört bir köşesinde olduğu gibi Hopa'da da 1 Mayıs düzenlenen bir miting ve yürüyüşle coşkun bir şekilde kutlandı. Böylece Hopa'da 1 Mayıs işçi sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü ilk defa bir kitle gösterisiyle kutlanmış oldu.

Hopa'da düzenlenen 1 Mayıs miting ve yürüyüşene 1500 civarında devrimci ve emekçi katıldı. Kaymakamlığın, eski güzergah yerini değiştirerek, miting ve yürüyüş için şehir dışında bir yeri vermiş olması katılımın daha az olmasını beraberinde getirdi.

Mitingin başlamasından sonra mitinge katılanlar önce 1977 1 Mayıs'ında katledilen devrim şehitleri için ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yaptılar. Daha sonra 1 Mayıs marşı söylendi. Arkasından Halkın Yolu'ndan 'Üç Dünya'yı reddedenler adına, Halkın Kurtuluşu, Kava ve Trabzon Seyyar Satıcıları Birleşme ve Dayanışma Derneği adına birer konuşma yapıldı.

Konuşmaların tamamlanmasından sonra mitinge katılan devrimci ve emekçiler yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca çeşitli sloganlar atıldı, marşlar söylendi. Devrim andının içilmesinden sonra miting ve yürüyüş sona erdi.

Hopa'daki miting ve yürüyüş Halkın Kurtuluşu taraftarlarının ve Halkın Yolu'ndan Üç Dünya'yı redden arkadaşların ortak çalışması ile düzenlendi. Miting Tertip Komitesi tarafından Halkın Birliği ve Devrimci Yol taraftarlarına miting ve yürüyüşe katılmaları için çağrıda bulunulmasına rağmen, Halkın Birliği taraftarları "kendi önderliklerinin olmadığı bir miting ve yürüyüşe katılmayacaklarını" söyleyerek eyleme katılmadılar. Ancak bazı Halkın Birliği taraftarları kitle gösterisine tek tek katıldılar. Devrimci Yol taraftarları ise miting ve yürüyüşe katılmadılar.

Elbistan'da beşbin emekçi 1 Mayıs'ı coşkuyla kutladı

Elbistan'da Halkın Birliği'nden arkadaşların izin aldıkları 1 Mayıs mitingi yapıldı. Sabah erken saatlerden itibaren çevre il, ilçe ve köylerden kadınlı, erkekli gruplar gelmeye başladı. Halk, davul zurna ile mahalli oyunlar oynuyordu. Devrimci marşlar ile kitlenin coşkulu havası yükseliyordu.

Yürüyüş kolu oluşturulduğu zaman beşbin kişi miting alanına yürüdü. Kolun dışındaki kitle de binleri buluyor ve yürüyüşçüleri alkışlıyordu. Alanda, bütün devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra oyunlar oynandı. Kürecik'ten hazırlanan Halkın Kurtuluşu korosuyla coşkulu hava devam etti.

Halkın Birliği adına yapılan uzun konuşmadan sonra Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ("Üç Dünyayı" reddedenler) ve Devrimci Yol adına konuşmalar yapıldı. Halkın Birliği, dışındaki siyasetlerin konuşmalarını 10 dakika ile sınırlamak istedi. Daha sonra 15 dakikaya çıkardılar. Kısıtladığı yetmiyormuş gibi "bizi hiç bir şekilde eleştiremezsiniz" dediler. Böylelikle halk güçlerinin eylem birliğini zedelediler.

Devrim andı içildikten sonra kitle düzenli olarak dağıldı.

DİĞER YERLERDE YAPILAN 1 MAYIS KUTLAMALARI

* DİYARBAKIR Tıp Fakültesi inşaatında çalışan işçiler, 1 Mayıs günü şantiyede bir toplantı düzenleyerek 1 Mayıs'ı kutlamışlardır. Kutlamada Halkın Kurtuluşu adına bir arkadaş yaptığı bir konuşmayla 1 Mayıs'ın anlamı ve işçi sınıfı mücadelesi açısından önemi üzerinde durmuştur. Yapılan diğer konuşmalarda Diyarbakır Tıp Fakültesi inşaatı işçilerinin sendikal mücadeledeki görevleri üzerinde durulmuştur. Daha sonra da sazlar çalınmış, devrimci türküler ve marşlar söylenmiştir. Tıp Fakültesi inşaatı işçileri 1 Mayıs 1979'a daha iyi bir şekilde hazırlanma kararı alarak toplantıya son vermişlerdir.

* VAKFIKEBİR'li devrimciler ve Vakfıkebir Halk Kültür Derneği'nde düzenledikleri bir toplantı ile 1 Mayıs İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü'nü kutlamışlardır. Toplantıda yapılan konuşmalarda 1 Mayıs'ın anlamı ve bugünün işçi sınıfı ve halkın mücadelesi açısından önemi, proleter devrimci hareketin 1 Mayıs Kampanyası ve DİSK yönetiminin anti-demokratik tutum ve davranışları üzerinde durulmuştur.

* AĞRI Kız Öğretmen Lisesi öğrencilerinden kalabalık bir grup, okul çevresinde bir toplantı düzenleyerek 1 Mayıs İşçi Bayramı'nı kutlamışlardır. Toplantıda devrim şehitleri için saygı duruşundan sonra marşlar söylenmiş ve devrim andı içilmiştir. Faşist öğretmenlerin ihbarı üzerine okula gelen polis, 1 Mayıs'ı kutlayan devrimci öğrencilerin üzerine saldırdı. Bir devrimci arkadaş yakalanarak gözaltına alındı. Fakat hiç bir baskı devrimci öğrenci arkadaşları yıldıramadı.

* TRAKYA'da 1 Mayıs İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü coşkuyla kutlandı. 1 Mayıs afişleri Çorlu, Saray, Lüleburgaz, Şarköy, Mürefte, Çanakkale, Keşan'da duvarlara yapıştırıldı. 1 Mayıs özel sayıları dağıtıldı. 1 Mayıs günü Gelibolu, Çanakkale, Çorlu'da toplantılar yapıldı. Lapseki'ye bağlı Hacıömerler köyünde tiyatro gösterisi yapıldı.

* VAN'ın bir köyünde yapılan bir toplantıyla, 1 Mayıs İşçi Bayramı kutlandı. Vanlı yurtsever devrimcilerin gerçekleştirdiği toplantı, devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı. Daha sonra bir arkadaş 1 Mayıs'ın önemi, Türkiye'de ve dünyadaki 1 Mayıs kutlamaları üzerine bir konuşma yaptı. 1 Mayıs marşı söylendi. Devrim andı içildi.

DİSK Genel Başkanlığına telgraf göndererek, anti-demokratik kararı protesto eden kuruluş ve emekçi grupları

-HAVZA'DAN 125 DEVRİMCİ EMEKÇİ
-SİLİFKE'DEN BİR GRUP FIRIN İŞÇİSİ
-SİLİFKE SEKA KAĞIT VE SELÜLOZ FABRİKASINDAN BİR GRUP İŞÇİ
-SİLİFKE YDGD

Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşlar 6 Mayısta düzenlenen toplantılarla anıldı

Ankarada iki bin coşkulu yürek Deniz, Yusuf ve Hüseyin'i andı

Ankaralı proleter devrimciler, 6 Mayısların mücadeleci geleneğini yaptıkları toplantı ve forumlarla bir kez daha yaşattılar. Yapılan toplantıların biri de 6 Mayıs Cumartesi günü İnci Sinemasındaydı. İnci Sinemasındaki toplantı 2000'e yakın devrimcinin hep bir ağızdan ve bir yürekten söylediği Enternasyonal Marşıyla ve saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşu sırasında, faşist diktatörlüğün idam mangaları tarafından katledilen, üç yoldaşımızın, yaşamlarının son anlarında bile yılmadıklarını ve faşizme emperyalizme duydukları nefreti dile getiren son sözleri duyuluyordu.

Saygı duruşundan sonra bir yoldaş, 58 yıllık "sol" hareketin eleştirisi başlığı altında bir konuşma yaptı. O, şöyle dedi: "Üç yoldaşımız mücadelelerinde bütün bir hayatlarını devrime ve halka adamışlar, şerefli ve yiğitçe bir hayat sürdürmüşlerdir. Faşist-feodal gericiliğin en koyulaştığı, zoru görünce provokasyon teorileriyle emperyalizmin ve hakim sınıfların ayaklarına dolanan ve onlardan af dileyenlerin seslerinin yükseldiği, halkın mücadelesinin geçici olarak yenilgiye uğradığı şartlarda yoldaşlarımız, idam sehpalarında halkın umudu, halkın davasına bağlılığın sembolü haline geldiler."

Konuşmacı yoldaş, üç yiğit yoldaşımızın ölümlerinden bu yana kadarki mücadelemizi gözden geçirmemizin gereğine işaret ederek konuşmasını şöyle sürdürdü: "Proleter devrimci hareket kendine her 6 Mayıs'ta devrim ve Marksizm-Leninizm yolunda daha da ileri hedefler koymuştur. Ve her 6 Mayıs'ta geçmişin muhasebesini yapmıştır. Geçtiğimiz bir yıl içinde ihanet, hizip ve tasfiyecilere rağmen, bugün PARTİ BAYRAĞI daha da yukarılarda. Yoldaşlarımızın anılarına uygun 16 yoldaşımız, geçtiğimiz bir yıl içinde Deniz'in, Hüseyin'in, Yusuf'un yolunda, devrim yolunda, halkın mücadelesi yolunda kararlılıkla mücadele ederek şehit oldular. Bugün proleter devrimciler, kırlarda, şehirlerde ve fabrikalarda aynı kararlılıkla, aynı fedakarlıkla mücadele ediyorlar.

Yoldaşlar! Büyük bir ihtimalle bu 6 Mayıs yoldaşlarımızı proletarya partisi olmadan andığımız son 6 Mayıs'tır. Bu yüzden bütün bir süreci gözden geçirmek bir kere daha önem kazanıyor."

Daha sonra 1969'larda başgösteren pasifist, reformist, parlamentarist, darbeci, cuntacı görüşler eleştirildi.

"71'lere gelindiğinde bir yanda parlamento yoluyla 'devrim' yapacağını söyleyen TİP'in, cuntacılığı savunan Mihri Belli'nin, yılgınlık teorileri yaratan Aydınlık'ın; diğer yanda ise bu teslimiyetçi çizgilere karşı çıkan yoldaşlarımızın var olduğunu" belirten konuş-

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Emekçi kitleler, 6 Mayıs'ı mücadele ve birlik günü haline getirdi

HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ

* Kocaeli Cezaevinde bulunan devrimciler, 6 Mayıs günü açlık grevi yaptılar. Devrimcilerin basına duyurusu şöyle:

"Bizler, Kocaeli Cezaevinde bulunan, çeşitli siyasi görüşlere sahip devrimciler, DENİZ GEZMİŞ, YUSUF ASLAN, HÜSEYİN İNAN arkadaşların faşist cellatlar tarafından idamlarının 6. yılında, 6 Mayıs 1978'de bir günlük açlık greviyle, anılarına duyduğumuz devrimci saygıyı faşistlere duyduğumuz bilinçli kin ve nefreti kamuoyuna duyururuz.

Hiç bir baskı ve zorbalık halkın gelişen mücadelesini önleyemez.

Her idam sehpası birimizi asar, binlercemizi doğurur.

Her kurşun birimizi öldürür, binlercemize hayat kazandırır.

Faşizm, döktüğü kanda boğulacaktır.

Kahrolsun faşizm!"

* KONYA'nın KARAPINAR ilçesinde düzenlenen geceyle DENİZ, YUSUF, HÜSEYİN yoldaşlar anıldı. Gece militan bir havayla başladı. Salonun duvarları devrimci pankartlarla donatılmıştı. Geceye katılan 250-300 emekçi devrim şehitlerinin anısına saygı duruşunda bulundu.

Daha sonra 71 hareketi değerlendirildi. Faşist diktatörlüğün bugün de ayakta olduğu, değişenin hükümetler olduğu belirtildi. Konuşmacı yoldaş, 71 hareketinin kararlılık ve devrim azminin örnek alınarak yanlış siyasi temelinin reddedilmesi gerektiğini belirtti. Devrimin, ancak proletarya partisinin önderliğinde zafere ulaşabileceğini söyledi.

Sonra faşist diktatörlüğü teşhir eden bir tiyatro oynandı. Coşkun bir geceden sonra devrim andı içildi ve toplantı, disiplinli bir hava içinde dağıldı.

* KÜTAHYA TÜM-DER'de düzenlenen anma toplantısına yer darlığı nedeniyle geniş bir kitle katılamadı. Toplantı saygı duruşuyla başladı. Daha sonra söz alan bir yoldaş, 6 Mayıs'ın yıldönümünde mücadelemizin daha örgütlü, kararlı olması gerektiğini belirtti. Maceracı, oportünist ve revizyonist akımların teşhirini yaptı.

Daha sonra çeşitli marş ve ağıtlar söylendi. Toplantı, devrim andı içildikten sonra dağıldı.

* İSTANBUL Yurtsever Devrimci Giyim İşçileri Derneği'nde, DENİZ, YUSUF, HÜSEYİN yoldaşları anmak için toplantı düzenlendi. Devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşundan sonra giyim işçisi bir yoldaş konuşma yaptı. Daha sonra 3 yoldaşla ilgili slaytlar gösterildi. Başka bir yoldaş, "6 Mayıs günü birlik ve mücadele günü olmalıdır" diyerek konuşma yaptı. Toplantı olumlu hava içinde bitti.

* ÇELİKTEPE'li devrimciler, 6 Mayıs'ın somut propagandasını yaptılar. 6 Mayıs için yazı yazdılar, afişleme yaptılar. Bütün bunların sonucunda 6 Mayıs günü Çeliktepe ve Sanayi Mahallesinde halkın da geniş desteği ve katılımıyla korsan yürüyüşler yapıldı. Yürüyüşlerde 6 Mayıs'ın niteliği, DENİZ GEZMİŞ, YUSUF ASLAN ve HÜSEYİN İNAN yoldaşların mücadelelerini anlatan konuşmalar yapıldı. Böylece 6 Mayıs, faşist diktatörlüğe karşı güçlü bir eylem haline dönüştürüldü.

* YOZGAT'ın bir merkez köyünde üç yoldaşın anılması için 6 Mayıs'ta bir toplantı düzenlendi.

Yozgatlı devrimciler daha önceden Yozgat'ta afişleme yaparak duvarlara sloganlar yazdılar. 6 Mayıs'ta da 35-40 kişilik bir topluluk halinde anma toplantısının yapıldığı köye gittiler. Köylüler, Yozgatlı devrimcileri coşku ile karşıladılar. Daha önceden köydeki bütün evlerin duvarları 6 Mayıs afişleri ile donatılmıştı.

Köy kahvesinde yapılan toplantıya bütün köy halkı ve çevre köylerden gelen köylü gençler katıldılar. Tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra bir arkadaş yaptığı konuşmada 6 Mayıs'ın önemini anlattı. Diğer bir arkadaş da 1971 hareketinin özellikleri ve bu hareke

De.sa.7.sü.9'da

HALKIN KURTULUŞU

Halk gençliği, 6 Mayıs'ı forum boykot ve toplantılarla andı

* ANKARA'da Yurtsever Devrimci Gençlik kitleleri, 6 Mayıs'ı bir mücadele günü olarak andılar. Faşist diktatörlüğü teşhir ettiler, boykot ve forumlar yaptılar. Bu boykot ve forumlarda proleter devrimci gençler aktif olarak yer aldılar ve eylemlere önderlik ettiler.

5 Mayıs günü, faşistlerin etkinliğindeki birkaç lise dışında hemen hemen tüm liselerde forumlar yapıldı, boykot kondu. Açık olan yükseköğrenim kurumlarında da forum yapıldı, dersler boykot edildi. Ayrıca ODTÜ yurtlarında anma toplantısı düzenlendi. Hacettepe ve Beytepe yurtlarında ise proleter devrimci gençlerin önderliğinde bütün bir gece boyunca tartışmalar yapıldı, marşlar söylendi. Üç yoldaşın idam saatlerinde saygı duruşu yapıldı, son sözleri okundu. Gece boyunca devrim ateşi yakıldı.

6 Mayıs günü ise Ankara YDGD üyesi proleter devrimci gençlerin önderliğinde bir forum düzenlendi. SBF önünde proleter devrimciler, forumun halk içindeki siyasetlerin tümüne açık olduğunu ilân ettiler. Buna rağmen Devrimci Yol ve "Kurtuluş" taraftarları foruma katılmadılar.

* ESKİŞEHİR'de forumlar, boykotlar, anma toplantıları yapıldı. Halk gençliği onları daima en önde, kalbinde taşıdı. Faşist diktatörlüğe karşı mücadelede onları örnek aldı.

Atatürk Lisesi öğrencileri tüm sınıflarda saygı duruşunda bulundular. Yapılan forumda yüzlerce öğrenci bir kere daha "6 Mayıs, Üç Darağacı Unutulmadı...Unutulmayacak" diye bağırdı.

Kimya Yüksek Okulunda, Devlet Mimarlık Mühendislik Akademisinde 6 Mayıs günü boykot yapıldı.

5 Mayıs akşamı, mahallelerde devrim ateşi yakıldı. Çoğunluğunu işçilerin oluşturduğu kitleyle anma toplantısı düzenlendi. Yoldaşların mücadele azmi bir daha dile getirildi.

6 Mayıs günü, Eskişehir YDGD'de geniş bir kitleyle anma toplantısı düzenlendi.

* KONYA EREĞLİ ilçesin

Dev.Sa.7.Sü.5'de

ÇIKTI
J.V. STALİN
DİYALEKTİK MATERYALİZM VE TARİHSEL MATERYALİZM
KOMÜN YAYINEVİ

ÇIKIYOR
WİLLİ DİCKHUT
SOVYETLER BİRLİĞİNDE KAPİTALİZMİN RESTORASYONU
(I-II)
KOMÜN YAYINEVİ